

വിലയിനത്തൽ

സി.ബി.തോമസ്

NBS

വിലയിരുത്തൽ

നാളിതുവേണ്ടി
സഹകരണൻമാർ
ഉന്നിഷ്ടകരണം

സി. ജെ. തോമ്മസ്സിന്റെ കൃതികൾ

അവൻ വീണ്ടും വരുന്നു

സോഷ്യലിസം

മതവും കമ്മ്യൂണിസവും

ഉയരുന്ന യവനിക

വിലയിരുത്തൽ

വിലയിരുത്തൽ

ഗ്രന്ഥകർതാ:
സി. ജെ. തോമ്മസ്

നാഷണൽ ബുക്സ് സ്റ്റാൾ
കളരിക്കൽ ബസാർ, കോട്ടയം

വില 1 ക. 4 ണ.

ഒന്നാംപതിപ്പ് കോപ്പി 1000

1951 ആഗസ്റ്റ്

വകുപ്പുവകാശം

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്

അച്ചടി-

ഇൻഡ്യാ പ്രസ്സ്, കോട്ടയം.

ഉള്ളടക്കം

		പേജ്
1	പ്രൊലെറ്റേറിയൻ കമാക്രൂത്ത്	9
2	ഇടച്ചേരികളെപ്പറ്റി	14
3	സന്മാർഗ്ഗഭാഷ്യം	21
4	കുറിഞ്ഞിപ്പിച്ചു ചുറ്റും മറും	28
5	പുളിമാനയുടെ സമതപവാദി	34
6	മനുഷ്യാനുഭവസമാഹാരം	46
7	മറ്റൊരാളെക്കൊണ്ട് കാണാൻ?	52
8	ശാസ്ത്രവും സമുദായവും	63
9	ധനശാസ്ത്രം പിന്നെയും	69
10	ഒരോമ്	79
11	പുറംപുഴയിന്റെ ചിന്നിൽ	86
12	മലബാറിലേയ്ക്ക്	97
13	വിപ്ലവകളുടെ സ്വപ്നം	105
14	യുക്തിവാദത്തിന്റെ ഗതി	113
15	പരിപാവനമായ സേവനം	123
16	മനുഷ്യൻ ശാബ്ദിനുവേണ്ടിയല്ല	129

പ്രോലെറററിയൻ കമാകൃത്തു്

ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം മനുഷ്യസമുദായചരിത്രത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേകഘട്ടത്തിന്റെ സാഹിത്യപ്രതിഫലനമാണിത്. അത്യന്തം ദൂതമായിരിക്കുന്ന ജീവിതരീതി മനുഷ്യൻ നീണ്ട നോവലുകൾ വായിക്കാൻ സമയമില്ലാതാക്കിത്തീർന്നു. ഇടയിട്ട് പുറത്തിറങ്ങുന്ന വാരിക, മാസിക മുതലായവയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം വർദ്ധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഹൃസ്വമായ കൃതികൾ ആവശ്യമായിത്തീരുന്നു. വ്യക്തിയേക്കാൾ സമുദായത്തിന് പ്രാധാന്യം വർദ്ധിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ വ്യക്തിയുടെ ദൈനംദിനജീവിതത്തിൽ സമുദായവുമായി വിവിധസന്ദർഭങ്ങളിൽ കൂട്ടിമുട്ടുന്ന ഘട്ടങ്ങൾ നല്ല ഇതിവൃത്തങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഇതാണ് നശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മുതലാളിത്തപ്രവൃത്തിയിലെ സാഹിത്യത്തിന്റെ നില. ഈ ചിത്രത്തിന്റെ മറുവശം എഴുത്തുകാരന്മാരാണ്. ആലങ്കാരിക ഭാഷയിൽ സൗന്ദര്യത്തിനുവേണ്ടി കലാസൃഷ്ടി ചെയ്യുന്ന സുഖിമാനല്ല പുതിയ കലാകാരൻ. ഈ ജീവിതത്തിലെ പ്രത്യേകഘട്ടങ്ങൾ സ്വാ

നഭവംവഴിയോ മറോ അനുഭവിച്ചു മനസ്സിലാക്കി, അവയിൽ മുഴച്ചുകാണുന്ന തെരുകളോടു സമരം നടത്തുന്നവനാണ് ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാരൻ. ആവക കൃതികളിൽ വൈയാകരണമാർക്ക് അവജ്ഞ ജനിപ്പിക്കത്തക്ക പലതും കണ്ടേക്കാം. പക്ഷെ അവർ ചെയ്യുന്ന ആ സമരമാണ് പരമാത്മം. സമരങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങളാണ് ആസ്വാദനീയം.

ഇതുകൊണ്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു മലയാളഭാഷയിലെ ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം ഇത്രയധികം മേന്മ പ്രാപിച്ചത്. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ കഥാകാരന്മാർ മിക്കവാറും അനുഭവത്തിൽനിന്നൊഴുതുന്നവരാണ് തിരുവിതാംകൂറിലെ കടലോരപ്രദേശങ്ങളിലെ ഞൊഴിലാളികളുടെ ജീവിതായോധനം പശ്ചാത്തലമാക്കി ഒരു കലാകാരൻ വിജയിച്ചെങ്കിൽ അത് അദ്ദേഹത്തിന് അവരുമായി ഉള്ള സമ്പർക്കത്തിന്റെ ഉദാഹരണം മാത്രമാണ്. ഇടത്തരക്കാരുടെ സാമൂഹികസമ്പർക്കനിയമങ്ങളുടെ പൊള്ളത്തരം ഒരു കലാകാരൻ വിശദീകരിച്ചത്, സ്വയം അവ കാണുവാനും മനസ്സിലാക്കുവാനും കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് മറെറാരാൾക്ക് കടകിലെ പ്രകൃതിയേയും, ബോമ്പയിലേയും മറ്റും ഗൃഹസ്ഥന്മാരുടെ സങ്കേതങ്ങളും ചിത്രീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. കൽത്തുറുക്കിനകത്തെ മനശ്ശാസ്ത്രവും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരുടെ യാതനകളും അതനുഭവിച്ചവർ ചിത്രീകരിക്കുമ്പോഴാണ് നന്നാവുന്നത്. മതത്തിന്റെ കൊള്ളരുതാഴികകളുമായി നിരന്തരസമരം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരുവ

ന്റെ സാഹിത്യസൃഷ്ടി ആ വഴിക്കായിരിക്കാം തിരിയുന്നത്. മറെററരുതരത്തിലും ഒരു ആശയവുമായി സാമ്യം പ്രാപിച്ചുകൂടെന്ന് ഖണ്ഡിതമായ ഒരു നിയമം വയ്ക്കാൻ പാടില്ല. വിഷയവുമായി നേരിട്ടുള്ള പരിചയം ഗ്രന്ഥകാരൻ വിജയത്തിനു വളരെ അധികം സഹായിക്കുമെന്നുമാത്രം. വാസനാസമ്പന്നനായ ഒരു തൊഴിലാളിക്ക്, അപ്പോൾ, സാഹിത്യത്തിൽ കിട്ടാവുന്ന വിജയം എത്രയെന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ. ആ വിജയമാണ് “ഭാവി”യിൽ കാണുന്നത്.

“ഭാവി”യിൽ ആറു ചെറുകഥകളുണ്ട്. “സ്വപ്നവാച്ച്” എന്ന കഥയിൽ ദാരിദ്ര്യപീഡിതനായ ഒരു തൊഴിലാളിയെ, ദാരിദ്ര്യം കപഥത്തിലേയ്ക്കു വലിച്ചിഴയ്ക്കുന്നതിനെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്രതിരോധ്യമായ ചില അവകാശങ്ങൾ കടുംബസ്ഥനായ ശങ്കുവിന്റെ നേരെ കണ്ണുരുട്ടുന്നു. അവൻ മോഷണത്തിന് തീരുമാനിക്കുന്നു. തന്റെ യജമാനന്റെ സ്വപ്നവാച്ച് മോഷ്ടിക്കാൻ വളരെ എളുപ്പമാണ്. എങ്കിലും ഭയംകൊണ്ട് അവനതിൽനിന്നു വിരമിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ അവൻ അവന്റെ മാനസികനെർമ്മല്യത്തെ വിറ്റു. പക്ഷെ പണമൊന്നും കിട്ടിയുമില്ല. ശങ്കുവിന്റെ മാനസികവ്യാപാരത്തെ ഈ കഥയിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന രീതി ഏതു് എഴുത്തുകാരനും അന്യയല്ലെടുപോകുന്ന രീതിയിലാണ്. ഒന്നു ഇവിടെ പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഒരിക്കലേങ്കിലും സന്മാർഗ്ഗികബോധം ശങ്കുവിനെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഭയം മാത്രമാണ് അവനെ ആ കൃത്യത്തിൽനിന്ന് പിന്തിരിപ്പി

കുന്നതു്. ഇതാണു് ഇന്നത്തെ പരമാർത്ഥം. സാമ്പാ
 ത്തികനിയമങ്ങൾ, അങ്ങിനെയൊന്നുണ്ടെന്നുതന്നെ ജ
 നസാമാന്യം വിസ്തരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശിക്ഷണന
 ടപടികൾ മാത്രമാണു് ശങ്കുവിനു പരമാർത്ഥം. ലാഭ
 മുളതൊക്കെ നന്നെന്നും അല്ലാത്തതൊക്കെ .ചീത്ത
 യെന്നുമാണു് ഇന്നത്തെ സമ്പാർത്ഥമാണു്. വഹി
 കാൻവയുത്ത ഒരു ആദർശഭാഷ്യം ശങ്കുവിന്റെ ചു
 മലിൽ കെട്ടിവെച്ചു് ആ പതിതനെ ഒരു കൃത്രിമസൃഷ്ടി
 യാക്കാതിരുന്ന ശ്രീ. റാഫിയെ പ്രശംസിക്കുകതന്നെ
 വേണം.

“വെളിച്ചത്തിൽ” “പെരുവഴിയിൽ” എന്ന ക
 മകളുടെ. ആശയം നന്നായിട്ടുണ്ടു് അപ്പുറങ്ങളു് ഒരു
 നീണ്ട കഥാകഥനമാക്കാതെ ആ കഥകളിലെ ഏതെ
 കിലും പ്രത്യേക രംഗമെടുത്തു് അവിടെ കാലുറപ്പിച്ചു
 നിന്നുകൊണ്ടു ഭാവിയിലേയ്ക്കും ഭൂതത്തിലേയ്ക്കും നോ
 ക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ കഥ കറേക്കൂടി എളുമാകുമായിര
 ന്നു. ഫാക്ടറിയിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന രംഗം ചിത്രീകരി
 ച്ചാൽ ആ കൊല്ലൻ ചെയ്യുന്ന ജോലിയുടെ പ്രാധാന്യ
 വും കാറിന്റേയും കറേക്കൂടി വ്യക്തമാകും. പോലീസുകാ
 രൻ മകളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന രംഗമാണു് പ്രധാനമായി
 എടുക്കേണ്ടിയിരുന്നതെന്നു ഭ്രാന്തെന്നു.

“ഭാവി” എന്ന കഥ ഒരു കഥയേയല്ല, ഒരു പ്ര
 സംഗമാണു്. ലോകത്തിന്റെ ഭാവി പരിപൂർണ്ണമായി
 ടും തൊഴിലാളിസംഘടനകളിലാണു് സ്ഥിതിചെയ്യ
 നതെന്നു ആരും സമ്മതിക്കും. പക്ഷെ യൂണിയൻ
 സെക്രട്ടറിയുടെ പ്രസംഗം മുഴുവനും കൂടി പകർത്തി

യാൽ അതു ചെറുകഥയാവുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ ശ്രീരാമി എന്നോട് ക്ഷമിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിക്കട്ടെ. സാഹിത്യം പ്രചരണോദ്ദേശത്തോടുകൂടിയതാണ് പക്ഷെ ഇതുപോലെ നേരിട്ടു പ്രസംഗിക്കുന്നതു കൊണ്ട് അതു സാഹിത്യമല്ലാതായിത്തീരുന്നമെന്നുള്ളതല്ല വിഷമം, (ശീതയിലും ഉപദേശമുണ്ടല്ലോ) അതിന്റെ പ്രചരണശക്തിതന്നെ കുറയുമെന്നതാണ്

ശ്രീ. രാമി ലോകം കാണുന്നുണ്ട്. അതു മനസ്സിലാക്കുന്നുമുണ്ട്. ഇതീലും നല്ല കഥകൾ നമുക്ക് ആ അനൗപമീതരൂപികയിൽനിന്നാശിക്കാം. അദ്ദേഹത്തിനു കഴിവില്ല, അതു പ്രകാശിക്കാൻ സന്ദർഭം കൊടുക്കുക മാത്രമേ പ്പോഴുണ്ടു.

ഇടച്ചേരികളെപ്പറ്റി

സാമുദായിക പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി കഥയെഴുതുകയെന്നു പറഞ്ഞാൽ തൊഴിലാളി, പട്ടിണി, മർദ്ദനം എന്നീ വിഷയങ്ങൾ മാത്രമാണ് സാധാരണ മനസ്സിൽ വരുന്നത്. സമുദായത്തിൽ ഏറ്റവും ദുരിതമനുഭവിക്കുന്ന വർഗ്ഗം തൊഴിലാളി വർഗ്ഗമാണെന്നത് പരമാർത്ഥമാണ്. സാഹിത്യത്തിൽ പാത്രങ്ങളാകുവാൻ രാജാക്കന്മാരെക്കാളും, മില്ലടമസ്ഥന്മാരെക്കാളും അവർക്കു അവകാശമുണ്ട്. എങ്കിലും സമുദായമെന്ന പദം കൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്നത് അവരെ മാത്രമല്ലെന്നു ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. ഇടത്തരക്കാരെന്നൊരു വർഗ്ഗം സാധാരണ സാഹിത്യത്തിൽ വിഷയമായി പ്രവേശിച്ചു കാണാറില്ല. നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ മിക്കവരും ഇടത്തരക്കാരാണെന്നതോർമ്മയോടെ ഇതുപ്രത്യേകിച്ചും അതുതാവഹമായിരിക്കുന്നു. ശ്രീ. വെട്ടൂരിന്റെ “താഴ്വരകളിൽ” ഈ കുറവ് പരിഹരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണ് ഞാൻ ഈ പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്ന പ്രധാന മെച്ചം.

ഏതു രാജ്യത്തേയും തൊഴിലാളികളാണ് ഉയർന്നു വരുന്നതും ശക്തിമത്തുമായ വിഭാഗം. പക്ഷെ തൊഴിലാളിയെന്ന പദം ശരിയായി ഉപയോഗിക്കത്തക്ക ഒരു വർഗ്ഗം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇവിടെ ഭൂരിഭാഗവും ഇടത്തരക്കാരാണ് ചില്ലറ

കൃഷിക്കാർ, പലതരം പ്രത്യേകതൊഴിൽ കൊണ്ടുപജീ
 വിക്കുന്നവർ, ഗുരുസ്തന്മാർ, ഇവരുടൊക്കെ പഠിപ്പി
 ന്നു “എങ്ങിനെയാ” ജീവിതം കഴിക്കുന്നവർ. ഇവ
 രൊക്കെയാണു് ഇടത്തരക്കാർ. പല അവാന്തര വി
 ഭാഗങ്ങളും ഈ വർഗ്ഗത്തിനുള്ളിലും പൊതുവെ പ
 റത്താൽ ഇവരൊരു പ്രത്യേക വർഗ്ഗമാണു്. ഉയന്ന
 വർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നു് സാമ്പത്തികമായി അധഃപതിച്ച
 വരാണു് ഇവരിൽ മിക്കവരും. ഉദാഹരണമായി ഒ
 രു ധനിക കഷ്ടക കടുംബത്തിൽ സമ്പാദ്യം കൂടുതലു
 ണ്ടാകാതെ രണ്ടു തലമുറകളിൽ ഭാഗം നടക്കുന്ന കഥ
 നോക്കുക. ആ കടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾ ഇടത്തര
 കാരായിരിയ്ക്കുന്നതായി കാണാം. ഈ അധഃപതനം
 അവിടെയും നില്ക്കുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തികശ
 തിയുടെ അനിർവ്യാത്യമായ നിയമങ്ങളനുസരിച്ചു് ഒരു
 വലിയ വിഭാഗം ഇടത്തരക്കാർ തൊഴിലാളി എന്ന
 നിലയിലേക്കു് അധഃപതിക്കുന്നു. മോഷണംകൊണ്ടോ
 അരവയറും അത്യുദ്ധാനംകൊണ്ടോ ചിലരൊക്കെ ഇ
 ടത്തരത്തിലേക്കും ചിലപ്പോൾ ഒന്നാന്തരത്തിലേക്കും ഉ
 യന്നെന്നു വരാം. പക്ഷെ പൊതുവിൽ സംഭവിക്ക
 ന്നുതാഴെത്തുള്ള പടിയിലേക്കു് ഒരു വലിയ വിഭാ
 ഗം നിരന്തരം ചവുട്ടി താഴ്ന്നുപ്പെടുന്നതാണു്. കഴി
 ഞ്ഞുപോയ (പിതാമഹന്മാരുടെ കാലത്തെ) പ്രതാ
 പത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നിശ്ചാസങ്ങളും, വന്നു ഭൂവിച്ചേ
 ക്കാമെന്നു് ആശങ്കയോടെ വീക്ഷിക്കുന്ന തൊഴിലാളി
 തപത്തോടുള്ള വെറുപ്പും ആണു് ഈ ഇടത്തരക്കാര
 ന്റെ മാനസിക നിലവാരം. രാഷ്ട്രീയമായി അവൻ

എപ്പോഴും ഒന്നാംതരക്കാരന്റെയും മൂന്നാംതരക്കാരന്റെയും ഇടയിൽ ചാഞ്ചാടും. സ്വന്തം ലക്ഷ്യങ്ങളിലേക്ക് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും ഒന്നാംതരക്കാരന്റെ വെൺമാടത്തിലേക്ക് അത്യാർത്തിയോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുക എന്നതാണ് അവരുടെ സാമ്പത്തിക ചിന്താഗതി. ഇൻഡ്യയെപ്പോലെ കാർഷികമായ മെട്രിമറാജ്യത്ത് ഈ വർഗ്ഗമാണ് കൂടുതലായിരിക്കുന്നത്. ഇവരുടെ അഭിപ്രായ ഗതിയാണ് രാജ്യത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയഗതി തീരുമാനിക്കുന്നത്. ഇവരുടെ പ്രശ്നങ്ങളാണ് യഥാർത്ഥ ജനകീയ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ഇടത്തരക്കരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സാഹിത്യം വേണ്ടിടത്തോളം നമുക്കുണ്ടായി കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സാധാരണയായി പീരുമേട്ടിലിരുന്ന് 'ചുറ്റുംനോക്കി' കഥയെഴുതുന്ന കഥാകാരനും ആലപ്പുഴ തൊഴിലാളിയെയാണ് കാണുന്നത് ശ്രീ. രാമൻനായരകട്ടെ ചുറ്റും നോക്കി ആദ്യം കണ്ടത് സ്വന്ത സമുദായത്തിലെ ഒരു ഭയങ്കര അനീതിയാണ്.

ഒരു ജനവിഭാഗം മർദ്ദിതമാണെന്നൊ തകരുന്നവെന്നൊ വരുമ്പോൾ, സ്വപരക്ഷയ്ക്കും പുനരുദ്ധാരണത്തിനും വേണ്ടി സ്വാഭാവികമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നാണ് ഒരു സാമുദായിക സംഘടന. പക്ഷെ എല്ലാ തത്വങ്ങൾക്കും സംഘടനകൾക്കും ഉള്ളതുപോലെ ചില കുറവുകൾ സാമുദായിക സംഘടനകൾക്കുമുണ്ട്. വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് മാറാതിരിക്കുകയാ ആവശ്യം കഴിഞ്ഞു തുടന്ന് പോവുകയൊക്കെയാൽ ഏതു സംഘടനയും അധഃപതിക്കും; ജനങ്ങളെ

ശ്യാംസം മുട്ടിച്ചു കൊല്ലുവാനുള്ള ഒരു ആയുധമായി മാറും. കേരളത്തിൽ ജന്മിത്വം നശിക്കുകയും മുതലാളിത്തം അല്ലാത്തതായി ഉണ്ടായി തുടങ്ങുകയും ചെയ്തതിന് സാമുദായികമായി (വർഗ്ഗീയമായി) ചില ഫലങ്ങളുണ്ടായി. ജന്മിത്വത്തിന്റെ അവകാശികളായിരുന്ന നായർ തറവാടുകളിൽനിന്നു അതുവരെ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗമായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഈശ്വര വർഗ്ഗങ്ങളിലേക്ക് സാമ്പത്തികാധികാരം കൈമാറി തുടങ്ങി. നായർസമുദായം നശിക്കുന്നതു കണ്ട ചില ദീർഘദൂരക്കാലം സ്വപരക്ഷയായി സമുദായത്തെ സംഘടിപ്പിക്കാൻ തീവ്രശ്രമം നടത്തി. അത് ഏറെക്കുറെ വിജയപ്രദമായി എന്നു പറയാം. ശ്രീ. വെട്ടൂരിന്റെ "ഭാനത്തെങ്ങിൽ" കരയോഗത്തിന് കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ശക്തി ഈ വിജയത്തിന്റെ തെളിവാണ്. പക്ഷെ താല്ക്കാലിക പ്രതിവിധികൾ സാമുദായിക-സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരമുണ്ടാക്കുകയില്ല. ഉയർന്ന വരുന്ന ഒരു മുതലാളിത്ത സമുദായ സംഘടനയിൽ മുതലാളിയായോ തൊഴിലാളിയായോ തീരാൻ കഴിയാത്തവൻ തറവാടിത്തറവും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പട്ടിണി കിടക്കേണ്ടിവരും. പക്ഷെ ഇടത്തരക്കാരുടെ മനഃസ്ഥിതി ഈ കാലഘട്ടം എഴുപ്പത്തിൽ കാണുകയില്ല. സംഘടനയുടേയും പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും നയം "ഉള്ളതുവെച്ചു പാലിക്കുക" എന്നതായിത്തീർന്നു. കുറെ ഉദ്യോഗമുണ്ടു്. അതു് കാക്കണം. അതിനു് ഉയർന്ന ജാതിയെ സേവപിടിക്കുക. പരിഷ്കാരാത്മകമായ പരിപാടിയുംകൊണ്ടു് സാമ്പത്തിക ഘടനയുടെ തകർച്ച തടയാൻ സാധിക്കുകയി

ഒല്ലന്ന പരമാത്മം മറന്നിട്ടാണ് പല സമുദായ പ്രവർത്തകരും പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഫലം “ഭാനത്തെങ്ങി”ൽ കാണുന്ന ഭാരണസംഭവം.

അന്നക്ഷത്രിയുടെ “തകൻ ഹൃദയം” ഏതു സഹൃദയനെയും കരയിക്കുന്നതാണ്. കുമാരൻ അവളെ ആരാധിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ അവൻ അവിവേകമൊന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിൽ എത്രകണ്ട് അതു കഴിയുമെന്ന് നാം സംശയിച്ചേക്കാം. പക്ഷേ ശ്രീ. രാമൻനായരുടെ കുമാരൻ അതു കഴിയുന്നുണ്ട്. അവൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു തെരുവുതെണ്ടിയാണെന്നവനറിയാം. ആ ബോധം അവന്റെ രാഗം മൂകമാക്കിത്തീർത്തു. അവനെ അവിടെനിന്ന് ഇറക്കിവിടുന്നു. ആ ഗൃഹനാഥൻ സങ്കടത്തോടെയാണ് അതു ചെയ്യുന്നത്. അവൻ പോകുന്നതും ഹൃദയഭേദകമായ രീതിയിൽതന്നെ. അവസാന ദർശനവും, ഓർമ്മയ്ക്കു പാരിതോഷികങ്ങളും കരച്ചിലും ഒന്നും കൂടാതെ, യഥാർത്ഥ പ്രണയത്തിന് സ്ഥാനം കൊടുക്കാത്ത സമുദായത്തെപ്പറ്റി രെക്ഷരമെങ്കിലും വിമർശിക്കാതെ, വെറുതെ അങ്ങിറങ്ങിപോവുകയാണ് അവൻ ഒരു നിഴൽ മാത്രമായിത്തീരുന്ന. അവനും അന്നക്ഷത്രിയുമായിട്ടുള്ള സ്നേഹബന്ധം ശാരീരക ബന്ധമിനതകൾ തീണ്ടാത്ത ദിവ്യസ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു മോഹനസപ്തവും. അന്നക്ഷത്രിയുടെ ഹൃദയം തകൻ നെടുവീപ്പ് വായനക്കാരന് വ്യക്തമായി കേൾക്കാം. അതു കേൾക്കുന്ന വായനക്കാരൻ ഈ നിഴലുകളും, സപ്തങ്ങളും യഥാർത്ഥമായി ഭവിക്കുന്നുവെന്ന്! എന്നു ഹൃദയംഗമമായി

ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ വായനക്കാരനോടു കലാദേവി മാപ്പിരഭ്കളെങ്കിലും വരും.

ഭരിതം നിറഞ്ഞ പ്രപഞ്ചത്തിൽ അതു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന രണ്ടു കാരണങ്ങൾ ഒരുമിച്ചാണ് “പോസ്റ്റ് കാർഡ്” എന്ന കഥയിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. തറവാടുവഴക്കും, വർദ്ധിച്ചിരുന്നതയും യഥാർത്ഥ പ്രേമത്തെ അകറ്റുന്നത്. രാജശേഖരനും രാധയും ആ ഭരണത്തിന് ഉത്തരവാദികളല്ല: രാധയെ പ്രഭാകരനിൽനിന്നു കററി, ശ്യാമയിൽനിന്നും അകറ്റപ്പെട്ട രാജശേഖരനെക്കൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യിക്കുന്നതു വിധിയാണോ, സമുദായമാണോ. ഏതായാലും ഒഴിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ഈ ഭരിതമാഴിക്കണമെന്ന് നമുക്കു തോന്നിക്കുവാൻ ശ്രീ. രാമൻനായർ കഴിയുന്നുണ്ട്.

ഈ പുസ്തകത്തിലെ മറ്റു കഥകളും ഇതുപോലെ നല്ലതാണ്. ശ്രീ. രാമൻനായർ ചെറുകഥയെഴുത്തിന്റെ രീതി വളരെ നിശ്ചയമുണ്ടെന്ന് പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ചെറിയ കഥ, സമം ചെറുകഥ എന്ന തെറ്റായ തത്വം ശ്രീ. രാമൻനായർ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു സന്ദർഭമെടുത്ത് അതിന്റെ സാമുദായികമായും, വ്യക്തിപരമായും ഉള്ള പ്രത്യാഘാതങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുക എന്ന ശരിയായ വഴിയാണ് അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ചെറിയ ചെറിയ വാചകങ്ങൾ, ചിന്താഗതിക്ക് വിപ്ലവം വരാത്ത പ്രതിപാദനം ഇവയാണ് ശ്രീ.

വെട്ടൂരിന്റെ ഭാഷാരീതിയുടെ സവിശേഷതകൾ. സംഭാഷണരീതിക്ക് വളരെ സ്വാഭാവികത കാണുന്നുണ്ട്. പല വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട പാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണം അവർക്ക് കാണുന്ന പ്രത്യേകതകളോടെ തന്നെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ശങ്കരൻസ്ബേക്കറിയിലെ, “കാലപ്പഴക്കം കൊണ്ട് കാച്ചിയ പപ്പടംപോലെ അക്ഷരങ്ങൾ കമളിച്ചു തുടങ്ങിയ” ബോർഡിന്റെതുപോലുള്ള വർണ്ണനകൾ ഹൃസ്വമെങ്കിലും വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. ശ്രീ. വെട്ടൂരിന്റെ “താഴ്വരകളിൽ” കൂടി ഒഴുകുന്ന വികാരനദികൾ കുത്തി പാഞ്ഞതാലിച്ചു വലിയ ബഹുളമുണ്ടാക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും അവിടെ അതിന്റെ പാടുകൾ കാണുന്നുണ്ട്. ഇരുവശങ്ങളിലെ തരുലതാളികളിൽ അതിലെ ജലത്തിന്റെ അനുഗ്രഹവും.

സൻമാർഗ്ഗദാസ്യം

സദാചാരത്തെ തട്ടിമുട്ടിയിട്ടു മനുഷ്യക്ഷമവഴിയിലൂടെ നടക്കാൻ വയ്യാതായിരിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ അത്യാവശ്യമായി വായിക്കേണ്ട ഒരു പുസ്തകമാണ് ശ്രീ. വെട്ടൂർ രാമൻനായരുടെ 'ദേവദാസി'. ഇതൊരു ചെറുകഥാ സമാഹാരമാണ് ആറു കഥകളുണ്ട് അതിൽ മൂന്നെണ്ണം സന്മാർഗ്ഗം പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അവയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ അതിപ്രധാനമായിത്തോന്നിയതു ദേവദാസിയുടെ കഥയാണ് പുസ്തകത്തിന് ആ വേദനയെന്ന കൊടുത്തിരിക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടാവാം.

ഈയിടെ ഏതു പത്രമെടുത്താലും—അതു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാരോ കോൺഗ്രസ്സുകാരോ നടത്തുന്നതായിക്കൊള്ളട്ടെ—അതിലെല്ലാം ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്ന വിഷയം ഒന്നുതന്നെയാണ്: സദാചാരം. തെരുവുപ്രസംഗക്കാരനായ ഒരു ഉപദേശിയുടെ 'എരിവോടു' കൂടിയാണ് താനും അതു പറയുന്നത്. രാഷ്ട്രീയമായി വിരുദ്ധകോണുകളിൽ നില്ക്കുന്നവരാണെങ്കിലും അവർ പാടുന്ന പല്ലവി ഒന്നുതന്നെയാണ്. ഭാരതത്തിന് പുരാതനമായ ഒരു സംസ്കാര പാരമ്പര്യമുണ്ട്. കേരളത്തിന് ഒരു പ്രത്യേക സൗന്ദര്യബോധമുണ്ട് 'നമുക്ക്' ഒരു പ്രത്യേക എന്തോ കൈയുണ്ട്. എന്താണ് ഈ എന്തോ കൈ? ആരൊക്കെയാണ് ഈ 'നമുക്ക്' എന്നവാക്കിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ആ 'നമുക്ക്' പ്രയോഗത്തിലാണ് കഴിവും തങ്ങിനില്ക്കുന്നത് അതിൽ

നമ്പൂതിരിയും നസ്രാണിയും ഉണ്ടോ? നായരേയും ഉൾപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടോ? പാക്കിസ്ഥാനിലേയ്ക്കു ഓടിപ്പോകാത്ത മുസ്ലീമിനും ഈ സന്മാർഗ്ഗഭാണ്ഡത്തിലും സൗന്ദര്യബോധത്തിലും അതിന്റെയൊക്കെ ആകെത്തുകയായ ഭാരതീയ സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യത്തിലും എന്തെങ്കിലും പങ്കുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ വിവാഹം വെറും കോൺട്രാക്ട് മാത്രമായ മുസ്ലീമിനും, സംബന്ധപ്രിയനായ നമ്പൂരികും, കൂട്ടുകടുംബക്കാരനായ നായർക്കും, ദമ്പതികൾ തിമ്മിലുള്ള ലൈംഗികബന്ധത്തെപ്പോലും അസന്മാർഗ്ഗികമായി ഗണിക്കുന്ന നസ്രാണിക്കും തമ്മിൽ പൊതുവായിട്ടുള്ളതെന്താണാവോ! ഇതെല്ലാംകൂടി എടുത്തു താരതമ്യപരണം ചെയ്യുന്നയാളിന്നു ലഭിക്കുന്ന ഏകതത്വം സദാചാരത്തെപ്പറ്റി പൊതുവായ യാതൊരു തത്വചുമില്ലെന്നതു മാത്രമാണ് ഈ ഉപദേശികളുടെ കണ്ണിൽപ്പെടാനുള്ള ചില പരമാർത്ഥങ്ങളാണ് ശ്രീ: വെട്ടൂർ ഈ കഥകളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്.

‘ദേവദാസി’തന്നെ ആദ്യമെടുക്കാം. ശ്രീരംഗത്തെ കഥയാണതു് ഈശ്വരന്റെ രക്ഷാധികാരത്തിൽ അവിടെ നടത്തപ്പെടുന്ന ഇറച്ചിക്കച്ചവടം വെറും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ഫലമെന്നു പറഞ്ഞു് തള്ളിക്കൂടാ. കരിങ്കല്ലിൽ രതിവൈകൃതങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങൾ കൊത്തിവയ്ക്കുന്നതു ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടല്ലല്ലോ. പോരാ, വിവാഹമെന്ന ആശയം ശ്രീരംഗത്തെ ഒരു വേശ്യയ്ക്കു് എത്ര പാപകരമായി തോന്നുന്നുവെന്നു ശ്രീ. വെട്ടൂരിന്റെ കഥയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുക. ഇതും ഉയർത്തിപ്പിടിക്കപ്പെടുന്ന ആ സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യത്തി

ന്റെ അവശ്യഘടകമാണ്. ഇക്കാര്യങ്ങളും അതുപോലെ ഒരു നൂറു പരമാർത്ഥങ്ങളും മുന്തിലിരിക്കുമ്പോൾ പുരോഗാമികളും പശ്ചാൽഗാമികളും ഒരുപോലെ ഈ ചിത്ത പാരമ്പര്യം ചുമന്നു നടക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യമെന്ത്? കടം വാങ്ങിച്ചു കൊടിയും, കട്ടെടുത്ത മുദ്രാ വാക്യവും പുതിയ ഒരു ജീവിതവീക്ഷണത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകയില്ലെന്നതുതന്നെ. അവർക്കു സ്വന്തം പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു ഉയരാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതു അവരും സമ്മതിക്കും. പക്ഷേ, ആ പാരമ്പര്യം നല്ലതോ ചീത്തയോ എന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ് അഭിപ്രായഭിന്നത.

ദേവദാസിയെപ്പറ്റി ശ്രീ: വെട്ടൂർ കൊടുത്ത ചിത്രം തെറ്റിപ്പരിചയപ്പെടുത്തേണം—ഒരു സന്മാർഗ്ഗപ്രസംഗമായിട്ട്. അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചാൽ 'അവിവാഹിതനം', 'ഭർത്താവിന്റെ ത്യാഗ'വും വായിക്കണം. അലെക്സാണ്ടർ പുണ്യവാളന്റെ അഭിപ്രായക്കാരനല്ല ശ്രീ: വെട്ടൂർ. ജീവിതം മുഴുവൻ അവിവാഹിതനായി കഴിച്ച മാന്യൻ എന്ന സ്ഥാനത്തോടുകൂടി പെൻഷൻ പറ്റുന്ന ഒരാളുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ ആഴത്തിലേയ്ക്കു വെട്ടൂർ ഇറങ്ങി നോക്കുന്നു. അവിടെ ഒരു ശ്ലാഘനമാണ്. മരിച്ച പ്രേമങ്ങളുടെ പ്രേതങ്ങളും അമർത്തിപ്പെട്ട വികാരങ്ങളുടെ ഞരക്കവും എല്ലാംകൂടി അവിടെക്കാണുന്നതു്, ഒരു 'ദുർമ്മർദ്ദി'യുടെ പുറവശത്തേക്കാൾ നൂറ്റിരട്ടി ബീഭത്സമായ ഒരു രംഗമാണ്. ശരീരത്തിന്റെ സഹജമായ ഒരു പ്രചോദനത്തെ മരത്തിനുവേണ്ടിയായാലും മാന്യതയ്ക്കുവേണ്ടിയായാലും തടഞ്ഞുനിർത്തുന്നതു് ആരോഗ്യകരമല്ല—ശരീരത്തിന്നെന്നല്ല, മനസ്സി

നാം; ഇതാണ്, ശ്രീ: രാമൻനായരുടെ നിഗമനം. ഇക്കഥ പുരുഷന്റേതു മാത്രമല്ല; സ്ത്രീയുടെ കഥയും മേൽപ്പടിയാണ്. ഭായ്യയുടെ ജീവൻ അപകടത്തിലാകുമെന്നു കരുതിയാണ് ശുദ്ധഗതിക്കാരനായ ഹരീദ്രൻ സ്വയം നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ഒന്നു പ്രസവിക്കാൻ വേണ്ടി മരണത്തെ നേരിടുകയെന്നതു് അത്ര കാര്യമായി കണക്കാക്കാത്തവളാണ് സ്ത്രീ. സദാചാരബോധവും, നീണ്ട ഒരു വന്ധ്യജീവിതത്തിനുള്ള അവസരവും അവളെ ഗർഭവതിയാക്കുന്നതിൽനിന്നു തടയുവാൻ ശക്തമാകുന്നില്ല. ഇതൊക്കെ ഈ നാട്ടിൽ നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. അവയുടെ നേരെ കണ്ണടച്ചിട്ടും അവയെ ചിത്രീകരിക്കാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്ന 'റീയലിസ്റ്റ്' സാഹിത്യകാരന്മാരെ പുലഭ്യം പറഞ്ഞിട്ടും കാര്യമില്ല. 'ഇതെല്ലാം തെറ്റാണ്' 'ഇതെല്ലാം മാറണം' എന്ന് ഒഴുക്കൻ മട്ടിൽ പറയുന്നതുകൊണ്ടും നാം എവിടേയും എത്തുന്നില്ല. ഇതൊന്നും ശരിയല്ലെങ്കിൽ മറൈനാണ് ശരിയെന്നാലോചിക്കണം. ആ പരിശ്രമത്തിനു സാമ്പത്തിക കാരണങ്ങൾ മാത്രം അന്വേഷിച്ചാൽ പോരാ. മനുഷ്യനു മാനസികമായിക്കൂടി ഒരു പരിവർത്തനം ആവശ്യമാണ്. ഇതു മതത്തിന്റെ മാനസാന്തരമല്ല. ജീവിതവീക്ഷണത്തിലുള്ള ഒരു സമൂലപരിവർത്തനമാണ്. പാരമ്പര്യഭാഷ്യം തലയിൽനിന്നിറക്കിവെച്ചിട്ടു ചിന്തിച്ചാൽ മാത്രമേ അതു കഴിയൂ. പുതിയ സന്മാർഗ്ഗമൂല്യമെന്തെന്നു ശ്രീ: രാമൻനായർ പറയുന്നില്ല. അതെന്തുതന്നെയായാലും, അവഗണിക്കാൻ കഴിയാത്ത ചില വാസ്തവങ്ങളെ മുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമതു ലൈംഗികത്വം

മനുഷ്യജീവിയുടെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവമാണ്. രണ്ടാമത്, ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച ശാശ്വതവും സാമൂഹികവുമായ യാതൊരു തത്വവും ഇന്നുവരെയുണ്ടായിട്ടില്ല. മൂന്നാമത്, ഉണ്ടായേടത്തോളം ആചാരങ്ങളെല്ലാം (തത്വങ്ങളല്ല) സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുജനത്തിനുവേണ്ടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. നാലാമത് അടിസ്ഥാനമായ സാമൂഹ്യനിലവാരം മാറുന്നതോടുകൂടി അതിന്റെ മുകളിലുള്ള സഭാചാര രീതികൾക്കൂടി മാറുകതന്നെ വേണം. ഇതെല്ലാം ഒരു തത്വസംഹിതയിൽനിന്ന് അനുമാനിച്ചുതല്ല. ചുറ്റും കണ്ട ജീവിതരംഗത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കണ്ടതു മാത്രമാണ്. ഈ ആധുനിക കാലഘട്ടത്തിൽ അങ്ങനെയുള്ള രംഗങ്ങൾ ഒട്ടുവളരെ കാണാനുണ്ട്. സമൂഹപരിവർത്തനത്തിന്റെ കാലമായതുകൊണ്ടാണിത്. ഈ പരിവർത്തനത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ സാമ്പത്തികവശങ്ങൾ പലരും കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അതിന്റെ സാംസ്കാരികമായ വശം അധികമായും കാണുന്നില്ല. ഇന്നുവരെയുണ്ടായ വെളിച്ചം വെളിച്ചം വെളിച്ചം വെളിച്ചം തകരുകയാണ്. ഭൗതികവസ്തുക്കൾ മാത്രമല്ല, ആദ്ധ്യാത്മികഭാവങ്ങളും ഇതു കണ്ണുതുറന്നു കാണുവാൻ ചങ്കുറപ്പില്ലാത്ത പുരോഗമനവാദികൾ കേന്ദ്രം ചുറ്റിത്തിരിയും, പിന്നെ തലപൊക്കിനോക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാക്കും, പുരോഗതിയുടെ വളിതെറിയെന്ന്.

ശ്രീ. വെട്ടൂർ ജീവിതത്തിന്റെ ഭൗതികരംഗത്തു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റത്തെ കാണുന്നില്ലെന്നോ

ഗൗനിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നോ ഇതുകൊണ്ടത്മാക്കേണ്ടതില്ല. “ബന്ധുഗൃഹത്തിൽ” എന്ന കഥ അതിന് മതിയായ തെളിവാണ്. തിരുവിതാംകൂറിലെ നായർസമുദായത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ തകർച്ച ചിത്രീകരിയ്ക്കുന്ന കഥകളിൽ ഇത്ര നല്ല ഒന്ന് ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. ദാരിദ്ര്യത്തെ നേരിട്ട് വരച്ചുകാണിച്ചല്ല വെട്ടുരിതു സാധിയ്ക്കുന്നത്. ജീവശ്വാസമായി അവർ ഗണിക്കുന്ന അഭിമാനത്തെപ്പോലും അടക്കി നിർത്തിക്കൊണ്ടാണ് അവർ പട്ടാളത്തിൽനിന്ന് പിരിഞ്ഞുവന്ന ബന്ധുവിനോടു പണത്തിനു യാചിക്കുന്നത്. വ്യസനകരമായ ആ രംഗങ്ങൾക്ക് വെളിച്ചം കൊടുത്തിട്ടാണ് അവരുടെ ദാരിദ്ര്യത്തെ സിമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തന്നത്. ഇതെല്ലാം വളരെ സൂക്ഷ്മമായ ഫലിതത്തോടു കൂടിയാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞൊപ്പിക്കുന്നതെന്നതിൽനിന്ന് ശ്രീ. വെട്ടുരിന്റെ കഥാകഥനപാടവം കാണാം. ലഘുപാക്ഷപരീതിയിലാണ് അതിന്റെയടുത്ത കഥയും എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. സാമുദായിക സംഘടനയുടെ ഗുണത്തിനെന്ന് പറഞ്ഞു പാവപ്പെട്ട നായരുടെ അവസാന ചീല്ലികൾ മോഷ്ടിക്കുന്ന ഒരേപ്പാടു കരെന്നാലായി തിരുവിതാംകൂറിൽ നടന്നുവരുന്നണ്ടു അതാണ് ‘ഭക്തസംഘം’ എന്ന കഥയുടെ വിഷയം.

ശ്രീ. വെട്ടുരിന്റെ കഥകളുടെ വിജയത്തിന് രണ്ടു കാരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. അദ്ദേഹം ഒരു സാധാരണക്കാരനാണെന്നതാണതിലൊന്ന്, “ജനങ്ങളുടെ ഇട

യിലേക്കിറങ്ങിച്ചെല്ലൂ” എന്നും മറ്റും വെട്ടൂരിനോടു വിളിച്ചുകൂവേണ്ട. അദ്ദേഹം അവിടെയാണ് ജനിച്ചത്. നില്ക്കുന്നതും അവിടെത്തന്നെ. അവിടെ നിന്നുകൊണ്ട് കാണുന്നതെല്ലാം ജീവനുള്ളതായിരിക്കും. മറ്റൊരു കാരണം വെട്ടൂരിന്റെ സുന്ദരമായ ശൈലിയാണ്. അതിന് തികഞ്ഞ രൂപഭദ്രതയുണ്ട്.

കുറിഞ്ഞിപ്പച്ചയും മററും

കുട്ടിശ്ശങ്കരന്റെ കുറിഞ്ഞിപ്പച്ച ഏകാകിനിയല്ല; കുട്ടിശ്ശങ്കരന്മാരും. ജീവിതത്തിന്റെ മുന്തിയപങ്കും രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തിനോ, ധനസമ്പാദനത്തിനോ വേണ്ടി വിനിയോഗിച്ചു, പേരും പൈശ്ചര്യവും, പണവും പ്രതാപവും ആർജ്ജിച്ചു ജീവിതം വിജയപ്രദമായെന്നഭിമാനിച്ചു സപര്യം സമാധാനിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന മിക്ക നാല്പതുവയസ്സുകാരുടെയും ഭൂതകാല സാമ്രാജ്യത്തിൽ ഒന്നോ അതിലധികമോ കുറിഞ്ഞിപ്പച്ചകൾ പതുങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ടാവും. ഈ കുട്ടിശ്ശങ്കരന്മാരും തന്നെ ജീവിതത്തിൽ സംതൃപ്തരല്ല. ആ പരമാർത്ഥം അവർക്ക് അവരോടു തന്നെ മറയ്ക്കാൻ കഴിയുന്നതുമാണ്. വിദ്യാലയ ദിനാഘോഷങ്ങളിലും വാണിജ്യമണ്ഡലങ്ങളിലും, ശ്രീ—അവർകൾ നിരന്തരപരിശ്രമംകൊണ്ട് ഉന്നതസ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയതിന്റെയും—മുതലാളി വളരെ ലക്ഷങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചതിന്റെയും ഉത്തമമാതൃക ഉയർത്തിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. പക്ഷേ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ എന്തോ ഒന്നു കുറവുണ്ട്. അവർ വിവാഹം ചെയ്തുട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ അതു ഒരു കച്ചവടബന്ധമായിരിക്കാനാണെങ്കിലും. വിചാരം വികാരത്തെ ജയിച്ചതിനെപ്പറ്റി അവർ ഒട്ടുവളരെ ജയഭേരി അടിച്ചേക്കും. അതു ശരിവയ്ക്കാൻ തൊണ്ണൂറുകഴിഞ്ഞ “വിവേകികളും”, ഗാന്ധിസൂത്രം അദ്ധ്യായക

നാമം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. പക്ഷെ, ഈ കുട്ടിശ്ശങ്കരനാകെല്ലാം തന്നെ ജീവിതം വ്യക്തമായതായിട്ടാണ് ഒരു തോന്നൽ. വികാരപൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവിതം ആവശ്യമാണെന്ന് യുക്തിവാദം കൊണ്ട് സ്ഥാപിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന് അവർക്കറിയാം. എങ്കിലുമുണ്ട് ഒരു വല്ലായ്മ. എന്തോ ഒന്നു കറുവുണ്ടെന്നൊരു തോന്നൽ. എന്താണ് ആ കറുപ്പ്. അതാണ് ശ്രീ: കുട്ടികൃഷ്ണൻറെ കുറിഞ്ഞിപ്പിച്ചു. ഓസ്കാർ വൈൽഡിനേപ്പോലെ വികാരങ്ങളുടെ പുറകെ കടിഞ്ഞാണില്ലാതെ ഓടിനടക്കണമെന്നല്ല ഇതുകൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നത്. പ്രേമമെന്തെന്നറിയാൻ കഴിയാതെ നൂറാമത്തെ വയസ്സിൽ കോടീശ്വരനായി മരിക്കുന്നതിലും ഭേദം, വൈൽഡിനേപ്പോലെയോ, ഷെല്ലിയെപ്പോലെയോ ഒന്നോ രണ്ടോ അശ്രുസമുദ്രങ്ങൾ താണ്ടി അകാലമരണം വരിക്കുന്നതാണെന്നു മാത്രമാണ് മലയാളഭാഷയിലെ അതിസുന്ദരങ്ങളായ ചെറുകഥകളിലൊന്നാണ് “കുറിഞ്ഞിപ്പിച്ചു”യെന്ന് തീർത്തുപറയാം. വിഷയത്തിന്റെ ഭംഗിയും ചിത്രീകരണസാമർത്ഥ്യവും ഒരു പോലെ തെളിയിക്കുന്ന ഒരു കഥയാണിത്. കുട്ടിശ്ശങ്കരൻ കഥപറയുന്നതുതന്നെ നോക്കുക. അയാളുടെ കുറിഞ്ഞിപ്പിച്ചു പൊയ്ക്കൊടുക്കിയ. ഇങ്ങിനി വരാതെവണ്ണം പൊയ്ക്കൊടുക്കിയ. ഇനിയെന്താണ് ഗതി. ആ കഥ എത്രയോലുവായ ഒരു സ്നേഹിതനോടു പറയുന്നതിന്റെ ആനന്ദമനുഭവിക്കുക. മനശ്ശാസ്ത്രപഠകൾ ഈ ചിന്താഗതിക്ക് എന്തു പേരുകൊടുക്കുമോ എന്തോ. ഏതായാലും, “ചണ്ടിക്കുളത്തിൽ കല്ലെറിഞ്ഞ മാതിരി”, “ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷ് പാഠപ്പുസ്തകങ്ങൾ

വായിക്കുമ്പോൾ മേശയ്ക്കടുത്തുവന്ന് താടിയ്ക്ക് കൈയ്യും കൊടുത്തു് എന്റെ വായിലേക്കു ഇങ്ങനെ മിഴിച്ചു നോക്കി” നില്ക്കുകയും “കട്ടേട്ടൻ ഇതൊന്നു് പറഞ്ഞു തരൂ” എന്ന് ലക്ഷ്മി ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതു് കട്ടിശ്ശങ്കരൻ വിവരിക്കുമ്പോൾ അതിലൊരഭിമാനമോ മാധുര്യമോ നേരിയ ഒരു നിരാശയോ ഒക്കെ നമുക്ക് കാണുവാൻ കഴിയും. അവസാനമാകുമ്പോഴേയ്ക്കും ആസാധുവിന്റെ ആത്മനിയന്ത്രണം തകർന്നുപോവുകയാണ്. അയാൾ തുറന്നു പറയുന്നു, വികാരരതിനടിമപ്പെടാനുള്ള ആകാംക്ഷ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇനിയെങ്കിലും ആർക്കും ഈ മറയത്തരം പിണയാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി അയാൾ വിശദീകരിക്കുന്നു, ഇതിനൊരുകാരണാ “കട്ടേട്ടൻ കൂട്ടാക്കാഞ്ഞിട്ടാ”ണെന്ന് പശ്ചാത്തലസ്സുഷ്ടിയിലും ശ്രീ: കുട്ടികൃഷ്ണൻ അന്യാദൃശമായി വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉറങ്ങിന്റെ മണിക്കരസരിച്ചു് വേഷം മാറി നൃത്തംചെയ്യുന്ന ആ തിരമാലകൾ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ അടിച്ചുകയറുന്നുണ്ട്.

“നവോന്മേഷ”ത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ കഥയായ “ഗുരുവും ശിഷ്യനും”, കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ച എത്രകണ്ട് വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടോ അത്രത്തോളം പുരാജയപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. വളരെ ഉന്നതമായ ഒരാശയമാണ് “ഗുരുവും ശിഷ്യനും” ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. വിഗ്രഹാരാധനയ്ക്കു് എതിരായി പ്രസംഗിച്ചുനടന്ന സുഭാസന്റെ വിഗ്രഹം തന്നെ ആരാധിക്കപ്പെടുന്നതും, സുഭാസനെ കൊന്നുകളഞ്ഞ രാജാവു് ആ ശിലാശകലത്തിനുമുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുന്നതും കാണുമ്പോൾ ഭാരതത്തിൽ

ബുദ്ധമതത്തിനുള്ളായ ഗതിയാണെന്നു വരുന്നത്. ഈ ശുപരൻ എന്ന ഒരു ഘടകമേ ഇല്ലാതെ സമാരംഭിച്ച ബുദ്ധമതം ഇന്ന് ഭാരതത്തിലുപുറത്തും എത്ര ബുദ്ധപ്രതിമകളുണ്ടാക്കി അവയെ ഈശ്വരനാക്കി ആരാധിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണന്റെ ഹിന്ദുമതം ബുദ്ധന്റേയ്ക്ക് അന്യായികളേയും വെറുക്കുകയും ദ്രോഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ, ഇന്ന് ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ഈ അവസ്ഥാന്തരത്തിനുശേഷം അതിനെ ആദരിക്കുകയും താലോലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, ശ്രീ: കുട്ടികൃഷ്ണൻ ഈ കഥയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന സങ്കേതംതന്നെ നന്നായിട്ടില്ല. ഈ വിഷയത്തിന് പറ്റിയ ഭാഷാരീതിയല്ല സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും, സുഭാസനം, രാജാവുമെല്ലാം മരപ്പാവകളാണ്. അവിടവിടെയായി കാണുന്ന അതിശയോക്തികളും, ഹാസ്യപ്രസ്താവങ്ങളും ഒഴിച്ചാൽ ഈ കഥ ആകപ്പാടെ പൊളിച്ചെഴുതേണ്ടതാണ്. “ഗുരുവും ശിഷ്യനും” റിയലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പെടുന്ന കഥയല്ലെന്നും റിയലിസ്റ്റ് ചിത്രീകരണം അതിനു പറ്റുകയില്ലെന്നും ഓർമ്മയിരിക്കേണ്ടതാണ്. “അനർഘ നിമിഷ”ത്തിലെ അതിഭാവനാപരമായ രീതിയാണ് ഈ വിഷയത്തിന് യോജിച്ചതെന്ന് തോന്നുന്നു. അതു കഴിയണമെങ്കിൽ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ സർവ്വവും മറന്ന് മുഴുകണം, യാതൊരു നിയന്ത്രണത്തിലും ഒതുങ്ങിനില്ക്കാതെ ഭ്രാന്തുപോലെ വികാരത്തിൽ വിഹരിക്കണം. അത് ശ്രീ: കുട്ടികൃഷ്ണൻ കഴിയുമോ, കഴിയുമെങ്കിൽ ചെയ്യുമോ, എന്തോ?

അനുവാചകന്റെ പ്രായവും പ്രകടിതമാകുന്ന അർത്ഥപ്രായങ്ങളുമായി കുറെ ബന്ധമുണ്ടാവാതിരിക്കാൻ

നീവൃത്തിയില്ലല്ലോ. കുറച്ചു പ്രായമൊക്കെ ചെന്നു കട്ടികളും മററുമുള്ള ഒരാളാണ് 'നവോന്മേഷം' വായിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഏറ്റവും നല്ല കഥയായി കാണുന്നത് 'എന്റെ മകനാ'യിരിക്കും. രാജൻ, ശേഖരൻനായരുടെ മകനല്ല. ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, ശേഖരൻനായർക്ക് ഒരു മകനെ ആവശ്യമുണ്ട്. ആ മകന്റെ മേൽ എത്രമാത്രം സ്നേഹവർഷം നടത്താനും അദ്ദേഹത്തിന് മടിച്ചില്ല. സ്വസ്ഥാനത്തോടുള്ള സ്നേഹവും തജജന്യമായ ആ കാംക്ഷയും ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ ശ്രീ: കുട്ടികൃഷ്ണൻ തികച്ചും വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. "പ്രത്യാഗമനവും", "നവോന്മേഷ"വും രണ്ടു സാധാരണ കഥകളാണ് പ്രത്യാഗമനത്തിൽ "ഏട്ടൻ" വീട്ടിലെത്തുന്നതുവരെയുള്ള ഭാഗം നന്നായിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ചും ആ ചുമട്ടുകാരൻ പയ്യൻ. പിന്നെ ഒരു ചതുരവടിവാൻ. എന്നോ ഒരു യാത്രികത്വം. "നവോന്മേഷം" ഇന്നത്തെ മാതൃഭൂമിയിലോ മറ്റോ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ കൊള്ളാമെന്ന് തോന്നുന്നു.

മലയാളചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കലശൽക്കന്മാർ ഓരോന്നായി പൊഴിഞ്ഞു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കഷണ്ടിയും, വാതവും നാടകവും, കവിതയുമൊക്കെ പിടിപെട്ട് അവരങ്ങനെ പിന്മാറുകയാണ്. അവരുണ്ടാക്കി വളർത്തിയ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഇനി അവർക്ക് കാര്യമായിട്ടൊന്നും സംഭാവനചെയ്യാനില്ലെന്ന് തോന്നിപ്പോകുന്നു. ചിലപ്പോൾ, ചെറുകഥയുവസാഹിത്യകാരന്മാർക്കുള്ള പ്രത്യേക വിഹാരരംഗമാണെന്നും വരാം. വികാരമൊക്കെ ആറിത്തണുത്തു തുട

ഒരിയാൽ പിന്നെ ചെറുകഥയ്ക്ക് കോപ്പില്ലെന്നായിരി
 കാം പരമാത്മം. ഏതായാലും ആ മഹനീയ നാമധേ
 യങ്ങളൊക്കെത്തന്നെ ഇന്നു നിശ്ശബ്ദമാണ്. നമ്മുടെ പാ
 രമ്പയും കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ പുതിയനടന്മാർ രംഗസ്ഥ
 രാവുകതന്നെ വേണം. ഈ ചിന്താഗതി ഏതൊ സാ
 ധാരണയായി നയിക്കാറുള്ളത് ശ്രീ: കുട്ടികൃഷ്ണന്റെ
 അടുത്തേക്കാണ്. കറേക്കൂടി ഇടവഴികളിൽ നടക്കുകയും
 (ശ്രീ: കുട്ടികൃഷ്ണന്റെ ചിന്ത ആപ്പുറക്കുമ്പോഴെടുത്ത വാ
 ലിനു പുറകെ രാജപാഥയിൽക്കൂടിത്തന്നെ സഞ്ചരി
 ക്കുന്ന പതിവുണ്ട്) നീതിക്കും പരിശുദ്ധിക്കും മേലേ യാ
 തൊരു മാമുലിനേയും അംഗീകരിക്കാതിരിക്കുകയും
 ചെയ്യുമെങ്കിൽ, ശ്രീ: കുട്ടികൃഷ്ണൻ ഇനിയും ഉയരാം. ചു
 രങ്ങിയ ഒരു കാലഘട്ടംകൊണ്ട് ശ്രീ: കുട്ടികൃഷ്ണൻ മല
 യാളത്തിലെ ഒന്നാംതരം കഥാകൃത്തായി അഭിഷേകി
 ക്കപ്പെടുമ്പോഴെങ്കിലും എനിക്ക് ഒട്ടും അതൃപ്തമുണ്ടായിരിക്ക
 കയില്ല.

പുളിമാനയുടെ സമത്വവാദി

വളരെക്കാലമായി മുടങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ഒരു കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിക്കുകയാണ് ഞാനിവിടെ ചെയ്യുന്നത്. ശ്രീ പുളിമാന പരമേശ്വരൻപിള്ള, അദ്ദേഹത്തിന്റെ “സമത്വവാദി” എന്ന നാടകം അച്ചടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, അതിനെപ്പറ്റി ഒരു നിരൂപണമെഴുതണമെന്നു എന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആ കൃതിയിൽ അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു കറിയൊക്കെ അദ്ദേഹം എന്നോടു സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി. കഥാവസ്തു എന്നെ അതിയായി ആകർഷിച്ചതുകൊണ്ട് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വാക്കുകൊടുത്തു. അച്ചടിക്കഴിഞ്ഞ ഉടനെ പുസ്തകം എനിക്കയച്ചതുകൊണ്ടു ചെയ്തു. പക്ഷേ, ഞാൻ എന്റെ വാക്യാനന്ദം നിറവേറ്റിയില്ല. അതിന്നു കാരണം എന്റെ ഭീരുത്വം മാത്രമായിരുന്നു. ഞാൻ ആ പുസ്തകം പല സ്നേഹിതന്മാരേയും കാണിച്ചു. അവരെല്ലാം അതിനെ പൂർത്തിയാക്കി. ചിലരോടു ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി അല്പം പ്രശംസിച്ചുപറഞ്ഞു. അവരിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻവേണ്ടി, ഞാൻ “സമത്വവാദിയെ”യെ തള്ളിപറയേണ്ടതായും വന്നുകൂടി. അത്ര ഭയങ്കരമായിരുന്നു, അവരുടെ ഖണ്ഡനം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അന്നു യാതൊരാളും “സമത്വവാദി”യെ സ്വാഗതം ചെയ്തില്ല. ആർക്കും വേണ്ടാത്ത ഒന്നിനെ താങ്ങിനിർത്തു

വാൻ മാത്രം എന്റെ ചുമലിനു ബലവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വാദത്തലംഘനത്തിനു സ്വന്തം അജ്ഞത ഒരുപായവുമാക്കി ഞാൻ സ്വയം നീതീകരിച്ചു. ഞാൻ “സമതപവാദി” പിന്നേയും പിന്നേയും വായിച്ചു. നാടകം നല്ലതാണെന്ന ബോധം എന്നിൽ ശക്തിപ്പെടുവന്നു. ചുരുക്കം ചില സ്റ്റേഫിതന്മാർ അതിന്റെ മേന്മയെ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. മുമ്പുചെയ്ത വാദാനം പാലിക്കണമെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. പിന്നീട് ഓരോ കാരണങ്ങളാൽ അക്കാര്യം നീണ്ടു നീണ്ടു പോയി. വിധിവൈപരീത്യത്താൽ, അദ്ദേഹം യശഃശരീരനായിത്തീർന്നതിനു ശേഷമാണ് ആ തീരുമാനം പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഭീരുത്വംകൊണ്ടു ചെയ്ത അപരാധത്തിന് അദ്ദേഹം എനിക്കു മാപ്പുനല്കട്ടെ.

ശ്രീ പുളിമാന സംരൂപ്തനായിട്ടല്ല മരിച്ചതെന്നാണു ഞാനുറപ്പിക്കുന്നത് യൗവ്വനത്തിൽത്തന്നെ ആ അത്യാഹിതം സംഭവിച്ചതുകൊണ്ടല്ല ഞാനിതു പറയുന്നത്. അദ്ദേഹം ഏറ്റവും സ്റ്റേഫിച്ച കൃതി “സമതപവാദി”യായിരുന്നു. വളരെയധികം ഗഹനചിന്തകൾ അതിൽ അദ്ദേഹം അടക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുരോഗമനേച്ഛ മുഴുവനും “സമതപവാദി” പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ആ ചിന്തകൾക്കൊന്നിനും നാടകത്തിൽ വ്യക്തമായ രൂപം ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ഒരു വാദം ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടേയ്ക്കാം. ഇല്ലായിരിക്കാം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഈ വിമർശനം എഴുതേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നതും. അദ്ദേഹം എന്തുദേശിച്ചുവെന്ന് ഒന്നു വിശദീകരിക്കുകയാണ് എന്റെ ചുമതല. ചോദ്യം

ത്തരരൂപത്തിൽ ഒരു ചിന്താവിഷയം വിശദീകരിക്കുന്ന ഏപ്പാടു നാടകമാവുമെന്നു ശ്രീ പളിമാന ധരിച്ചിട്ടുമില്ലായിരുന്നു. പ്രകടനരീതി, എങ്ങിനെയുമിരിക്കട്ടെ. “സമതപവാദി”യുടെ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചാണു തൽകർത്താവിന് ഏറ്റവും വേദനയുണ്ടായിരിക്കാവുന്നതു്. വിഷയം പുരോമഗനപരമാണെങ്കിലും പുരോഗമനവാദികൾ അതിനെ അംഗീകരിച്ചില്ല എന്നതാണു “സമതപവാദി”യുടെ നിർഭാഗ്യം. അന്നു ഞാൻ അതിന്നു കാരണമായിക്കണ്ടതു പ്രകടനരീതിയുടെ കഴിവില്ലായ്മയാണു്. എന്നാൽ വായിച്ചവരുടെ ആസുപാദനശക്തിയുടെ കുറവാണു് അതിന്നു കാരണമെന്നു പിന്നീടു മനസ്സിലായി. കഥാബീജത്തിന്റേയും, അനർഘനിമിഷത്തിന്റേയും, ശബ്ദങ്ങളുടേയും അനുഭവങ്ങൾ എന്റെ ധാരണയെ ദൃഢീകരിച്ചു. സാധാരണയിൽനിന്നു ഭിന്നമായ കലാരൂപങ്ങൾക്കെല്ലാം, പിക്സോസ്റ്റോയുടെ ചിത്രമായാലും ഓമറിന്റെ കവിതയായാലും മാധവന്റെ നൃത്തമായാലും, ആസുപാദനത്തിന്നു് അല്പം വിശദീകരണം കൂടിയേതീരൂ. “സമതപവാദി”യാണെങ്കിൽ പലതരത്തിലും അസാധാരണമായ ഒരു നാടകവുമാണു്. അതുകൊണ്ടു് അതു് അത്രയ്ക്കു വേഗം മനസ്സിലാകുന്നതല്ല, നമ്മുടെ ചില പേരെടുത്ത സാഹിത്യവിമർശകന്മാർക്കുപോലും.

എന്താണു് “സമതപവാദി”യിലെ കഥാവസ്തു? സാമൂഹ്യവിപ്ലവപ്രവാഹത്തിൽപെട്ടു് തകർന്നുപൊടിയുന്ന പ്രളവഗ്നത്തിലെ ഒരു കുടുംബം. ആ കുടുംബത്തിന്റെ ഘടനയും അതിലെ അംഗങ്ങളും മാത്രമല്ല മാറ

കയും തകരുകയും ചെയ്യുന്നത്. അവരുടെ ജീവിത രീതിയും, വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും, കടപ്പാടുകളും എല്ലാം അപ്രതിഫലമായ പരിവർത്തനത്തിനിരയാകുന്നുണ്ട്. “സമതപവാദി”യിൽ കാണുന്ന പ്രളതപം ഫ്യൂഡലിസത്തിനോ മുതലാളിത്തത്തിനോ പ്രതിനിധീഭവിക്കുന്നതെന്ന് ഒരു ചോദ്യത്തിനവകാശമുണ്ട്. അതുവ്യക്തമായി കാണിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ള ഒരു തെറ്റാ തീർച്ചയായും ഈ നാടകത്തിലുണ്ട്. ‘പ്രതിശ്രുതനായ കാമുകനും’ മറ്റു അനുസാരികളുമായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആ കുടുംബം ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പ്രളകുടുംബത്തോടു അന്യാദൃശമായ സാമ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു പരമാർത്ഥമാണ്. ബുഷ്പാകുടുംബത്തിന്റെ അവശ്യസ്വഭാവഗതികൾ പലതും അവിടെ കാണുന്നില്ലെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും നശിക്കുന്ന ആ വ്യവസ്ഥയോടു പോരാടിക്കുന്നത് ഒരു “സമതപവാദി”(നാമമാത്രമെങ്കിലും)യായതുകൊണ്ട് ഈ നാടകത്തിലെ പ്രള മുതലാളിത്തത്തിന്റെ സിംബലായിട്ടാണ് നാം ഗണിക്കേണ്ടതു്. പ്രത്യേകിച്ചും മലയാളനാട്ടിലെ പ്രത്യേക പരിതഃസ്ഥിതികളും ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ് ഇവിടെ ഫ്യൂഡലിസവും, കാപ്പിററലിസവും ഒരു കുടുംബത്തിൽതന്നെ കൂട്ടിക്കഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ട്. ആ നിലയ്ക്കു പണത്തിന്റേയും പ്രതാപത്തിന്റേയും കുത്തകക്കാരായ ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്ന പ്രള, അതും ഒരു എക്സ്പ്രഷനിസ്റ്റ് നാടകത്തിൽ ബാങ്കറോ, നമ്പൂതിരിജന്മിയോ എന്നു തിട്ടപ്പെടുത്താൻ കഴിയാതെ വരുണെങ്കിൽ അതിലുള്ളതത്തിനവകാശമില്ല.

നശിക്കുന്ന ശക്തിയെ മൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഉയരുന്നതെന്താണെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടില്ല എന്നതാണ് പലരും “സമതപവാദി”യെ പററിക്കൊണ്ടുവന്ന ആരോപണം. മാത്രമല്ല, ശ്രീ പുളിമാന ഉയരുന്ന ഒന്നിലും വിശ്വസിക്കാത്ത ഒരു വിഷാദാത്മകനാണെന്നുകൂടി ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. സമതപവാദിയുടെ ആ ഹാസ്യചിത്രത്തിൽ പ്രതിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ചാർജ്ജ്ഷീറു തന്നെയാണ് ശ്രീ പുളിമാനയ്ക്കുള്ള പ്രശംസാപത്രം. അദ്ദേഹം തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ വിപ്ലവസ്വഭാവം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നോ എന്നനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. പക്ഷേ, മുതലാളിത്തത്തിന് അവശേഷിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല, അതിന് അവകാശമില്ല, എന്ന് അദ്ദേഹംതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഒന്നുകൂടി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു; പ്രളവർഗ്ഗത്തിന്റെ ചങ്ങലകൂട്ടിൽ കിടന്നു ലഹളയുണ്ടാക്കുന്ന ആദർശശാലികളായ യുവാക്കന്മാരുടെ കൈയിലല്ലാ ഭാവിയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം എന്ന്. അവരിൽ ഭൂരിഭാഗവും പരാജയമടയുമെന്നതുതന്നെയാണ് “സമതപവാദി”യിലെ പ്രധാന പ്രമേയം. പോക്കററിൽകൂടി പുറത്തേയ്ക്കു തിനിക്കുന്ന കൈത്തോക്കുമായി ഭാവിശ്വരനെ വധിച്ചു മുതലാളിത്തത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആ “സമതപവാദി” ഒരു വിപ്ലവകാരിയല്ല; ആണെന്നു നാടകകൃത്ത് ഒരിക്കലും സങ്കല്പിച്ചിട്ടില്ല. ആദർശശാലികളായ ഒട്ടേറെ യുവാക്കന്മാർ മുതലാളി വർഗ്ഗത്തിൽ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. പക്ഷേ, സാധാരണയായി അവരിൽ മുക്കാൽപങ്കും, ഉദ്യോഗം

വിവാഹം എന്ന പടികൾ കടക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും കക്ഷി മാറുന്നു. പിന്നെയും അവശേഷിക്കുന്നവരും ശാസ്ത്രീയമായ രാഷ്ട്രീയതത്വചിന്തയിലേത്തുകയോ വിപ്ലവപ്രവർത്തനത്തിലേപ്പെടുകയോ ചെയ്യാറില്ല. ചുരുക്കം ചിലരൊഴിച്ചു മറ്റുള്ളവർ സ്വപ്നഭ്രമക്കാരായോ ഭീകരപ്രസ്ഥാനക്കാരായോ തീരുന്നു. അവരെ ഭരിക്കുന്നതു രലച്ചൊറ്റല്ല. വികാരങ്ങളാണ്. അതിന്റെ തീക്ഷ്ണതയും, ഉപരിപ്ലവസ്വാഭാവവും, ഭോഷത്തവും എല്ലാം അവരിൽ കാണാം. അവരുടെ പരാജയത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിരൂപമാണ് ഈ നാടകത്തിലെ “സമതപവാദി.” പ്രളവിന്റെ മുഷ്ണമവസാനിപ്പിക്കാൻ അയാൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം അയാളെ വെടിവെച്ചു കൊല്ലുകയെന്നതാണ്. അതേസമയം ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള ചങ്കുറപ്പ് ആ സാധുവിനില്ല. അങ്ങിന്റെ പ്രയോജനശൂന്യമായ ഒരു ലക്ഷ്യം, അതു നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിവരുമ്പോഴുള്ള അസ്ഥിർത, അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞു ഏതാണ്ടു ഭ്രാന്തിന്റെ അവസ്ഥയിൽ ആ ഹീനകൃത്യം ചെയ്യുക, ഉടനെ പശ്ചാത്തപിക്കുക, അവസാനം ദയനീയമായി അധഃപതിക്കുക, ഇങ്ങനെ ഓരോ പടിയിലും ഒരു സമതപവാദി ചെയ്യാത്തതുതന്നെയാണ് ഈ നാടകത്തിലെ നാമധാരി ചെയ്യുന്നത്. അയാൾ വിപ്ലവകാരിയാണെന്നു സ്വയം ഭ്രമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിന് അയാൾക്കു കഴിവില്ലെന്ന് സ്ഥാപിക്കുകയാണ് നാടകകൃത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. അതിനുവേണ്ടിത്തന്നെയാണ് പ്രളവിനെ വധിക്കുന്ന സംഭവത്തിന് ഇത്രയധികം പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരിക്കുക.

നാനും. വേണ്ടിവന്നാൽ കൊലയ്ക്കുപോലും കൈ വിറയ്ക്കാത്ത ഹൃദയസ്ഥിരതതന്നെ ഒരു വിപ്ലവകാരിയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും, അതിന് അത്യുഗ്രമായ പ്രചോദനമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും നാടകകൃത്തു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതോടൊപ്പംതന്നെ, ഒരു പ്രളയമാരാണ് അതുണ്ടാവുകയില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നി. വർഗ്ഗബോധമെന്ന പദം ശ്രീ പുളിമാന ഉപയോഗിച്ചു ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും വർഗ്ഗബോധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ മാനസികപശ്ചാത്തലം അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. സ്റ്റേഹവും വെറുപ്പും ഒരു നാണയത്തിന്റെ ഇരുവശങ്ങളാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ മുരുകും ചിലരിലൊരാളായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വെറുക്കാൻ കഴിയാത്തവന്നു സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ഉദാഹരണം വേണമെങ്കിൽ യെരൂശലേം ദേവാലയത്തിലേയ്ക്കു നോക്കൂ. സ്റ്റേഹത്തിന്റെ പ്രവാചകൻ ചമ്മട്ടിയുമായിനിന്നു ചിതറുന്നത് അവിടെ കാണാം. മനുഷ്യനോടു സ്നേഹമുണ്ടെന്നു ഭാവികണവന്റെ ആത്മാർത്ഥതയെ അളക്കുന്നത് അവൻ മനുഷ്യന്റെ രക്തംകുടിച്ചു ചീർന്നു കണ്ണടകളെ വെറുക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കിയിട്ടാണ്. പുളിമാനയുടെ സമതപവാദിക്ക് ഇങ്ങനെ വെറുക്കുവാനുള്ള ശക്തിയില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അയാളുടെ സമതപവാദവും അവശേഷിക്കുവാനുള്ള അവകാശവും പരാജയപ്പെടുന്നു. ഇത്രയുമെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിയ നാടകകൃത്തു വിപ്ലവത്തിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപവും, വിപ്ലവാനന്തരലോകസൃഷ്ടിയിൽ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ കർമ്മകർത്തവ്യങ്ങളും ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുമെന്നാണെന്റെ അഭ്യൂഹം.

ശ്രീ പുളിമാന, പരിവർത്തനത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ സ്വഭാവം മാത്രമല്ല കണ്ടുതു്. അതിന്റെ താത്വിക പ്രതിഫലങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്നു വ്യക്തമായിരുന്നു. ഒരു പുതിയ വ്യവസ്ഥിതിക്കു ഒരു പുതിയ സന്മാർഗ്ഗ ബോധമുണ്ടു്. അതു സ്വീകരിക്കാൻ കഴിവില്ലാതെ വരുന്നതും പരാജയത്തിന്റെ കാരണമാണു്. “സമ തപവാദി” പഴയതിന്നും പുതിയതിന്നും മദ്ധ്യേ വീഴുക ക്യാണു്. മറെറാരു രംഗത്താണെങ്കിലും, മൂത്തമകളും തമൈവ. പഴയലോകത്തിലെ കടപ്പാടുകൾ വെച്ചു പുലർത്താനാണു് ആ യുവതി പരിശ്രമിക്കുന്നതു്. ആ ദർശശാലിയായ കമിതാവിനോടുള്ള സ്നേഹവും, പി തൃഭക്തിയും തമ്മിൽ ഇടയുന്നു. ഒടുവിൽ ഒന്നും സാ ധിക്കാതെ ഒരു മുഷിപ്പൻ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു് ഇഴ ണ്തിറങ്ങുന്നു. ആചാരം, മതം, പ്രണയം ഇവയിലെല്ലാം മൂത്തമകൾ മരിച്ച ഒരു ലോകത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും, മറെറാരുലോകത്തിൽ ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവൾക്കു് എല്ലാഘട്ട ക്രമകരണ സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. സമതപവാദി ഒരു വിപ്ലവകാരിയാണെന്നു സ്വയം ഭ്രമിക്കുന്നു. മൂത്തമകൾ പ്രേ മവതിയാണെന്നു സ്വയം വ്യാമോഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രണ്ടുപേർക്കും പരാജയം അലംഘനീയമായ പ്ര തിഫലമാണു്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു കഥയിൽ അവശേഷിക്കുന്ന ഇതരപാത്രങ്ങൾ ആണു ജയിക്കുന്നതെന്നു് ആരും വിചാരിക്കേണ്ടതില്ല. അവരെയാണെന്നും ആ ദർശനപാത്രങ്ങളാക്കത്തക്ക മനുഷ്യം നാടകകൃത്തിനുണ്ടാ

യിരുന്നില്ല. പോരേങ്കിൽ ആ ബാറിസ്റ്ററും, ഇളയമകളും, പ്രതിശ്രുതനുമെല്ലാം ചില മാതൃകകളാണ്. യാതൊരു ആദർശവുമില്ലാതെ പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിൽ വിജയികളാകുന്ന അനേകർ സമുദായത്തിലുണ്ട്. ഭർത്താക്കന്മാരെ സമ്പാദിക്കാൻ കഴിവുള്ള യുവതികളും ഭാര്യദാസന്മാരായി കഴിവാൻ കഴിഞ്ഞുപോയ സുന്ദരവിധികളും ഭർത്താവുദ്യോഗത്തിന്, അപേക്ഷയുമായി നടക്കുന്ന കേസിലാവക്കീലന്മാരും എല്ലാം ശ്രീ പുളിമാന കണ്ടിട്ടുള്ള രൂപങ്ങളാണ്. അവരാരും വിജയിക്കുന്നില്ല. കിട്ടിയതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ട് സമുദായത്തിന്റെ ചവിട്ടുമെത്തകളായി അവർ അവശേഷിക്കുക മാത്രമാണ്.

മറെറാന്നുകൂടി പറയുവാൻ ശ്രീ പുളിമാന ആഗ്രഹിച്ചു. അത് അദ്ദേഹം വളരെ വിജയപ്രദമായി നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ഭരണങ്ങളെല്ലാം വ്യക്തിപരമാണെന്നതാണ്. ഗാന്ധിജി മരിച്ചാലും പ്രകൃതിയുടെ യാതൊരു ചടങ്ങും മുടങ്ങുന്നില്ല. അതു നിർവ്വീണ്മനം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. “സമതപവാദി”ക്കെന്തെങ്കിലും സംഭവിക്കട്ടെ. മറ്റുള്ളവർ, നിരങ്ങിയാണെങ്കിലും മുന്നോട്ടുതന്നെ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

“സമതപവാദിയുടെ” റെറക്നിക്കിനെപറ്റിയും ഒന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇതൊരു റിയലിസ്റ്റ് നാടകമല്ല. ആണെന്നുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണയിൽനിന്നാണു പല വിമർശനങ്ങളും പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇതൊരു എക്സ്പ്രഷനിസ്റ്റ് നാടകമാണ്. ഒരു പാത്ര

ത്തിന്നും പേരുകൾ കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. അവരെല്ലാം ഓരോ ആശയത്തിന്റെ പ്രതിരൂപങ്ങളാണ്, സാധാരണ വ്യക്തികളല്ല. അതുകൊണ്ട് അവരിൽ പ്രത്യേകവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ സ്വഭാവങ്ങൾ ഒന്നും കാണുകയില്ല. ഒരു ആശയത്തിന്റെ പ്രധാനഘടകങ്ങളായിരിക്കും അവരിൽ നിഴലിക്കുന്നത്. അതുതന്നെയായിരിക്കും അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളിൽ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതും. ഇതുകൊണ്ട് ഒരു ഗുണവും ഒരു ദോഷവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മെലോഡ്രാമാ അല്പം കൂടുതലായിപ്പോയി എന്നതാണ് ദോഷം. പക്ഷേ, ഇന്തരത്തിലുള്ള ഒരു നാടകത്തിൽ മെലോഡ്രാമാ അല്പമധികമായാലും വലിയ തെറ്റില്ല. ഗുണമെന്നപറഞ്ഞത് അതിലെ സംഭാഷണരീതിയുടെ മെച്ചമാണ് അതർഗ്ഗഭമായ ചെറിയ ചെറിയ വാചകങ്ങൾ മണിനാദംപോലെ പ്രതിധ്വനിക്കുന്നുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ശ്രീ പുളിമാനയുടെ വിജയം മലയാളത്തിൽ മറ്റൊരു നാടകകൃത്തിനും ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. പറഞ്ഞതിന്റെ പത്തിരട്ടി ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള സംഭാഷണമാണ് സമതപവാദിയിലേതു്. ധന്യാത്മകത്വം ഭവിക്കാത്തവർക്ക് അവയെല്ലാം നിരത്മകജല്പനങ്ങളുമായിരിക്കും. അതു ശ്രീ പുളിമാനയുടെ പരാജയമല്ല, വിജയമാണ് ശ്രീ പുളിമാന ഒരു കവിയുംകൂടിയായിരുന്നുവെന്നു “സമതപവാദി”യിലെ പല ഭാഗങ്ങളും തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. റീയലിസ്റ്റിന്റെ വീക്ഷണകോണത്തിൽനിന്നു “സമ

തപവാദി"യെ പരിശോധിക്കരുതെന്നു പറയുന്നതിന്റെ പ്രധാനകാരണം, ആ പ്രേതത്തിന്റെ പ്രവേശനമാണ്. ആദ്യംമുതലേ വിങ്ങിനിലുന്ന അന്തരീക്ഷത്തിൽ തീപിടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ദീപശിഖയാണ് ആ പ്രേതം. അതുതന്നെയാണ് ആ നാടകത്തിന്റെ മമ്മവും. "സമതപവാദി"യുടെ വഴി പിഴച്ചു പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പരാജയത്തിന്റെ സിംബലാണ് ആ പ്രേതം.

സമതപവാദിയിലെ ചിന്താഗതി അതിഗഹനവും വിസ്മൃതവുമാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ ആത്യന്തികപ്രശ്നങ്ങളിലേയ്ക്ക് എത്തിനോക്കൽ ശ്രീ പുളിമാന നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ഗംഭീരമായ പശ്ചാത്തലത്തിന്റെ അന്തസ്സിനു യോജിച്ച ഫലിതം പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നതു് നാടകകൃത്തിന്റെ മറ്റൊരു വിജയമാണ്. അവയിൽ ചിരിക്കാനുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ ചിരിയൊന്നും ഒരു വിസ്ഫിയുടെ പൊട്ടിച്ചിരിയായിരിക്കുകയില്ല. നേരേമറിച്ചു കണ്ണീരിൽ കളിച്ച ശാന്തമായ പുഞ്ചിരികളായിരിക്കും. സമതപവാദിയിലെ പ്രേമകഥയും സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രേമത്തെപ്പറ്റി ബാരിസ്റ്ററുടെ നിർവ്വഹണരമായ പ്രസംഗങ്ങൾ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പുളി നിറഞ്ഞ നെല്ലിക്കകളാണ്. മുത്തമകളും ഇളയമകളും സമതപവാദിയും ബാരിസ്റ്ററുടെ പ്രേമലാബറട്ടറിയിലെ പരീക്ഷണവസ്തുക്കളാണ്. അതോടൊപ്പംതന്നെ സമതപവാദിയിലെ പ്രേമകഥയ്ക്ക് അതിരുകവിഞ്ഞ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കാതിരിക്കുവാനും നാടകകൃത്തു പരിശ്ര

മിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു പ്രധാനപ്രമേയത്തിൽ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി കാണിക്കാൻ ഉപകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മുരുകി പറഞ്ഞാൽ വായിക്കാനും അഭിനയിക്കാനും മാത്രമല്ല, ചിന്തിക്കാൻകൂടി കൊള്ളാവുന്ന ഒരു നാടകമാണ് “സമതപവാദി.”

ശ്രീ പുളിമാന മരിച്ചുപോയി. “സമതപവാദി” യെങ്കിലും മരിക്കാതിരിക്കട്ടെ.

മനസ് മിത പ്രസ്ഥാനം

“കേഴ് വികാഷ്” രസം തോന്നിയില്ലെങ്കിലും അവൻ അന്നു കണ്ടവരോടൊക്കെ കിണററിൽ വെള്ളം കണ്ട കഥ പറഞ്ഞു.” ശുദ്ധഹൃദയനായ ഉതുപ്പാൻ ഒഴിവുള്ള സമയങ്ങളിലെ പ്രാർത്ഥനയും ഒഴിവില്ലാത്ത പണിയും കഴിഞ്ഞു മിച്ചമുണ്ടാക്കിയ സമയംകൊണ്ട് പണിതുണ്ടാക്കിയ കിണറിന്റെ വിജയമാണത്. എത്രനാളത്തെ പരിശ്രമം. എത്രനാളത്തെ ബുദ്ധിമുട്ട് എത്രനാളത്തെ ആദർശഭരിതമായ ആകാംക്ഷ. ഉതുപ്പാൻ കിണറു പണിയിക്കുന്നത് അതിന്റെ മതിലിൽ “ഉതുപ്പാൻവക” എന്ന കൊത്തിവയ്ക്കാനല്ല. ഉദാര ശിരോമണിയാകാൻവേണ്ടിയല്ല. അന്യർ ജോലി ചെയ്തപണമല്ല അവനതിനു മുടക്കുന്നത്. സാധു മിണ്ടാപ്രാണികളുടെ ദാഹശാന്തിയാണ് അവന്റെ ലക്ഷ്യം. പക്ഷെ ഉതുപ്പാൻ അതിനു കിട്ടുന്ന പ്രത്യേക കാരം നിരാശാവഹമാണ്. കിഴവി പറയുന്നു “ആതെമ്മാടി വഴിയുടെ വക്കിനൊരു കിണറു കുഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. പശുവിനെ അഴിച്ചുവിട്ടാൽ കൂടെക്കൂടെ നോക്കണേ പിള്ളേരേ.” “ഉദരത്തിന്റെ പരാതി ഉറക്കപാട്ടായി” വളർന്നുവന്ന ഉതുപ്പാൻ പണത്തിന്റെവിലയിറിയായവനല്ല. എങ്കിലും ഒരു ധനതത്പശാസ്ത്രജ്ഞൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു, കുടിലുകെട്ടി പൂട്ടും പഴവും വില്ക്കുകയായിരുന്നു നല്ലതെന്ന് ആദർശവും ജീവിതയാഥാ

തമ്പുരാന്റെ മുമ്പാകെ ഈ പരസ്യം വെച്ചുമാത്രം ഉള്ളപ്പോൾ പരാജയം. ഉള്ളപ്പോൾ ഒരു കിണറു കഴി
 യ്ക്കു. സ്വന്തമാവശ്യത്തിനല്ല. മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളുമടങ്ങുന്ന ജീവരാശിക്കുവേണ്ടി. പക്ഷെ ലോകപുരോഗതി നല്ലതെന്നും ചീത്തയെന്നും ഉള്ള വിവേചനം കൂടാതെ നിഷ്കരുണം ഉള്ളപ്പോൾ സൃഷ്ടിയേയും തെരിച്ചുകൊണ്ടു് അതിന്റെ ജൈത്രയാത്ര നടത്തുന്നു. പുരോഗതിയുടെ കിഴക്കൻ പറയുന്നതു് അക്ഷരപ്രതിശരിയാണ്. കഴൽ കിണറുകളാണു നല്ലതു്. അവയുണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഉള്ളപ്പോൾ കിണർ അനാവശ്യവും, അപകടകരവുമാണു്. പക്ഷെ ശാസ്ത്രം ആവൃത്തി തഹ്വദയത്തിന്റെ വിലപനത്തെ തോല്പിക്കുന്നില്ല. ഉള്ളപ്പോൾ ആദർശത്തിന്റെ ഭൗതികരൂപമായ ആ കിണർ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷെ ആ ആദർശം വിശേഷാൽരമായി ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ശ്രീ. കാശ്മിരിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഉള്ളപ്പോൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ വിജയിച്ചു. പുരോഗതിയും യഥാർത്ഥങ്ങളുമായിട്ടുള്ള സംഘട്ടനങ്ങൾ വേദനാജനകമാണു്. പക്ഷെ പഴയതിൽ അത്യധികമായ ആത്മാർത്ഥതയുണ്ടായിരിക്കും. പക്ഷെ അവയും നശിക്കണം. അതു പ്രകൃതിയുടെ അനിവാര്യമായ നിയമമാണു്. ആ വേദന പുതിയ ഓരോന്നിന്റെയും ഹൃദയനോവാണു് അങ്ങിനെ പുരോഗതിയും വിജയിക്കുന്നു. ശ്രീ. കാശ്മിരിന്റെ ഈ കഥ കാണുമ്പോൾ “കേഴ് വിക്കാർക്കിഷ്ടമില്ലെങ്കിലും” ഉള്ളപ്പോൾ കിണർ വായിച്ചോ, വായിച്ചോ?” എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കാൻ തോന്നിപ്പോകുന്നുണ്ടു്.

ഭർത്താവിന്റെ അസൂയ ചേർക്കുന്നതിന് ഒരു വലിയ വിഷയമായി. “മൈല്ലോ” ഹൃദയത്തെ ഇളക്കി മറിക്കുന്ന ഒരു നാടകമാണ്. ഏതാണ്ട് “മൈല്ലോ” യിൽ സാധിക്കുന്നതുതന്നെയാണത്രീ. കാരൂർ “മേൽ വിലാസ”ത്തിൽ സാധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ശ്രീ. കാരൂരിന്റെ മൂലമത മുഴുവനും-അതിൽ ഉണ്ടെന്നു മാത്രം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാനായകൻ നാടക ശാസ്ത്രത്തിലെ നിർദ്ദേശമനുസരിക്കുന്ന വീരനെന്നുമല്ല. ഒരു വെറും ആശുപത്രി ശിപായി. പക്ഷെ അവനിലും ഉണ്ട് ആ അസൂയയുടെ വിഷബീജം. അവൻ കോപാധനമായി സ്വഭാവമുള്ളവയെ വധിക്കുന്നില്ല. ഏകിലും അവന്റെ അവിശ്വാസം കടുംബജീവിതത്തെ അലക്ഷോലപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അവന്റെ ഭാര്യ ഒരു ധനികയോ സുന്ദരിയോ അല്ല. വിചിത്ര പണികൾ ചെയ്തു കൈലേസുമല്ല, കാരണം ഒരു മേൽവിലാസമെഴുതിയ കവർമാത്രം. സാധാരണക്കാരന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ എത്ര യഥാർത്ഥമായ ഒരു ചിത്രമാണതു്. സാമൂഹിക സൗഭാഗ്യത്തിന് അക്കഥ എത്ര ആവശ്യവുമാണ്.

പറഞ്ഞാലനുസരിക്കാത്ത അടുക്കളക്കാരനെപ്പറ്റി കൊച്ചമ്മയ്ക്കു വളരെയധികം പരാതികളുണ്ട്. അമ്പൻ കട്ടുതിന്നും, കടയിൽ പോയാൽ താമസിക്കും. ഇതിലൊക്കെ ഭയങ്കരമായ ഒരു പാപവും അവനുണ്ട്. അവൻ ബീഡിവലിക്കും. ആകപ്പാടെ അവനെക്കൊണ്ട് ഒരു പൊരതിയുമില്ല. ഒന്നു വഴക്കുപറയാമെന്നുവെച്ചാൽ അന്ന് അവൻ പോകും. ശിക്ഷിച്ചപ്പോൾ എന്തിനുപറയും. എങ്ങനെയായാലും വേലക്കാരൻ വെച്ചു

കൊച്ചുമ്മയെ ഒരു ദോഷൈകദൃശായിത്തീർന്നു. കടുംബമായി ജീവിക്കുന്നവനെല്ലാം നേരിടുന്ന ഒരു വിഷമമാണിത്. ഒറ്റയാന്മാരായി തത്പരവും പ്രസംഗിച്ചു ഹോട്ടലിലുണ്ടു നടക്കുന്നവർക്ക് ഇതിന്റെ വിഷമമറിയാമോ എന്നാണ് കൊച്ചുമ്മയുടെ ചോദ്യം. ശ്രീ. കാശ്മിരിന് ഒരു മരപടിയുണ്ട്; ആ പച്ചന്റെ ആശകളുടെയും വീക്ഷണഗതിയുടേയും ഒരു സംഗ്രഹം. ഭൃത്യനായിട്ടല്ല അവൻ ജനിച്ചത് പ്രകൃതി അവനിലും കൊച്ചുമ്മയുടെ ഓമനസന്താനത്തിനു കൊടുത്ത ആശകൾ കത്തിവെച്ചു. യജമാനൻ അതു കരകൂടി മനസ്സിലാക്കും. അടുപ്പിന്റെ പുകയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന ആ സ്രീശിരസ്സിനകത്തേക്ക് അതു കടക്കുകയില്ല. ശ്രീ. കാശ്മിരിന്റെ ഭൃത്യൻ കൊച്ചുമ്മയുടെ കണ്ണുതുറപ്പിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും സഹൃദയന്മാർക്ക് അദ്ദേഹം വേദനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥം വളരെ മൂഢവായി മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു കഴിഞ്ഞു.

ശ്രീ. കാശ്മിരിന്റെ കഥകൾക്കൊരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഷയങ്ങൾ അഗാധങ്ങളെങ്കിലും അവ തീവ്രമാണെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അവയുടെ ചിത്രണരീതിയും ഒട്ടും നിട്ടയമല്ല. മോപ്പസാങ്ങിനെപ്പോലെ ഉള്ള യൂറോപ്യൻ സാഹിത്യകാരന്മാരെ ഇംഗ്ലീഷ് എഴുത്തുകാരിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്ന ഒരു സ്വഭാവവിശേഷമാണിത്. സ്കാൻഡിനേവിയൻ മാസികകളിൽ കാണുന്ന ചെറുകഥകൾക്കു സാധാരണയായി മൂഢലതയും സൗന്ദര്യവും കൂടുതലായിരിക്കുന്നു. ആ ഇന്നു ചെറുകഥയെഴുത്തുകാർ മലയാളത്തിൽ

കറവാണു്. അതിനു കാരണവുമുണ്ടു്. ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക, രാഷ്ട്രീയ, സാമുദായിക ജീവിതങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനമാണു് അതിന്റെ സാഹിത്യം. ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ സ്ഥിതി താരതമ്യേന സുരക്ഷിതവും ആയാസരഹിതവും പൊതുവെ സുഖകരവുമായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ആ രാജ്യത്തെ സാഹിത്യത്തിനു് ഈ സ്വഭാവമുണ്ടായതു്. ഭാരതത്തിന്റെ യാതനകളുടെയും സ്മരണകളുടെയും നിറം ഭാരതീയ സാഹിത്യത്തിലും കലന്നിരിക്കും. അതുകൊണ്ടാണു് നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ കൂടുതൽ തീവ്രമായ ഭാഷയിൽ സാഹിത്യരചന ചെയ്യുന്നതു്. കേരളത്തിൽ സാഹിത്യകാരന്മാർ പൊതുവെ ഇത്തരക്കാരാണു്. ശ്രീകാന്തൻ ഒരു അസാധാരണക്കാരനാണു് പോരെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ബഹളങ്ങളിൽ നിന്നൊല്ലാം ഒഴിഞ്ഞു നില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ രീതിയിലുള്ള സാഹിത്യത്തിൽ ആരെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ കവച്ചുവയ്ക്കുമോ എന്നു സംശയമാണു്.

ഇതുതന്നെയാണു് ശ്രീ. കാനൂരിന്റെ പരാജയവും. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലുള്ള ഒരു എഴുത്തുകാരനു് പഠിപ്പിച്ചതു് “ആനന്ദമം” എന്ന കഥയുടെ വിഷയം. മതത്തിന്റെ മറപിടിച്ചു നടത്തുന്ന നീചസംരംഭങ്ങളെ നിട്ടയമായി വിമർശിക്കുവാൻമാത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുല്യകയ്ക്കു് രൂക്ഷതയില്ല. റാസ്പുടിൻമാരും, ലേഖരാജമാരും, മോസ്കോയിലും കറാച്ചിയിലും മാത്രമല്ല ഉള്ളതു്. അവർ നമ്മുടെ നാട്ടിലുമുണ്ടു്. ‘ആനന്ദമം’ യഥാർത്ഥ സംഭവത്തെ ആസ്പദിച്ചു് എഴുതിയതായിട്ടും വരാം. അതൊക്കെ ശരിതന്നെ. പക്ഷെ ശ്രീ.

കാത്രരിന്റെ സാഹിത്യത്തിൽ അതിനു സ്ഥാനമില്ല. അതിനു ശ്രീ. പൊൻകുന്നം വർക്കിയോ, ശ്രീ. ബഷീറോ ആണ് യോജിച്ചത്.

കാത്രർ കഥകളിലെ സംഭാഷണരീതിയുടെ സ്വാഭാവികതയെപ്പറ്റി വളരെ പറയേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സാഹിത്യലോകത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഒന്നാണത്. ഭാഷാചിന്താ രീതിയുടെ പ്രതിഫലനമാണല്ലോ. അല്പം ഫലിതസമ്മിശ്രമായി ലളിതമോഹനമായ ഭാഷയാണ് ശ്രീ. കാത്രരിന്റെത്. അത് ആസ്വദിക്കാൻ കഴിവില്ലായ്ക വായനക്കാരന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം മാത്രമായിരിക്കും.

എന്തുകൊണ്ട് കാരൂർ?

പ്രസിദ്ധനായ ഒരു കഥാകൃത്ത് എന്നോടൊരിക്കൽ ഉദ്ദേശത്തോടെ ചോദിച്ചു, കാരൂരിന്റെ കഥ കളിലെന്താണ് വിശേഷിച്ചുള്ളതെന്ന്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ കാരൂരിന്റെ കഥകളിൽ തറഞ്ഞുകേരുന്ന കാര്യങ്ങളൊന്നുംതന്നെയില്ല. കുറെ വാല്യുർ കഥകൾ എഴുതി കൂട്ടിയിടുണ്ടെന്നു മാത്രം. അതുവരെ കാരൂരിന്റെ കലയെപ്പറ്റി ഗാഢമായി ആലോചിക്കേണ്ട ഒരാവശ്യം തോന്നിയിരുന്നില്ല. വായിക്കും, രസിക്കും അത്രതന്നെ. പക്ഷേ, എനിക്കിപ്പോഴുള്ള ഒരു സാഹിത്യകാരനിൽനിന്ന് ഈ അഭിപ്രായം കേട്ടപ്പോൾ ഒരു പുനരാലോചന ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നി. ഉള്ളടക്കത്തെ പരിശോധിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ പൊതുജനാഭിപ്രായംകൂടി അറിയാമെന്നു തീരുമാനിച്ചു, കാരൂരിന്റെ കഥയുടെ വില്പനയെപ്പറ്റി ചില പ്രസാധകന്മാരോട് ചോദിച്ചു. ഫലം പ്രതീക്ഷിച്ചതുതന്നെയായിരുന്നു. കാരൂർ ഒരു “ബെസ്റ്റ് സെല്ലർ” അല്ല. ആ പദവിയിൽനിന്ന് വളർന്നു അകലെയായാണ് അദ്ദേഹം നിലയുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും എനിക്ക് ഭൂരിപക്ഷത്തോട് യോജിക്കാൻ കഴിവില്ലാതെ വന്നു. ഇതോടുകൂടി പ്രശ്നം കാരൂരിന്റെ കലയുടെ പ്രശ്നത്തിൽനിന്ന് കുറേകൂടി വ്യാപ്തിയുള്ള ഒന്നായി മാറി. അതായത്, കലാസപാദനവും ഇന്നത്തെ സ

മുദായഘടനയും. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് “അസ്ട്രോളജർ” എന്റെ കൈയിൽ കിട്ടിയത്: സംശയാവസ്ഥയിലിരുന്ന പല അനുമാനങ്ങളും ഇപ്പുസ്തകം വായിച്ചതോടുകൂടി സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെട്ടു. അവയെന്താണെന്നു പറയുന്നതിനു പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കമൊന്നു പരിശോധിക്കുന്നത് സഹായകമായിരിക്കും.

അതൊരു കഥാസമാഹാരമാണ്. അതിനു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പേരുതന്നെയാണ് ഏറ്റവും നല്ലവഴി കാട്ടി. പേരുകൊണ്ടു് ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ വിലനതടയാമെങ്കിൽ അതിനു് ഏറ്റവുമധികം കഴിവുള്ള ഒന്നാണ് “അസ്ട്രോളജർ”. ഇംഗ്ലീഷറിയാൻ പാടിലാത്ത ഈ വാല്യർ എന്തിനാണ് ‘ജ്യോതിഷക്കാരൻ’ എന്നോ ‘ഗണകൻ’ എന്നോ മറ്റോ പേരിടുന്നതിനുപകരം ഈ ഇംഗ്ലീഷുവാക്കിന്റെ പുറകെ പോയതു്; പ്രത്യേകിച്ചും ആ പദം സുന്ദരമല്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ! കാരണമുണ്ടു് അതു് കാത്രറിന്റെ ഡേഡ്മാർക്കാണ്. ആപേരിടലിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന സറായർ ആണു് കാത്രറിന്റെ കലയിലെ ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായ അംശം. ഈ പുസ്തകത്തിലെ കഥകളെ നോക്കാം. അസ്ട്രോളജറുടെ കഥയിൽ നാട്ടിൽ പണിയില്ലാതെ വന്ന ഒരു സാധു മനുഷ്യൻ മദിരാശിയിൽചെന്നു് “മലയാളി അസ്ട്രോളജർ” എന്നൊരു ബോർഡുവെച്ചു് ജീവിക്കുന്നതാണു് ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കഥയുടെ അവസാനത്തിൽ ആ ഗണിതക്കാരൻ അയാൾക്കു് വശമില്ലാത്ത ആ വിദ്യയുടെ ഗുണഗണങ്ങളെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നതു കണ്ടു് പലരും കാത്രറിനെ

തെറ്റിദ്ധരിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. “സ്നേഹിതാ, പലതരം ജീവിതവൈഷ്യങ്ങളിൽ തെരുങ്ങുന്നവർക്ക് ഒരു നല്ല ഭാവിയിൽ ആശ ജനിപ്പിക്കുന്ന ഞങ്ങളാണ് വാസ്തവത്തിൽ ജനസമുദായത്തെ നിലനിർത്തുന്നത്” (പുറം 27) ഇതുകേട്ടാൽ തോന്നും അയാളും കഥാകൃത്തും സാധുവനുഷ്ഠനര കബളിപ്പിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ഏപ്പാട് തൊഴിലില്ലാത്തവർക്ക് ഒരു പോംവഴിയായി ഉപദേശിക്കുന്നുവെന്ന് പക്ഷെ ശ്രീ. കാത്രൂരിന് വേണ്ടത് അതൊന്നുമല്ല. രണ്ടു പരമാർത്ഥങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കണം. ഒന്നാമതായി ഇന്നത്തെ സമുദായഘടനയിൽ എല്ലാമുറിയെ പണിയെടുക്കാൻ കഴിവുള്ള അനേകായിരം ആളുകൾ തൊഴിൽകിട്ടാതെ ഉഴലുന്നുണ്ട്. രണ്ടാമത്, മയ്യാദയ്ക്ക് ജോലിചെയ്യാൻ അവസരം കൊടുക്കാത്ത സമുദായം കളവിനു വഞ്ചനയ്ക്കും മാത്രമേ വിജയം കൊടുക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് വിധിച്ചിരിക്കുന്നു! ചാർലി ചാപ്ലിന്റെ മൊസ്യെ വെർട്ടു എന്ന ചിത്രത്തിന്റെ ലക്ഷ്യംതന്നെയാണ് ഈ കഥയ്ക്കും ഉള്ളത്. അതു സാധിച്ചിരിക്കുന്നത് “പരിപാവന”മായ അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയുടെ ദാരിദ്ര്യവും, തട്ടിപ്പ് എന്ന അപമാനകരമായ ഉദ്യോഗത്തിന്റെ മാനുഷതയും ഒരുമിച്ചു കാണിച്ചു, അവ രണ്ടിനേയും ഏകകാലത്തിൽ ഉരുവിപ്പിച്ച സമുദായഘടനയെപ്പറ്റി നമ്മിൽ പുറമുണ്ടാക്കി, നമ്മെക്കൊണ്ട് ചിരിപ്പിച്ചിട്ടാണ്

അല്ലെങ്കിൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ള കണ്ണുകൾക്ക് മാത്രമേ അതിന്റെ ഭംഗി കാണാൻ കഴിവുണ്ടാകയുള്ളൂ. ഈ വിഷയംതന്നെ മറുതരത്തിൽ പറഞ്ഞുകൂടെന്നില്ല.

ജീവിക്കാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാത്ത ഒരു ആലപ്പുഴക്കാരൻ ഒരു വാടകഗുണ്ടായായിത്തീർന്നു കൊലപാതകം ചെയ്യുന്നതും അതുകൊണ്ടു പണമുണ്ടാക്കുന്നതും എല്ലാം നല്ല കഥാവിഷയങ്ങളാണ് അവയെല്ലാം സാധാരണ വായനക്കാരനെ കൂടുതൽ ആകർഷിക്കും. അത് കൂടുതൽ എളുപ്പത്തിൽ അവൻ മനസ്സിലാകും. ആ രീതി നല്ലതാണ്. പക്ഷേ, അതു കാത്രരിന്റെ ടെക്നിക്കല്ലെന്നു മാത്രം. വളർച്ചയെത്തിയ ഓരോ കലാകാരനും വ്യക്തിമുദ്രയുണ്ടായിരിക്കും. കാത്രരിന്റെ മുദ്ര ഈ ലഘുവായ ആക്ഷേപമാണ് പട്ടിണിക്കാരനായ ഒരു അല്പാപകൻ എട്ടുകുട്ടികളെ വെള്ളത്തിൽ മുക്കിക്കൊല്ലുന്നതായി കാത്രരിന് വിഭാവനം ചെയ്യാൻ കഴിവില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകൻ ഒന്നാം ക്ലാസിലെ കുട്ടിയുടെ പൊതിച്ചോറ് കടുതിന്നുന്നത് കാത്രർ കണ്ടുപിടിക്കും കടുംചായം തേച്ച് ഭീകരചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കാൻ മുതിർന്നാൽ അദ്ദേഹം പരാജയപ്പെടുമെന്ന് ഞാൻ ഇതിനുമുമ്പൊരിക്കൽ, മേൽവിലാസത്തിന്റെ നിരൂപണത്തിൽ, പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാന്തപ്രകൃതിക്കും ആവേശരാഹിത്യത്തിനുപേറിയത് സുന്ദരകലാരീതിതന്നെയാണ്. ഈ ടെക്നിക്കു തന്നെയാണ്, കുടുംബ ബസ്റ്റററ്, അയാളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, വഴിപോക്കൻ, എക്സ്പ്രൈസ്, പല്ലനായർ എന്നീ കഥകളിലും പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു അല്പാപകനും (അയാൾ സഹകരണസംഘം സിക്രട്ടറിയും കൂടിയാണേ!) അയാളുടെ ഭാര്യയും അമ്മയുംകൂടി പരിശ്രമിച്ചിട്ടും കുടുംബച്ചെലവിന്റെ

കണക്കെടുക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നു പറയുന്നതു അതിശയോക്തിയൊന്നുമല്ല. മാർത്താണ്ഡത്തിനടുത്തു് ഒരു സാമ്പത്തിക സർവ്വേ നടത്തിയപ്പോൾ വരവിന്റെ പത്തിരട്ടി ചെലവുള്ള കുടുംബങ്ങളെ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ടു് കൂട്ടത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ, കടമൊന്നും ചെക്കാതെതന്നെയാണു് ആ അധികച്ചെലവു്! വരവിനത്തിൽനിന്നു് “പട്ടിണി“യെന്ന മുച്ഛമായ ഇനംവിട്ടു പോകുന്നുവെന്നതാണു് ഇതിലെ ശാസ്ത്രീയമായ തെറ്റു്. പക്ഷേ, ഇക്കഥ അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സാധാരണക്കാരനു് ഏതു കുടുംബത്തിന്റേയും ബഡ്ജറ്റു് (ഹോ! എതു് അന്തസ്സുള്ള പേജു്) ഒരു വിരോധാഭാസമാണു്. മൂന്നുനാലു ബീഡിയും, ഭാർയ്യയും കരിന്തിരി കത്തുന്ന വിളക്കും; അമ്മയും എല്ലാം സഹകരിച്ചിട്ടും നാണുപിള്ള ഈ വിരോധാഭാസത്തിൽനിന്നു് മുക്തി നേടുന്നില്ല. ആയുസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ചാകാതെ കിടക്കുമെന്ന ഫിലോസഫിയിന്മേൽ ശേഷമെന്ന ചെലവിനും നാണുപിള്ള വെട്ടിക്കുറച്ചു. പഞ്ചസാര കരിഞ്ചന്തയിൽ വിറ്റു് ബീഡി മേടിക്കാൻ വരുമുണ്ടാക്കി. എന്നിട്ടും ബഡ്ജറ്റു് ബാലൻസു് ചെയ്യുന്നില്ലത്രെ. റേഷൻ വാങ്ങാൻതന്നെ ശമ്പളം തികയുന്നില്ല. അതായതു് ജീവിക്കാൻ (എന്നുവെച്ചാൽ) മരിക്കാതിരിക്കാൻ എന്നർത്ഥം) അത്യന്താപേക്ഷിതമെന്നു് ഭരണാധികാരികൾ തീരുമാനിച്ചുവെച്ച ഭക്ഷണത്തിന്റെ ഇരുപത്തഞ്ചു് ശതമാനം വെട്ടിക്കുറയ്ക്കലും കഴിഞ്ഞു കിട്ടുന്നതു സർക്കാർ നിശ്ചയിച്ച വിലയ്ക്കു വാങ്ങാൻപോലും തികയാത്ത ശമ്പളമാണു് സർക്കാർ കൊടുക്കുന്നതു്. ഇപ്പോഴു്

ഒരു ഗവണ്മെന്റുകളേപ്പോലെ ഒരു മിച്ച ബഡ്ജറ്റുണ്ടാക്കിയതിനു കിട്ടാവുന്ന സമ്മാനംകൂടി കൂട്ടിനോക്കിയിട്ടും അത് സാധിക്കുന്നില്ല. ഈ കുഴഞ്ഞ പ്രശ്നത്തിൽനിന്ന് ഒരു മാർഗ്ഗം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. നാണുപിള്ള കല്ലുവെട്ടാൻ പോയി.

തകൻ വീഴുന്ന ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ ഒരു സാധാരണ സൃഷ്ടിയാണ് പൂട്ടികളുടെ പ്രതാപമോത്ത് നെടുവീച്ചിട്ടു ന്ന 'കൈമൾ'. വർത്തമാനകാലത്തെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കി ഭാവിയിലേയ്ക്ക് പോകാനുള്ള തിരു പകരം ചണ്ടങ്ങോ മണ്ണടിഞ്ഞുപോയ പ്രഭാവത്തിന്റെ പ്രേതത്തെ തപസ്സ് ചെയ്തു നശിക്കുന്ന മടിയന്മാർ ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യയുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട രോഗമാണ്. ആ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ആ രോഗി ആണ് മരിച്ചിട്ട് സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ സംസ്കൃതത്തെ ദേശീയ ഭാഷയാക്കണമെന്ന് വാദിച്ചത്. ആ വർഗ്ഗത്തിന്റെ നേതാവായിരുന്നു പഴയ റോമ്മസാമ്രാജ്യത്തെ ഉദ്ധരിക്കാൻ ശ്രമിച്ച മുസ്സോളിനി. നാഥുറാം വിനായക് ഗോദ്സേയും ഇനം അതുതന്നെ. ഈ ഇനത്തെ കാരുർ 'അയാളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ' എന്ന കഥയിൽ കണക്കിനു കളിയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കൈമളുടെ പൂട്ടികനെ സേനാനായകനാക്കിയ രാജകല്പന അയാളുടെ കൈവശമുണ്ട്. പക്ഷേ, അതു കൊടുത്താൽ ഒരു കുടുംബായപോലും കിട്ടുകയില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ആ പാവപ്പെട്ട സ്രീ ഒന്നു മുളകുപോലും ചെയ്യാതിരുന്നതു്. കണ്ണാടിയിൽ നോക്കുന്ന മിക്ക ചെറുപ്പക്കാർക്കും (ചില തൈക്കിഴവന്മാർക്കും) കാരുരിന്റെ

‘വഴിപോക്കൻ’ പരിചിതനായിരിക്കാം. ഇത്തരം സുന്ദരവിസ്തൃകൾ സാധാരണയായി ഒളിച്ചാണ് നടക്കുന്നത്. ഫിനി, ഖദർ, സാഹിത്യം മുതലായ അലങ്കാരങ്ങളോടുകൂടി വരുമ്പോൾ മാത്രമേ അവർ യൂണിഫാറധാരികളാകാറുള്ളൂ. അവർ ഒരു ബോധനനെയോ സംശയമില്ല. പക്ഷേ, ആ ശിക്ഷ അല്പം അതിരുകടന്നുപോയി. വലമണിക്കു വലിയ ഭാരമാണ്. ചൂലിന് കനക്കുറവുണ്ടല്ലോ.

പുരൂരുട്ടാതി നാളിൽ പിറന്ന അഞ്ചൽമാൻ അച്ചുതൻപിള്ളയുടെ ഭായ്യ ആണ്ടുതോറും പ്രസവിക്കുകയാണ്. ആശാരിപ്പണിക്കന് സന്താനമില്ലാത്ത ദുഃഖമാണ്. ഈ പ്രശ്നത്തിന് എക്സ്ട്രെഞ്ചുല്ലാതെ മാറ്റമൊന്നുമില്ല. ഇന്നത്തെ വിവാഹസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റിയോ കുടുംബബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റിയോ ഗർഭിണിയോടൊന്നു ചർച്ച ചെയ്യാൻ കഴിയാതെപ്പോയി. നമ്മെ ഒന്നു ചിരിപ്പിച്ചു അത്രമാത്രം. പക്ഷേ, ഇനി സി: ഇ. എം. ജോർജിന്റെ ‘സദാചാരത്തിന്റെ ഭാവി’ എന്ന പുസ്തകം ഒന്നു വായിച്ചുനോക്കുക. ഇതിനോടു ബന്ധമുള്ള പലതും കാണാം.

മാക്ടറികൾ ചവച്ചുതുടങ്ങുന്ന ചണ്ടികളുണ്ട്— ആരോഗ്യം നശിച്ച തൊഴിലാളികൾ. ധനികഗൃഹങ്ങളിൽനിന്നും ബാഹ്യരീക്ഷപ്പെടുന്ന ഭൂതവർഗ്ഗവും ഇക്കൂട്ടത്തിൽതന്നെ പെട്ടതാണ് അതിലൊന്നാണ് കാരൂരിന്റെ ‘വൃദ്ധൻ.’ വിഷയം നല്ലതാണെങ്കിലും ഇക്കഥയ്ക്കു വേണ്ടത്ര ശക്തിയില്ല. ‘ഭർത്താവു’ എന്നത് ഒരു ഉദ്യോഗപ്പേരാണ്, ‘കൂട്ടിരുപ്പ്’ എന്നെല്ലാം ഫ്യൂ

ഡൽ ഭാഷയിൽ പറയുന്നതുപോലെ. കൌസല്യയ്ക്കു കയറുപിരിക്കാൻ വേണ്ട തൊണ്ടു വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു വരാൻപോലും ഈ ഇത്തിക്കണ്ണി പ്രയോജനപ്പെടു ന്നില്ല. മാധവനെ സ്വതന്ത്രത്തൊഴിലാളി യൂണിയനി ലോ സമാധാനസംരക്ഷകസംഘത്തിലോ ചേർക്കാം.

ഈ സമാഹാരത്തിൽ ഏറ്റവും അഗാധമായ ഒരു മനശ്ശാസ്ത്രപ്രശ്നം പ്രതിപാദിക്കുന്നതു 'വഞ്ചന' എ ന്ന കഥയിലാണ്. ഭൃത്യയെങ്കിലും നന്ദുവമ്മ വളർത്ത മ്മയാണു ചന്ദ്രമോഹനനെ ആ വൃദ്ധ പുത്രനിർദ്ദിശേ ഷമായി സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്. ശുദ്ധഹൃദയനായ ആ പ ടുവകനുകളെ, ആ സ്നേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അവൻ ഭാര്യയുടെ അടിമയായിരിക്കുന്നു. ജാരസമാഗമത്തിനു. പ്രതിബന്ധമായ ആ വൃദ്ധയെ അവിടെനിന്നു നിഷ്കാസനം ചെയ്യാൻ ചന്ദ്രമോഹ നൻ ഒരു ഉപകരണമായിത്തീരുന്നു. ഇക്കഥകൊണ്ട് ആ യുവതിയുടെ ചീത്തസ്വഭാവത്തെയോ ചന്ദ്രമോ ഹനന്റെ അടിമത്തത്തെയോ ഉഗ്രനിപറയണമെന്നു കാരുർ വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ആ വൃദ്ധയുടെ സ്നേഹത്തെയാണ് പ്രധാനമായി കഥാകൃത്ത് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. ശ്രീ. തകഴി ഒരിക്കൽ പ റഞ്ഞു, അമ്മയും മക്കളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണ് മനുഷ്യസമുദായത്തിലെ അടിസ്ഥാനബന്ധം, ഭാര്യഭർത്തൃബന്ധമല്ല എന്ന് രണ്ടാമത്തേത് അഗാധമല്ല; ഒരുപ്രത്യേക സാമൂഹ്യഘടനയിലെ ഘടനയാണ്; അതുണ്ടായിട്ടു കാലം കുറച്ചേ ആയിട്ടുള്ളു; കുറേക്കൂടി കഴിഞ്ഞാൽ നശിക്കുകയും ചെയ്യും. ആദ്യത്തേതുകളെ,

ജീവശാസ്ത്രത്തിൽ അടിസ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതാണ് നീണ്ടുനീണ്ടു പോകുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗചരിത്രം ടെ കണ്ണി. ഈ അഭിപ്രായങ്ങളോട് നാം യോജിച്ചാലും വിധോജിച്ചാലും നമ്മുടെ യോജിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ഈ കഥകളിലെല്ലാം പൊതുവേ കാണുന്ന സ്വഭാവം അവയുടെ സാധാരണത്വമാണ്. ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടത്തിൽ നാം ആദ്യമായി കാണുന്നതു പ്രത്യേകമായി എന്തെങ്കിലും വിശേഷങ്ങൾ ഉള്ളവരെയാണ് ചുവന്ന വസ്ത്രമുള്ളവർയോ ഏഴടിപൊക്കമുള്ളവരെ യോ കാണാതിരിക്കുക സാധ്യമല്ല. പക്ഷേ, ഒരു ഉത്തമ കലാകാരൻ സാധാരണ മനുഷ്യന്റെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ രസകരമായ ഒട്ടനവധി സന്ദർഭങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, അവയെ ചിത്രപ്പെടുത്തിയാൽ സാധാരണക്കാരൻ രസിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. തെറ്റു കലാകാരന്മാർ: ആസ്വാദകന്മാരാണ്. സാധാരണക്കാരന്റെ കലാസ്വാദനശക്തിയെ അധികക്ഷയിച്ചാൽ ചില പുരോഗമനവാദികൾ ശ്രദ്ധിക്കുകയുണ്ടാകും. ഇന്നത്തെ സമുദായഘടനാഭംഗം മനുഷ്യന്റെ ഭാവിദ്രവ്യത്തിലേയ്ക്കു മാത്രമല്ല വലിച്ചിഴയ്ക്കുന്നത്; സാംസ്കാരികാധിപത്യത്തിലേയ്ക്കു കൂടിയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാത്ത ശുദ്ധാത്മാക്കളാണവർ. പുരോഗമനവാദികൾ ആശിക്കുന്ന സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയിൽ എന്ത് എന്ത് കൃഷ്ണന്റെ ഗോഷ്ഠികളും, വിക്രമാദിത്യൻ കഥയും മറ്റുമാണ് ആസ്വദിക്കപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ ആ വ്യവസ്ഥ അത്ര അഭികാമ്യമാണെന്നല്ല. മറ്റു

കഥാകൃത്തുകളുടെ കലാവിദ്യ കാത്രരിനെ അപേക്ഷിച്ച് താഴ്ന്നതാണെന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല. കാത്രരിന്റെ കഥകൾക്ക് ആസ്വാദകന്മാർ കറയുകയെന്നത് അദ്ദേഹത്തിനൊരു പോരായ്മയല്ലെന്നുമാത്രം ഗണിച്ചാൽ മതി. എങ്കിലും ഒരു പറയാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് മാതൃകയിലുള്ള 'ചെറുകഥ' എന്ന പ്രത്യേകകലാരൂപത്തിൽ ഏറ്റവും അധികം വൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ള മലയാളസാഹിത്യകാരൻ കാത്രരാണ്.

ശ്രീ: കാത്രരിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, എഴുതിയതിനെപ്പറ്റി മാത്രം പറഞ്ഞുകൊണ്ടായില്ല. എഴുതാത്തതിനെപ്പറ്റിയും ചിലതു പറയാനുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ ചില വശങ്ങൾ കാത്രർ വിട്ടുപോകുന്നതു യുക്തമായിട്ടാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുറ്റും നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ അദ്ദേഹം കാണാതിരിക്കുകയല്ല. ഏതുചേരിയിലാണെന്ന് ചോദ്യവും അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അപ്രസക്തമാണ് (മറ്റു പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാരെപ്പോലെ). പിന്നെയെന്താണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാട്ടിലെ ധീരസമരങ്ങൾ കഥകളിൽ പ്രതിഫലിക്കാത്തത്. തീർച്ചയായും ഇന്നത്തെ ഗവണ്മെന്റുകളുടെ സ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തേയും പേടിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടായിരിക്കണം. രക്തം കുടിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ഒരു വർഗ്ഗം, പത്രങ്ങളും പ്രസാധകത്വവും കയ്യടക്കിയിരിക്കുന്ന കാലത്ത് ഒരു കലാകാരൻ അല്ല ഭയന്നുപോകുന്നത് അതുകൊണ്ടാവാമല്ല; അതൊരു മഹാപാതകവുമല്ല. എങ്കിലും കുറേയൊക്കെ ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നാണ്

എന്റെ വിശ്വാസം. ഈ കുറവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളുടെ പ്രചാരത്തെയും ബാധിക്കുന്നുണ്ട്. ജനത ഒരു ജീവൻമരണസമരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ സമരത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന കല മാത്രമേ അവർ രസിക്കാൻ കഴിയൂ. അത് അവരുടെ അവകാശമാണ്. അവരുടെ ധൈര്യത്തിനു പോഷണം നൽകുന്ന കല സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതു കലാകാരന്റെ കർത്തവ്യമാണ്. കലാസൃഷ്ടിക്കുള്ള സഹായവും കലാകാരന്റെ ചോദ്യം ഉണ്ടാക്കുന്നതു സാധാരണക്കാരന്റെ പ്രയത്നത്തിൽനിന്നാണ്. ശ്രീ: കാശ്മിർ അതു മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, എന്തോ ഒരു അവശതാബോധം അദ്ദേഹത്തെ തടയുകയാണ്, ഇതാണ് കാശ്മിറിന്റെ കഥകളുടെ ബലഹീനവശം.

ശാസ്ത്രവും സമുദായവും

ഒരു രസത്തിനോ, അഥവാ ഏറെപ്പോയാൽ ക്രമിക്കാൻ വേണ്ടി ശാസ്ത്രാനുപാധങ്ങൾ നടത്തുന്നവരുണ്ട് ഉണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല; അവരാണ് ഇന്നത്തെ 'അഭ്യസ്തവിദ്യരിൽ' അധികപങ്കും. ഹിറോഷിമയും, നാഗസാക്കിയും കഴിഞ്ഞിട്ടും, "അനന്തര വിഭജനം അസാധ്യമായ പരമാണുവാണ് ആറ്റം" എന്നുള്ള നിർവ്വചനം പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് അദ്ധ്യപകൻ ഉരുവിടുമ്പോൾ നിശ്ശബ്ദമായിട്ടിരുന്നു കേട്ട് കാണാപ്പാഠം പഠിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥിയും, രാവിലെ ദിവ്യപൂജയും ഉള്ളൂർ ജന്തുശാസ്ത്രക്ലാസ്സിൽ പരിണാമതത്വവുമായി കഴിഞ്ഞു കൂടേണ്ടിവരുന്ന അദ്ധ്യാപക പുരോഹിതനും എല്ലാം ഈ വർഗ്ഗത്തിൽ പെടുന്നവരാണ്. അവരുടെ ജ്ഞാനസമ്പത്തും ജീവിതവുമായി വേഴ്ചയൊന്നും ഉണ്ടായിക്കൂടെന്ന് ദൃഢപ്രതമുണ്ട്. എണ്ണത്തിൽ കുറവെങ്കിലും മരണാനന്തരം അനുപാദികളുമുണ്ട്. ഇവർ മാർക്സ് പറഞ്ഞതുപോലെ ലോകത്തെ വിശകലനം ചെയ്ത് വ്യാഖ്യാനിക്കുകയല്ല, അതിനെ മാറ്റിത്തീർക്കുകയാണ് തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യമെന്ന് കരുതുന്നവരാണ്. ഈ രണ്ടാമത്തെ ഇനത്തിൽ പെട്ട ഒരാളാണ് ശ്രീ: കെ. ദാമോദരൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുപാദങ്ങളും അനുമാനങ്ങളും തെറ്റായിരിക്കരുതെന്നുള്ളതു് വെറും സുപാർത്ഥപരമായ ഒരാവശ്യമാത്രമാണ് അ

തിന്നുകാരണമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾ പ്രവർത്തിമണ്ഡലത്തിലേക്കുയരുന്നത് അദ്ദേഹം കൂടിയ ത്തിച്ചിട്ടാണെന്നതാണത്. വെല്ലൂർ ജയിലിലിരുന്ന് ഇന്നും, തന്റെ രാഷ്ട്രീയ സാമ്പത്തികതത്വങ്ങളെ അദ്ദേഹം പുനഃപരിശോധന നടത്തുന്നുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ധനതത്വശാസ്ത്രപ്രവേശിക രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ഗ്രന്ഥം 'നിഷ്കഷ്ടമല്ലെന്നോ, വസ്തുനിഷ്ഠമല്ലെന്നോ ഒക്കെ ആരോപണങ്ങളുണ്ടായേക്കാം. അത്തരം ആരോപണങ്ങൾ അസാധുവല്ല. ശ്രീ: ദാമോദരൻ അത്തരം നിഗൂഢമായ നിഷ്കഷ്ടതയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ശരിയും തെറ്റുമായിട്ടുള്ള സംഘട്ടനത്തിൽ അദ്ദേഹം ഏതെങ്കിലും മൊന്നു തികഞ്ഞ പക്ഷപാതിതപരന്മാരുടെ തിരഞ്ഞെടുക്കും. അതു ശരിയാണോ എന്നുമാത്രമേ നമുക്കറിവേണ്ടതുള്ളൂ.

സാധാരണ ധനതത്വശാസ്ത്രത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നമായ ഒരു വാദഗതി പ്രധാനമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാഗത്താണ് ഇപ്പസ്തകത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായഭിന്നതയുണ്ടാവാൻ ഇടയുള്ളത്. ലോകമാതൃക്കളെ കലാശാലകളിലെല്ലാം 'മാർജിനൽ തീയറി' എന്ന ഒരു തത്വമാണ് വിലയുടെ അടിസ്ഥാനമായി പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത്. ഇതനുസരിച്ച് ചരക്കുകളുടെ വില അവയുടെ ആവശ്യത്തിന്റെ അളവും, ഉല്പാദനത്തിന്റെ അളവും കൂട്ടിമുട്ടുന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ച് നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നു. അഥവാ ഒരു വസ്തു ഉല്പാദിപ്പിക്കാനുള്ള ചെലവും, അതിന്ന് ഉപഭോക്താക്കൾ കൊടുക്കാൻ തയ്യാറായ

റാക്കുന്ന വിലയും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തി ഉല്പാദകന് ഏറ്റവും ലാഭംകിട്ടുന്ന വില സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ തത്വം 'വില' എന്ന ധനശാസ്ത്രഘടകത്തെയല്ല വിശദീകരിക്കുന്നതെന്നും, ഇത് ഒരു ചരക്കിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേകനിമിഷത്തിലെ മാർക്കറ്റിലെയെ മാത്രമെ ബാധിക്കുന്നുള്ളവെന്നും കാരൽ മാർക്സ് അസന്ദിഗ്ധമായി തെളിയിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരു നീണ്ട കാലഘട്ടത്തെയും സമുദായത്തെ പൊതുവെയും പരിശോധിയ്ക്കുമ്പോൾ ചരക്കിന്റെ ഉല്പാദനത്തിലടങ്ങിയ അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ പ്രതിഫലമാണ് അതിന്റെ വിലയെന്ന തത്വമാണ് ശരിയായത്. ഈ തത്വം പരക്കെ സ്വീകരിക്കപ്പെടാത്തതിന്റെ കാരണം, 'കല്ലുട്ടായിലെ ഇരുട്ടറ' എന്ന കഥ അഞ്ചാറു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുവരെ ഭാരതീയ വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠിക്കേണ്ടി വന്നതിന്റെ കാരണം തന്നെയാണ്. ഒരു ഭാഗത്തു വിദ്യാഭ്യാസചുമതല ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ കൈയിലായിരുന്നെങ്കിൽ മറുഭാഗത്തു ധനതത്വശാസ്ത്രം മുതലാളിയുടെ കൈയിലുമാണ്. സാമ്രാജ്യത്വത്തിനുവേണ്ടി കഥ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിയതു പോലെ തന്നെ ക്രൂലി കുറയ്ക്കാൻ വേണ്ടി ധനതത്വശാസ്ത്രവും അല്ലെങ്കിൽ വലിച്ചു കോട്ടി—അത്രമാത്രം. ചില നാമധേയസമത്വ വാദികളുടെ ഇടയിൽ ഈ തത്വത്തെ വിമർശിക്കുന്നത് ഒരു ഫാഷനമാണ്. മാർക്സിന്റെ 'കാപ്പിറൽ' (ഡൻറിന്റെ പരിഭാഷ) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിനു മുഖവുരയെഴുതിയ കൂട്ടത്തിൽ ജി. ഡി എച്ച്. കോൾ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു, ലേബർതീയറിയി.

ല്ലെങ്കിൽ തന്നെയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ധനതത്വശാസ്ത്രം ശരിയായിരിക്കുമെന്ന്. ഇതുകേട്ടാൽ തോന്നുന്നത് ഈ തത്വം വളരെ അനാവശ്യമാണെന്നാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ തത്വമില്ലെങ്കിൽ 'മിച്ചവില' എന്ന ഒരു ശയമേയില്ല. മിച്ചവിലയില്ലെങ്കിൽ (ലാഭമില്ലെങ്കിൽ) കമ്മ്യൂണിസ്മമില്ല, മുതലാളിത്തവുമില്ല, ഒന്നുമില്ല. ഇങ്ങനെ സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ കൂടി കഴിച്ചു മറിച്ച് സർവ്വത്ര അപൂർണ്ണമാക്കിത്തീർത്ത ഒരു പ്രശ്നമാണ് ശ്രീ: ദാമോദരൻ ഈ പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്. ശ്രീ: ദാമോദരൻ അനുമനങ്ങൾ ഇന്ന് കലാശാലകളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന ശാസ്ത്ര (?)ത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നമാണ്. സാധാരണ ധനതത്വശാസ്ത്രം നിശ്ചലമായ ഒരു സാമ്പത്തിക നിലയെ (അങ്ങനെയൊന്ന് മസ്തിഷ്കത്തിലല്ലാതെ ഉണ്ടാവുകയില്ല) വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. ശ്രീ ദാമോദരൻ സമുദായത്തിലെ സാമ്പത്തികജീവിതം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ നിയമങ്ങളെ പരിശോധിയ്ക്കുന്നു. യഥാർത്ഥമായി മനുഷ്യന്റെ സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ ഈചൈത്രഗ്രന്ഥമല്ലാതെ ഒരാധാരവും മലയാളത്തിലില്ല. പേരുവയ്ക്കാത്ത ചില തർജ്ജമകളും ചില സംഗ്രഹങ്ങളും അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അവ വളരെ പ്രയോജനകരങ്ങളായി കണ്ടിട്ടില്ല.

നിസ്സാരമായ ചില അപൂർണ്ണതകളും ഇവിടെ എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ട്. അലുമിനിയത്തിന്റെയും രത്നത്തിന്റെയും വിലയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ (പുറം 32) ഒന്നരണ്ടു കാര്യങ്ങൾ വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അലുചിനിയത്തിന്റെ വില കുറയാൻ കാരണം അതിന്റെ ഉല്പാദനച്ചെലവ്, എണ്ണായിരത്തിൽഒരംശം എന്നതിലും കുറഞ്ഞുപോയതാണ് എന്ന് പറയുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു തത്വവും തെറ്റാണെന്ന് വരുന്നില്ല. രാജ്യത്തിന്റെ കാർഷ്യമാണെങ്കിൽ അത് ഒരു സാധാരണചരക്കല്ല എന്നതാണ് വാസ്തവം. അതിന്റെ വില വിവാദവിഷയമായ രണ്ടു തത്വങ്ങളുമനുസരിച്ചല്ല തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്നത്. അത് ഒരു വ്യത്യസ്തസംഗതിയാണ്. ദൗർലഭ്യവില (Scarcity Value) എന്നോ മറ്റോ അതിന് പറയാം. പക്ഷേ വിദഗ്ദ്ധപ്രയത്നവും സാധാരണ പ്രയത്നവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും, കൈമാറ്റവില (Value) യും മാർക്കറ്റ് വില (Price) യും തമ്മിലുള്ള അന്തരവും മനസ്സിലാകുന്നതിൽ മേൽകൊടുത്ത ഉദാഹരണങ്ങൾ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. ഇതെല്ലാം കഴിയുന്നത്ര ലളിതമായ ഭാഷയിൽ എഴുതിയതിന് ശ്രീ. ദാമോദരനെ പ്രശംസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതു വിഷയത്തിന്റെയും ലാളിത്യം പ്രധാനമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് അത് പഠിപ്പിക്കുന്ന ആളിന്റെ മനസ്സിൽ അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ശരിയായ അറിവിലാണെന്ന തത്വം മറന്നിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു ഒരു ഗ്രന്ഥകാരൻ ധനതത്വശാസ്ത്രം പഠിക്കാൻ വളരെ വിഷമമുള്ള ഒരു വിഷയമാണെന്നു മുഖവുരയോടുകൂടി ഒരു പ്രവേശിക എഴുതിയത്— അതും ചെറിയ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക്!

എങ്കിലും ഹൃദയപരമായൊരു പ്രകാശം നൽകിയ ഒരു വിഷയം പ്രതിപാദിച്ചു.

മോദരൻ കരുതിയതു് സാഹസമായിപ്പോയി. ഇനിയും വളരെയധികം വിശദീകരണം ആവശ്യമാണു് സാധാരണക്കാരനു് ഇനിയും ഒരായിരം ഉദാഹരണങ്ങൾ കൂടി (ഓരോ ആശയത്തിനു് ഒന്നെങ്കിലും) കൂടിയേ തീരൂ. പുറം ഇരുനൂറ്റൊന്നോ മറ്റോ ആയിപ്പോയേ യ്ക്കാ. പക്ഷേ നിവൃത്തിയില്ല. സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ശാസ്ത്രീയപഠനത്തിൽ ഉത്സുകരായിവരുന്ന നമ്മുടെ നാട്ടുകാർക്കുവേണ്ടി, ഇപ്പുസ്തകത്തിന്റെ രണ്ടാംപതിപ്പിൽ ഇരുനൂറ്റു പുറമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് ശ്രീ. ദാമോദരനോടു് ആവശ്യപ്പെടാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

ശ്രീ. ദാമോദരന്റെ പുസ്തകം ഒരു പാവുപുസ്തക കമ്മററിക്കാരുടേ അംഗീകരിക്കുകയില്ലെന്നു് തീർച്ചയാണു്. എങ്കിലും നമ്മുടെ കലാശാലകളിലും വിദ്യാലയങ്ങളിലും ഉള്ള അദ്ധ്യാപകാദ്ധ്യേതാക്കൾക്കു് ഇതിലെ ഓരോഭാഗവും മാഷ്ലിന്റെയും, കീൻസിന്റെയും, മറ്റും അഭിപ്രായങ്ങളുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കാവുന്നതാണു്. പഠിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാകാത്ത പലതും അപ്പോൾ മനസ്സിലാകുന്നതായിക്കാണാം; സുപ്രസിദ്ധരായ ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ കെട്ടിച്ചമച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നതു പലതും പരമാണ്ഡമാണെന്നും.

ധനശാസ്ത്രം പിന്നെയും

“ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയമങ്ങൾക്കു ധനശാസ്ത്ര രൂപങ്ങളോടു പൊരുതി ജയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല”; ശ്രീ. കെ. ദാമോദരൻ്റെ ‘ഉറപ്പിക’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്ന ഒരു വാചകമാണിത്. ഈ ഒറ്റ വാചകത്തിൽ ആധുനികലോകത്തിലെ ഏറ്റവും മൗലികമായ വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

അരിസ്റ്റോട്ടലും ചാണക്യനുംമറ്റും അതഥശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു നട്ടതിനെ ചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നും ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തിക ഘടനയെപ്പറ്റി പഠിക്കുവാൻ ഉതകുന്നവയല്ല. ലോകത്തിന്റെ ആറിൽ അഞ്ചുഭാഗങ്ങളിൽ ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്ന സാമ്പത്തിക രീതി മുതലാളിത്തമാണ്. മുതലാളിത്തം ഉണ്ടായതുതന്നെ പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടോടു കൂടി മാത്രമാണ്; അതും അല്ലാത്തവയായി യൂറോപ്പിൽ മാത്രം. അത്തരം ഒരു സമ്പ്രദായത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പു നടത്തിയ പൗരാണികപുരുഷന്മാർ പ്രയോജനകരമായിരിക്കാൻ മാർഗ്ഗമില്ലല്ലോ. മുതലാളിത്തകാലത്തിന്റെ പ്രഥമ ധനശാസ്ത്രജ്ഞൻ ആഡം സ്മിത്തിനാണ്. ‘രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സമ്പത്തു’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ അദ്ദേഹം നിലവിലുള്ളവയിൽ സാമ്പത്തിക ഘടനയെക്കുറിച്ചു

തകൻ മുതലാളിത്തം ഉയർന്നു വരുന്ന രീതിയെയും വിശകലനം ചെയ്തു. മുതലാളിത്തം, ഫ്യൂഡലിസ (നാടുവാഴിപ്രഭുത്വം)ത്തിൽനിന്നുള്ള സാമ്പത്തിക വിപ്ലവമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അന്നത്തെ സ്ഥിതിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ ഗ്രന്ഥത്തിലെ അനുമാനങ്ങൾ ശരിയായിരുന്നു. ഇതിനെ തുടർന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ശാസ്ത്രീയമായ ധനശാസ്ത്രപഠനം തുടർന്നുവന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണ് ഇംഗ്ലണ്ട് ധനശാസ്ത്രത്തിന്റെ മാതാവായിത്തീർന്ന് റിക്കാർഡോ മുതലായ ഫ്രഞ്ച് ചിന്തകന്മാരും ഈ ശാസ്ത്രത്തെ പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആഡാസ്സിത്തിന്റെയും റിക്കാർഡോയുടേയും ധനശാസ്ത്രത്തെ വ്യഭിചരിപ്പിക്കേണ്ട ഒരു കാലമുണ്ടായി. ലോകചരിത്രത്തിലെ ഇതര സാമ്പത്തിക സമ്പ്രദായങ്ങളെപ്പോലെ മുതലാളിത്തത്തിലും കാലാന്തരത്തിൽ ചില പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായി. നാടുവാഴിയും അടിമയും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗവിരോധത്തെ ഉപയോഗിച്ചാണ് വ്യവസായിയും കച്ചവടക്കാരനും മുതലാളിത്ത വിപ്ലവം നടത്തിയത്. രാഷ്ട്രീയമായും സാമ്പത്തികമായും ഒരു പുതിയ വ്യവസ്ഥിതി നിലവിൽ വന്നു. രാജാവിന്റെ സ്ഥാനത്തു പ്രസിഡണ്ടും ജനിയുടെ സ്ഥാനത്തു മുതലാളിയും സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്തപ്പോൾ അടിമയുടെ സ്ഥാനത്തു തൊഴിലാളിയും വന്നുചേർന്നു. വർഗ്ഗസമരം മറ്റൊരു രൂപത്തിൽ തുടർന്നു. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയുടെ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ വർഗ്ഗവൈരുദ്ധ്യം ഒരു വലിയ പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. ശാസ്ത്രം കോട്ടി വളയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, മുത

ലാളിത്തത്തിന്റെ അനുസ്മൃതമായ പുരോഗതി കരകാലം കഴിഞ്ഞു നിലച്ചു. സാമ്പത്തിക ഘടനയിൽ ഒരു പരിവർത്തനംകൂടി വരേണ്ടതു് ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. വർഗ്ഗവൈരുദ്ധ്യം മുൻപ്രാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചതും തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം അനന്തരവിപ്ലവത്തിനു കോപ്പുകൂട്ടിത്തുടങ്ങിയതും ഇതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാണു്. ഇതോടുകൂടി മുന്വിലത്തെ വിപ്ലവത്തിന്റെ നേതാക്കൾ പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികളായിത്തീർന്നു. കൈയിൽ കിട്ടിയ ശക്തി കൈവിട്ടു കളയാൻ അവർ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. സാമ്പത്തിക ജീവിതത്തിന്റെ സ്വാഭാവികഗതിയെ തടയുകയല്ലാതെ അവർ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു വന്നു. അതോടുകൂടിത്തന്നെ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തെയും ഓഷിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു അന്നുമുതൽ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിൽ രണ്ടു പ്രസ്ഥാനങ്ങളുണ്ടു് റിക്കാർഡോയെ അനുഗമിച്ചു്, സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും നോക്കാതെ ശാസ്ത്രസത്യം മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കി വളർത്തിയ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രമാണു് മാർക്സിസ്റ്റ് ധനശാസ്ത്രം. വില, കൂലി, സ്ഥലവാടക, മിച്ചവില മുതലായവയെല്ലാം മാർക്സ് റിക്കാർഡോയിൽനിന്നു പകർത്തിയതാണു് അവയെല്ലാം കരകൂടി വിശദീകരിച്ചുവെന്നു മാത്രം. പക്ഷേ, ഇതിന്റെയെല്ലാം അന്തിമാനുമാനം മുതലാളിത്തഘടന വർഗ്ഗസമരംമൂലം തകർന്നു തൊഴിലാളി അധിപതിയാകുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം ഉണ്ടാവുമെന്നും തന്മൂലം വർഗ്ഗഭിന്നത തന്നെ ഇല്ലാതായിത്തീരുമെന്നും ആയിരുന്നു. ഇതു മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ താല്പര്യത്തിനു വിരുദ്ധമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവർ ഇതിനെ ഏ

തികേണ്ടിവന്നു. ഇടത്തരക്കാരായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ ഒരു വിഭാഗം എപ്പോഴും അധികാരവർഗ്ഗത്തിന്റെ താളത്തിനു തുളുനാവരാണല്ലോ. ഈ വിഭാഗത്തെ കൂട്ടു പിടിച്ചു ഒരു പുതിയ ധനശാസ്ത്രം അവർ സൃഷ്ടിച്ചു. ഇത് അനുമാനങ്ങൾ ആദ്യമേ ഉണ്ടാക്കിയിട്ട് അതിനുവേണ്ടി വാദങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്ന സമ്പ്രദായമായിരുന്നു. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഈ ചിന്താഗതി തെറ്റാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമില്ല. പക്ഷേ, രാഷ്ട്രീയാധികാരം മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ കൈയിലായതുകൊണ്ട് ഇതു യഥാർത്ഥ വിജ്ഞാനമായി ജനതയുടെമേൽ വെച്ചുകൊടുക്കുവാൻ അവർക്കു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായില്ല. കലാലയങ്ങളിൽ ഈ തലതിരിഞ്ഞ ധനശാസ്ത്രം മാത്രമാണ് പഠിപ്പിക്കാൻ പാടുള്ളത് ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗത്തിനും കമ്പനികളിലെ ഉദ്യോഗത്തിനും 'അംഗീകൃത' കലാശാലകളുടെ സാക്ഷിപത്രം ആവശ്യമാണല്ലോ. ഇങ്ങിനെ തെറ്റായ ഒരു ശാസ്ത്രത്തെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടു പ്രചരിപ്പിക്കാനുള്ള യത്നമാണ് ആധുനികലോകത്തിൽ കാണുന്നത്. ഇതിന്റെ ഫലമായി നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠിക്കുന്നതു ധനശാസ്ത്രമല്ല. നേരെമറിച്ച്, തകരുന്ന മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയില്ലാത്ത നീതീകരണങ്ങളാണ്. അദ്ധ്യാപകന്മാരും ഈ ബുദ്ധിമുട്ടറിയുന്നുണ്ട്.

ഇക്കാലമത്രയും പട്ടിണിയും ദുരിതവും അനുഭവിച്ച ചില പണ്ഡിതന്മാർ യഥാർത്ഥ ധനശാസ്ത്രത്തിന്റെ ദീപത്തെ കാത്തുപോന്നു. സംഘടിത തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം അതിനെ സ്വീകരിച്ചു. സമരത്തിനുള്ള

നിർദ്ദേശങ്ങളും ഭാവിയെപ്പറ്റി നശിക്കാത്ത ഒരു പ്രത്യാശയും അവർക്കു പ്രദാനം ചെയ്തു. 1931-ലെ സാമ്പത്തികക്ഷയവും പഴയ അനുമതികളുടെ തെറ്റൊന്നും തെളിയിച്ചപ്പോൾ സോവിയറ്റിലെ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി മാർക്സിസിയൻ ധനശാസ്ത്രത്തെ നീതീകരിച്ചു. ഈ ശാസ്ത്രം കേരളീയർ പരിചിതമാക്കിക്കൊടുത്ത പ്രഥമ ചിന്തകനാണ് ശ്രീ. കെ. ദാമോദരൻ. ഈ ചിന്താഗതിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് 'നാണയപ്രശ്നവും' 'ഉറപ്പികയും'. നാണയത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും അതിന്റെ ഉത്ഭവവും അനന്തരഗതികളുമാണ് നാണയപ്രശ്നത്തിലെ ഉള്ളടക്കം. സമുദായത്തിൽ കൊള്ള കൊടുക്കുകൾക്ക് ഒരു മദ്ധ്യവർത്തി. ആവശ്യമായിത്തീർന്നപ്പോൾ സൃഷ്ടിച്ച ഘടകമാണ് പണം. ആദിമകാലങ്ങളിൽ ഇത് ഏതെല്ലാം രൂപങ്ങളിൽ കൈക്കൊണ്ടുവന്നു ശ്രീ. ദാമോദരൻ വിവരിക്കുന്നു. പിന്നീട് സമുദായത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക ഘടന കൂടുതൽ കൃത്രിമമായിത്തീർന്നതോടുകൂടി ഉത്ഭവിച്ച നാണയപ്രശ്നങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്നു. നാണയമടിക്കുന്ന ലോഹവും ഒരു വില്പനച്ചരക്കാണ്. അതുകൊണ്ടു ലോഹവിലയനുസരിച്ചു നാണയത്തിന്റെ വിലയും മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വിലയെസ്സംബന്ധിച്ച് ഒരു സ്ഥിരത വേണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ച സമുദായം വലിയ ഇളക്കം തട്ടാത്ത ഒരു നാണയത്തിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിച്ചു. ഈ ലക്ഷ്യം ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമ്പത്തിക രീതിയിൽ മാത്രമേ സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ. എങ്കിലും കഴിയുന്നത്ര സ്ഥിരമായ ഒരു നാണയവ്യവസ്ഥയ്ക്കു വേണ്ടി

യുള്ള പരിശ്രമത്തിന്റെ കഥ ശ്രീ. ദാമോദരൻ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. പണവും സമുദായത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ഒരു ബന്ധമുണ്ട്. ചരക്കുകളുടെ വിലമാറ്റം നോട്ടീന്റെ വർദ്ധനവ്, വിദേശവ്യാപാരവും പണവുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം മുതലായവയെല്ലാം വിശദമായി ഈ പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പണ്ണത്തിന്റെ വിലയിൽനിന്നു ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തോടു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്ന സൂചക സാമ്പ്യയെപ്പറ്റിയും ശ്രീ. ദാമോദരൻ എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ നമ്മുടെ പ്രധാന നാണയമായ രൂപായുടെ കഥ വിശദമായി പറയുന്ന ഗ്രന്ഥമാണ് 'ഉറപ്പിക'. ഇന്ത്യയിലെ പ്രാചീന നാണയങ്ങൾ, 1742, 1818, 1823, 1835 ഈ വർഷങ്ങളിൽ ബ്രിട്ടീഷ് കാർ, ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പിൽ വരുത്തിയ നാണയകൃതങ്ങൾ മുതലായവയെല്ലാം ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള ഉറപ്പികയുടെ ചരിത്രം ശാസ്ത്രരേത തോല്പിക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളുടെ കഥയാണ്. നാണയവ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നുതന്നെ ഇന്ത്യയിൽനിന്ന് ഒരു ഭീമമായ സംഖ്യ ചൂഷണം ചെയ്യുക എന്നതായിരുന്നു ബ്രിട്ടന്റെ പരിപാടി. പക്ഷേ ധനശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ ഇതിനെ എതിർത്തു. അഥവാ സമുദായത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ സാമ്പത്തിക ജീവിതത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഈ പരിശ്രമങ്ങൾ ഗോഷ്ടികളായി പരിണമിച്ചു. വെള്ളിമാനം, ദ്വിലോഹനാണുവ്യവസ്ഥ, സ്വപ്ന്നവിനിമയമാനം മുതലായി ഒട്ടനവധി

പരീക്ഷണങ്ങൾ ഇന്ത്യൻനാണയവ്യവസ്ഥയിൽ ബ്രിട്ടൻ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇതോരോന്നും ശാസ്ത്രത്തിനെതിരായിരുന്നു. ഇവയിലെല്ലാംതന്നെ നഗ്നമായ മുഷണം വ്യക്തമായി കാണാമായിരുന്നു. ചരക്കുകളുടെ വിലയിടിവും, വിലകയറ്റവും ഒരുപോലെ ഇന്ത്യയ്ക്കു ഹാനികരമാകത്തക്ക ഒരു നാണ്യനയമാണ് സാമ്രാജ്യത്വം സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു് ഇതിനെല്ലാം ഇന്ത്യാക്കാർ എതിർത്തു. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം ഓരോ അനേകകസമിതിയെ നിയമിച്ചു ബ്രിട്ടൻ സംരൂപിപ്പിച്ചു. ഈ കമ്മറികൾതന്നെ വിദേശ്യമായിരുന്നെങ്കിലും അവയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾപോലും ഗവണ്മെണ്ടു കൂട്ടാക്കിയില്ല. 1866-ലെ മാൻസഫീൽഡ് കമ്മീഷൻ സ്വപ്നമാനത്തെ ശുപാർശചെയ്തെങ്കിലും ഗവണ്മെണ്ടു അതു സ്വീകരിച്ചില്ല. 1892-ൽ നിയമിച്ച ഹെർഷൽ കമ്മറിയിലെ ഏക ഇന്ത്യൻ അംഗമായ ഭാദാബായി നവറോജി ഗവണ്മെന്റിന്റെ നയത്തെ എതിർത്തു. 1898-ൽ നിയമിതമായ ഫെൽമർ കമ്മറിയുടെ ശുപാർശകളെപ്പോലും ഗവണ്മെണ്ടു് അവഗണിച്ചു. ഇതെല്ലാം ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തിക നിലയെ സാരമായി ബാധിച്ചു. പക്ഷേ, ഗവണ്മെണ്ടു് അവരുടെ മുഷണം തുടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധത്തോടുകൂടി സ്ഥിതിഗതികൾ കൂടുതൽ വഷളായി. ബേബിംഗ് ടൺസ്കിത്തു് കമ്മറി ഹിൽട്ടൻയെടു് കമ്മീഷൻ എന്ന രണ്ടു സമിതികൾ നിയമിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും ഇന്ത്യയ്ക്കു പ്രതികൂലമായ വിനിമയനിരക്കുകളോ നാണയ വ്യവസ്ഥയോ മാറ്റപ്പെട്ടില്ല. ഈ നയത്തിനു മകുടം ചാ

ത്തിയതു റിസർവ്വ് വാകാണ്. ഈ ബാങ്ക് ഇന്ത്യയുടെ കേന്ദ്രബാങ്കാണെങ്കിലും അതിന്റെ മൂലധനത്തിൽ അധികപങ്കും ഇംഗ്ലണ്ടിലാണ്. അതിന്റെ ഘടനയും നയവും സാമ്രാജ്യത്വത്തിന് അനുക്രമവുമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കണക്കെഴുതി, ഇന്ത്യയ്ക്ക് പണമൊന്നും കൊടുക്കാതെ ഇന്ത്യയിൽനിന്ന് ഒട്ടേറെ പരക്കുകൾ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വാങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞത്. ഈ കണക്കാണ് ഇന്നു സ്റ്റേർലിംഗ് മിച്ചം എന്നു പറയുന്നത്. ആ തുക മടക്കിത്തരാൻ ഇംഗ്ലണ്ടിനു ഭാവമില്ല. ഇത്രയുംകൊണ്ട്, സാമ്രാജ്യത്വം ഇന്ത്യയിൽ ആരംഭിച്ചു നടത്തിപ്പോന്ന നാഷ്യനയം ഇന്ത്യയ്ക്ക് എത്രമാത്രം ഹാനികരമാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതെല്ലാം സവിസ്തരം വിവരിക്കുകയും വ്യക്തമായി വിശദീകരിക്കുകയുമാണ് ശ്രീ. ദാമോദരൻ 'ഉറപ്പിക'യിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

ഈ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾക്കും ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. മുതലാളിത്ത ധനശാസ്ത്രം ഇന്നു പരമാവധിത്തരം പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. ഈ വൈരുദ്ധ്യം ഗവണ്മെന്റിന്റെ നയത്തിൽ ഉടനീളം കാണുന്നുമുണ്ട്. അതു ശ്രീ. ദാമോദരൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത്തരമൊരു ഗ്രന്ഥം പര്യാപ്തകമായിത്തീരുക സാദ്ധ്യമല്ല. എങ്കിലും ഈ പുസ്തകങ്ങളുടെ കഥ വേറെയുണ്ട്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ നാഷ്യനയം ഇന്ത്യൻ മുതലാളിവാർഗ്ഗത്തിനും ഹാനികരമായിരുന്നു. അപ്പോഴേക്ക് ഒട്ടിച്ചേർന്നു നിന്നിരുന്ന ഇന്ത്യൻ ധനശാസ്ത്രജ്ഞ

നാടും ഈ വിഷയത്തെ സ്തംഭസ്ഥിച്ച് ടത്തോളം സത്യാവസ്ഥകൾ മറച്ചുവെച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു ശ്രീ. ഭാമോദരന്റെ ഈ പുസ്തകങ്ങളും 'അംഗീകൃത' ധനശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും തമ്മിൽ വലിയ ഭിന്നതയില്ല. വളരെ ദുർഘടമായ ഒരു വിഷയമാണിത്. സാധാരണ ധനശാസ്ത്രവിദ്യാർത്ഥികൾ പണത്തെ പരാമർശിച്ചുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ വിട്ടുകളയുകയാണ് പതിവ്. അതുപോലുള്ള ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി മലയാളത്തിൽ ഇത്ര വിശദമായി രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചമയ്ക്കുക എന്നത് അനിതര സാധാരണമായ ഒരു വിജയമാണ്. ഇന്ത്യയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞ ഇക്കാലത്തെങ്കിലും ലണ്ടൻ സൂപ്പർഇൻ്റെ തലതിരിഞ്ഞ ധനശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം ശ്രീ. ഭാമോദരന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സർവ്വകലാശാലകൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണ്. ധനശാസ്ത്രം ഇംഗ്ലീഷിലേപഠിപ്പിക്കൂ എന്നു വല്ല ശാസ്ത്രവുമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ പുസ്തകങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലേയ്ക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയാൽ മതി. ഇന്ത്യൻനാണയപ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി ഇത്ര നല്ല കൃതികൾ ഇംഗ്ലീഷിലും ഉള്ളതായി ഈ വിമർശകന് അറിവില്ല. ഇന്ന് എത്രതലകാഞ്ഞു പഠിച്ചിട്ടും നാണയവ്യവസ്ഥയെന്ന ഭാഗം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഒരു ശാസ്ത്രം മനുഷ്യർക്കു കഴിച്ചു മറിച്ചിട്ടിട്ടു പഠിച്ചാൽ വ്യക്തമാകുവാൻ മാറ്റമില്ലല്ലോ. എല്ലാം മലയാളത്തിലേ പഠിപ്പിക്കൂ എന്നു നിബന്ധനം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വക

ലാശാലയ്ക്കകിലും ശ്രീ. ദാമോദരന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളായി നിശ്ചയിക്കാം. ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ചും വ്യക്തിചരിത്രത്തിരിക്കുവാനുള്ള അവസരം അദ്ധ്യാപകാലോചനാക്കമ്മിറ്റികളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യവും, ഉത്തരവാദിഭരണവുമെല്ലാംകിലുക്കാംപെട്ടിടം മാത്രമായിരിക്കും.

ഒരോർമ്മ

പുരാണവസ്തുക്കൾ പ്രായേണ പ്രാകൃതങ്ങളാണ്. ഒരു നടരാജപ്രതിമയോ അജന്താചിത്രമോ ആ പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും സാമാന്യമായി പുരാണവസ്തുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലുദിക്കുന്ന പ്രതീതിചില പ്രതിമകളുടെ പൊട്ടിയ കഷണങ്ങളും, ആയുധമായിട്ടുപയോഗിച്ചിരിക്കാവുന്ന ചില ശിലാശകലങ്ങളുമാണ്. ചരിത്രകാരന്മാർ അവ അമൂല്യമായിരുന്നെങ്കിലും. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ വളർച്ചയുടെ ശാസ്ത്രീയപുഷ്പവേഷണത്തിന് അവ അത്യന്താപേക്ഷിതവുമാണ്. പക്ഷേ, തീർച്ചയായും അവ സുന്ദരങ്ങളല്ല. മലയാളഭാഷയുടെ കഴിഞ്ഞ പത്തുവർഷത്തെ ചരിത്രം ഒരു വിപ്ലവത്തിന്റെ കഥയാണ്. കെട്ടിക്കിടന്ന ചിത്തുനാറിക്കൊണ്ടിരുന്ന സാഹിത്യസമുദ്രത്തിൽനിന്നു ചില യുവാക്കന്മാരുടെ അവിഭാഗ്യകരങ്ങൾ ഒരു ചെറിയ ചാലുകീറി ഒരു മഹാനദിയുണ്ടാക്കിയതാണ് ആ ചരിത്രം. ഈ ഭഗീരഥപ്രയത്നത്തിൽ ഒരു പ്രധാന പങ്കു വഹിച്ച ആളാണ് ശ്രീ തങ്കഴി. യഥാർത്ഥമാർഗ്ഗമേതെന്നു നല്ല നിശ്ചയമില്ലാതെ തപ്പിത്തടഞ്ഞു സൃഷ്ടിച്ച കൃതികളിലൊന്നാണ്, 'പതിനാലുപങ്കു' സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർ ഒഴിച്ചുനിർത്തുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരു പുസ്തകമാണത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഭൂമുദയമായ ഈ. വി. ഒരു അവതാരികകൊണ്ടു്

അതിനെ അലങ്കരിച്ചതും. പക്ഷേ, 1111-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടാംപതിപ്പ് 1122-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അതിനെ 1122-ലെ നിലവാരത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലേ പരിശോധിക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു. ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ അനന്തരപ്പതിപ്പുകൾ അനുയോജ്യമായിത്തീരുന്നത് അതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന കാലത്തിന്റെ രൂപി അതിനെ നീതീകരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പേരിന്റെ മഹാത്വംമാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി കഴിഞ്ഞുപോയ ഏടുകൾ പുനരുദ്ധരിക്കുന്നത് തമിഴ് ചിത്രത്തിന്റെ പുതിയ പതിപ്പുകൾ (തമിഴൻ അതിൽ 'കളർ' എന്നുകൂടി ചേർക്കും) ഇറക്കുന്നതുപോലെയാണ്. 'പതിതപങ്കജ'ത്തിനും, ശ്രീ തകഴിക്കും ഈ പുതിയ പതിപ്പുകൂടാതെയിരിക്കുകയായിരുന്നു നല്ലതു്. ആ കഥ, ഒരു മോഹനസ്മരണയായി നിലനില്ക്കുമായിരുന്നു; തകഴിക്കു ബാല്യത്തിലെ ചാപല്യങ്ങൾ ഇന്നത്തെ സമ്പൂർണ്ണതയെ അലട്ടാതിരിക്കുകയും. ടാഗോർ, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വെച്ചെഴുതിയ ഒരു കവിതയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതു്, അതിനുണ്ടായിരുന്ന ഏക ഗുണം അതു കളഞ്ഞുപോയി എന്നതാണെന്നാണ്. ബി. വി. കാരോ മറോ അച്ചടിച്ച ആ പതിതപങ്കജം, കാലപ്രവാഹത്തിൽ ആണ്ടുപോയിരുന്നെങ്കിൽ, എന്നു ശ്രീ തകഴിയും ഇന്നു ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കണം.

കുറും പറഞ്ഞാൽമാത്രം പോരല്ലോ, കുറമെന്താണെന്നുകൂടി പറയണമല്ലോ. കഥതന്നെ ആദ്യമായിട്ടെടുക്കാം. കഥ ഒന്നുമില്ലെന്നതാണ് ആദ്യത്തെ

കഴിപ്പം. കഥ എന്താവെച്ചാൽ എന്തെങ്കിലും സംഭവങ്ങൾ ഒന്നിനുപിറകേ ഒന്നായി നടക്കണമല്ലോ. ഇവിടെ വിപിനൻ വേശ്യയായ ഒരു നന്തകിയെ കാണുന്നു; അതെ, കാണുന്നു. പിന്നെയോ? അതുതന്നെ, പിന്നെയും പിന്നെയും കാണുന്നു. അവളോടു് എന്തോ ഒന്നു തോന്നുന്നു. എന്താണെന്നു വിപിനനു നിശ്ചയമില്ല; വായനക്കാരന്റെ കഥയും മേല്പടി. വേശ്യ രതീശന്റെ പിടിയിലാണ്. വിപിനൻ രതീശനെ കൊല്ലുന്നു. പോരേ സംഭവങ്ങൾ? വേണ്ടുവോളമായി. പിന്നെയെന്താണ് കഥ നിശ്ചയിച്ചാണെന്നു പറയാൻ? ഉത്സവസ്ഥലത്തു് ആലിന്റെ ചുവട്ടിൽവെച്ചു വിക്രമാദിത്യൻകഥയുടെ കൂടെ വില്ക്കപ്പെടുന്ന 'റെഡ്യാർ'പുസ്തകങ്ങൾക്കുവേണ്ട കഥ പതിതപങ്കജത്തിലുണ്ട്. പക്ഷേ, ചില്ലാലങ്ങളിൽ തകഴിതന്നെ മലയാളസാഹിത്യത്തിനു സംഭാവനചെയ്ത ചലനാത്മകതപം ഇതിലില്ല. വിപിനനും, ഗുണവതിയും, രതീശനും പ്രേതങ്ങളാണ് അവർ ചിന്തിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, വട്ടത്തിൽ കുറങ്ങുകയാണ് മുന്നോട്ടുപോകുന്നില്ല. കഥയിൽ ആകെയുള്ള ഒരു പ്രശ്നം, സ്വന്തം കുറവിനെപ്പറ്റി വേദമുള്ള ഒരു യുവതിയുടെ പ്രേമവും, അനുകമ്പാകലനായ ഒരു യുവാവിന്റെ വികാരവും തമ്മിൽ ഇടയുന്നതാണ്. രണ്ടുപേരുടെയും മാനസികാപഗ്രഥനത്തിനും ശ്രീതകഴി പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. വിജയിക്കുന്നുണ്ടെന്നു 'പരമാത്മങ്ങൾ' വായിച്ചിട്ടുള്ളവരാരും പറയുകയില്ല. മേൽപറഞ്ഞതു് ഒരു കഥയല്ല; ഒരു സന്ദർഭം മാത്രമാണ് ഒരു നല്ല ചെറുകഥയ്ക്കു പററിയ വിഷയം. അതു വലിച്ചുനീട്ടി, ഒരു നോവലെററാക്കിയതാണ് പതി

തപങ്കജത്തിന്റെ പരാജയം. ഗുണവതിയുടെ മനസ്സിൽ ഒരു വടംവലി നടക്കുകയാണ്. അവൾ വിപിനനെ പ്രേമിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അവൾ കളങ്കിതയാണ്. വിപനനുമുണ്ടാരു പ്രശ്നം. അയാൾക്കു ഗുണവതിയോടു് അനുകമ്പയുണ്ടു്. പിന്നെയതാണെന്നുള്ളതു് എന്താണെന്നു നിശ്ചയവുമില്ല. ഈ വികാരക്കുടുമ്പിരികൾ ചിത്രീകരിച്ചാൽ നന്നായിരിക്കും. എങ്കിലും അതിനെത്തന്നെ തിരിച്ചുംമറിച്ചും പറഞ്ഞു് ഒരു മഹാകാവ്യമുണ്ടാക്കുവാനുണ്ടാവാം! നോക്കുക; 25 മുതൽ 28 വരെ, 37 മുതൽ 47 വരെ, 52 മുതൽ 59 വരെ, 70 മുതൽ 76 വരെ, ഈ പുറങ്ങളെല്ലാം വിപിനനും ഗുണവതിയുമായി ഈ ഒരു പ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി വിവാദം നടത്തുകയാണ്. കുറെയാകുമ്പോൾ, അതു മുഷിപ്പനാകാതെയിരിക്കുകയില്ല. ഇങ്ങനെ, ഒരു വികാരത്തെ സംഭവങ്ങൾ മൂലമല്ലാതെ ദീർഘനേരം പ്രത്യംഗവണ്ണന നടത്തുന്നതുകൊണ്ടു കഥയ്ക്കു വിരസമായ ഒരു ആത്മാലാപത്തിന്റെ സ്വഭാവം വരുന്നുണ്ടു്. “എട്ടിടങ്ങഴി വെള്ളത്തിൽ വെട്ടു കരുകി വററിച്ചു് ഒരു തുടമാക്കി”യാൽ ഈ കഷായവെള്ളത്തിൽ വല്ലതും കാണും. എന്നാലും പൂണ്ണമാവുകയില്ല. ആ ഇത്തപ്രകടനവും, മണിയറയും, കൊലപാതകവും, ശിക്ഷയും എല്ലാം അസ്വാഭാവികമാണ്. മാനേജരും വിനയനുംകൂടി ഇത്തരംഗംകണ്ടു രസിക്കുന്ന രസം, കാഴ്ചക്കാരിൽ ഒരാളായ വിപിനൻ കരയുന്ന (അതും സ്നേഹജീവവെച്ചു്!) ഗുണവതിയെ മറമാററിച്ചെന്നു സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്ന രീതി—എന്താണിതു്, ജ്ഞാനാംബി

കയോ ബോംബേടോക്കീസുകാരുടെ ചിത്രമോ? വായനക്കാരന് ഒരു വിശ്വാസവും തോന്നാത്തരീതിയിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ആ കൊലപാതകം, അതിനെപ്പറ്റി ഭയചകിതനായ വിപിനന്മാരായി അരമണി ശ്രീമദ്യം സംസാരിച്ചിട്ടും (97 മുതൽ 102 വരെ പാഠങ്ങൾ നോക്കുക) ഒരു ഗന്ധവും കിട്ടാത്ത ഗുണവതിയുടെ മരത്തല, ഇതെല്ലാം തകഴിയുടെ സൃഷ്ടിയാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ വിഷമമായിരിക്കുന്നു.

കഥയിലെ പ്രധാനപ്രശ്നമെടുത്താലുമുണ്ട് വൈഷമ്യങ്ങൾ. വേശ്യയും സമുദായവുമായിട്ടുള്ള സംഘട്ടനം ഗൗരവമായ ഒരു വിഷയംതന്നെയാണ്. മുപ്പത്തഞ്ചാം പുറത്തു ശ്രീ തകഴി തുടങ്ങുന്നു, “വേശ്യ ഒരു സമുദായദ്രോഹിയാണ്.....” ഇങ്ങനെയെല്ലാമാണെങ്കിലും, ജീവിതാവശ്യത്തിനുവേണ്ടി മാനംവില്ക്കാൻ പ്രേരിതയായ സഹോദരിയെ സമുദായം ശിക്ഷിക്കുന്നതു വളരെ അതിരുകടന്നുപോകുന്നു. അതും ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, എന്തിനുവേണ്ടി ഗുണവതിയെ ബലാല്ക്കാരമായി ഒരു വേശ്യയാക്കണം. കേരളത്തിലെങ്കിലും, വേശ്യാവൃത്തി ഒരു സ്വതന്ത്രതൊഴിലാണ്. ഇവിടെ സ്രീകളെ പിടിച്ചു കെട്ടിയിട്ടു വേശ്യാലയങ്ങൾ നടത്തുന്ന പതിവുള്ളതായി കേട്ടിട്ടില്ല. സ്വതന്ത്രമായി വേശ്യാവൃത്തി സ്വീകരിച്ചവർക്കുവേണ്ടി ഒരു സഹായ പ്രയത്നമില്ലേ? ‘മറൊരാൾതരത്തിൽക്കൂടി രതീശൻ അനാവശ്യഘടകമാണ്. വേശ്യയെ മർദ്ദിക്കുന്നതു സമുദായമാണ്; രതീശന്മാരല്ല. രതീശൻ സമുദായത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയല്ല.

പിന്നെയുമുണ്ടാകാതെ പ്രശ്നം. വിപിനന്റെ സ്നേഹിതന്റെ സ്വഭാവമെന്താണ് അയാളും ഗുണവതിയുമായി ലൈംഗികമായി യാതൊന്നും നടന്നിട്ടില്ലെന്നാണല്ലോ കഥയുടെ പോക്കുകൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു്: ആ അനുമാനം ശരിയാണെങ്കിൽ ചില കീറാമുട്ടികൾ വരുന്നുണ്ടു്: “അവിടെ ഭിത്തിയിൽ ഒരു നഗ്നചിത്രം,” (പു 23) “ഉത്തരക്ഷണം അവൾ വിനയന്റെ ഗളത്തിൽ കരങ്ങുൾ ചുറ്റി,” (പു 25) “വിനയന്റെ ഗളത്തെ വലയംചെയ്തിരുന്ന ആ മൂന്നാളുകോമളമായ കരം അല്പമൊന്നു് മുറുകി,” (പു 26) “ഗുണവതി വിനയനെ പരിരംഭണം ചെയ്തു,” (പു 27) “ആ നൃത്തത്തിന്റെ ആസ്വാദ്യത അനുഭവൈകവേദ്യംതന്നെയായിരുന്നു. വിപിനൻ പർമാനന്ദത്തിൽ ലയിച്ചു,” (പു 41) “ഗുണവതി എണ്ണീററിരുന്നു, നെഞ്ചോടു്, നനഞ്ഞൊട്ടിച്ചേന്നു് റെക്കു ഉഴരിയെടുത്തു,” (പു 42) “അവളുടെ മാറിടം നഗ്നമാണു്,” (പു 44) “ആ സ്ത്രീയുടെ പടവ കത്തഴിഞ്ഞു് പതറി താറുമാറായി കിടക്കുന്നു,” (പു 46) “വസ്ത്രങ്ങൾ വാരിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടവൾ എഴുന്നേറ്റു.” (പു 47) മുഗൾകൊട്ടാരത്തിലെ അന്തഃപുരപാലകന്മാരെപ്പോലും ഇക്കിളിയാക്കുന്ന ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞിട്ടും, വിവേകാനന്ദനെപ്പോലെ സാത്വികമൂർത്തിയായിട്ടിരിക്കുന്ന വിപിനൻ മനുഷ്യനല്ല. (ദൈവവുമല്ല) ആഞ്ഞിലിത്തടിയാണ്. ഇന്നത്തെ തകഴി ഒരു വിപിനനെ പ്രസവിക്കുകയില്ല. കൊലനൂട്ടത്താൻ പോകുന്നവൻ സ്വന്തം കൈമുറിച്ചു, രക്തത്തിന്റെ നിറം പരിശോധിക്കുകയെന്നതു് അസാധ്യമല്ലെന്നു ക്രിമിനൽനിയമത്തിന്റെ ഒഴിഞ്ഞ കോണുകളിൽ കിടക്കുന്ന ചില കേസുകൾ പറയും. പക്ഷേ, അതിനു് സാധ്യ

രണമാണോ? പ്രത്യേകിച്ചും വിപിനനെപ്പോലെ വികാരാധീനനായ ഒരുവന്? അല്ലെങ്കിലെന്തിനു പറയുന്നു? വിപിനനും, ദമേശനും, ഗുണവതിയും ഒക്കെ ബുദ്ധാളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടിട്ട് ഏതു രാജ്യത്താണ് താമസിക്കുന്നതെന്നറിഞ്ഞാലല്ലേ, അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ സ്വാഭാവികമാണോ എന്നറിയാൻ സാധിക്കൂ.

എടുത്തുപറയത്തക്ക ചില ഗുണങ്ങളും പതിതപങ്കജത്തിലുണ്ട്. രോഗബാധിതയായ ഗുണവതിപ്രതികാരമുത്തിയായി മാറുന്നു. ആ ആശയം കഥയിൽ ആവശ്യമായ ഒരു ഘടകമാക്കിത്തീർത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിലും, വായനക്കാരൻ അതു വായിക്കുമ്പോൾ ഒരു ഹ്രസ്വകഥ (Damaged Goods) ഓർമ്മിക്കും. തകഴിയുടെ മാനസികാപഗ്രഥനസാമർത്ഥ്യം മുഴുവനായി തെളിയുന്നതെന്നാണ് വിപിനൻ. “ബോധമില്ലാതെ അയാളുടെ രക്തപങ്കിലമായ കപ്പായം കണ്ണിടുന്നു രംഗം. പിന്നെയുമുണ്ട്, സാക്ഷാൽ തകഴി: “പ്രേശ്യ ഏന്തിനു നേർത്തു വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കുന്നു?—അല്ല, അവർ ഏന്തിനു വസ്ത്രംതന്നെ ധരിക്കുന്നു?” എന്നോടത്തു്.

പറമ്പച്ചിന്റെ പിന്നിൽ

ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ പാടേ വിസ്മരിച്ച്, അഥവാ വിഗണിച്ച്, അങ്ങിനെ മാനത്തുനോക്കി ഞെളിഞ്ഞങ്ങു നടക്കുക; വഴിയിൽ കിടക്കുന്ന ഉരുളൻകല്ലിൽ കാല് അഞ്ഞടിച്ചു നിലംപററു വീഴുക; അവിടെനിന്നൊഴുനേറു മുറിപററിയ സ്ഥലം തടവിക്കൊണ്ടു്, “അപകടം, പിന്നയാതെ ജീവിച്ചിരിക്കാമെന്നു വെച്ചു ജീവിതത്തിന്റെ പകുതിഭാഗത്തിൽനിന്നു കണ്ണു ചിമുന്നതു്, കണ്ടും കഴിയുമുള്ള സ്ഥലത്തുകൂടെ നടക്കാൻ രക്ഷകൂട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി കണ്ണടയ്ക്കുന്നതുപോലെയാണു്,” എന്നൊരു ഗുണപാഠത്തിൽ എത്തിച്ചേരുക, ഇതാണു്. ‘വേശുഅമ്മയുടെ വിശറിയിലെ ഇതിവൃത്തം. വേശുഅമ്മ ഒരു തികഞ്ഞ മാന്യയാണു്. മിസ്സസ് പണിക്കരെപ്പോലെയുള്ള കുത്തഴിഞ്ഞ പുസ്തകങ്ങളെ അവർക്കു ബഹുപുസ്തകമാണു്. പക്ഷേ, ജീവിതത്തിൽ ആച്ചുമായി ഒരു പ്രശ്നത്തെ നേരിടേണ്ടിവരുമ്പോൾത്തന്നെ വേശുഅമ്മയുടെ തൊലിപ്പുറമേയുള്ള ആ മാന്യതപം വല്ലാതെ ഉലഞ്ഞുപോകുന്നു. തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ നടത്തയിൽ ദുശ്ശക് തോന്നുന്ന ഉടനെ മുളയില്ലാത്ത ആ സ്രീയ്ക്കു തോന്നുന്ന പരിഹാരമാർഗ്ഗം, ഭർത്താവിൽ ആരോപിക്കുന്ന അപരാധത്തെത്തന്നെ അനുകരിക്കുക എന്നതാണു്. വേശുഅമ്മ അപ്പുകൂട്ടമേനവന്റെ കൂടെ ഇറങ്ങിത്തിരിക്കുന്നു, ആ

അപകടത്തിൽനിന്ന് അവര രക്ഷപ്പെടുന്നതുതന്നെ വളരെ കണ്ണീർച്ചാണം പോരെയായി കലടയെന്നു മുദ്രയടിക്കപ്പെട്ട മിസ്സിസ് പണിക്കരുടെ കൈകൾതന്നെയാണു് വേശുഅമ്മയെ ആ നാശഗർഭത്തിൽനിന്നു കരകേറുന്നതും.

സമുദായത്തിൻറെ മുക്തപുരപ്പിൽ സുഖലോലുപരായി നീന്തിത്തുടിക്കുന്ന 'മാന്യജീവി'കൾക്കു സാധാരണയായി ബാധിക്കുന്ന ഒരു രോഗമാണു് അന്ധമായ ശ്രേഷ്ഠാവബോധം. അവർ കണ്ണടച്ചു് ഇരുട്ടാക്കുന്നവർഗ്ഗമാണു്. പ്രതികൂലപരിതസ്ഥിതികളിൽ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്നു് എന്തെല്ലാം വൈകൃതങ്ങൾ വന്നുകൂടാമെന്നു് ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള ഭാവനാശക്തിയോ ഹൃദയാലുതപമോ അവർക്കില്ല. അവരുടെ സുരക്ഷിതദന്തഗോപുരങ്ങളിലിരുന്നുകൊണ്ടു്, അയവില്ലാത്ത ഒരു സന്മാർഗ്ഗനിയമത്തെ അർവർ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുകയാണു്. അവരുടെ നിയമാവലി യഥാർത്ഥസന്മാർഗ്ഗത്തിൻറെ ഹാസ്യാനുകരണം മാത്രമാണെന്നതോപോകട്ടെ. ഈ നിയമത്തെ അവർതന്നെ പാലിക്കുന്നുമില്ല. അങ്ങിനെ ആരും സ്വീകരിക്കാത്തതും എല്ലാവരും ലംഘിക്കുന്നതുമായ ഒരു നടപടിക്രമത്തിൻറെ പേരിൽ വ്യക്തികളെ പീഡിപ്പിക്കുകയാണു് പരിഷ്കൃതമെന്നാഭിമാനിക്കുന്ന സമുദായത്തിൻറെ പതിവു്. ഈ വഷത്തംകാണുകയും ഹൃദയംഗമമായി വെറുക്കുകയും ചെയ്ത ഒരാളായിരുന്നു ഓസ്കാർ വൈൽഡു് ഇംഗ്ലീഷ് സമുദായത്തിൻറെ ഒരു വികസിതപുഷ്പമായിരുന്നു ഈ അസാധാരണമനുഷ്യൻ. അദ്ദേഹം ഒരു ഒന്നാറ്റതരം സാ

ഹിത്യകാരനായിരുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക തത്വവും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, സമുദായത്തെയും വ്യക്തിയേയും സംബന്ധിക്കുന്ന പല പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റിയും 'അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്'. നിസ്സീമമായ കലാവാസനയും, സരസമായ ഫലിതവും അദ്ദേഹത്തിന് ഉൽകൃഷ്ട (?) സമുദായത്തിലേയ്ക്കു വഴിതെളിച്ചു. അവിടെ അദ്ദേഹം ഒരു ത്വലതിരിഞ്ഞ മനുഷ്യനായിട്ടാണ് അഭിനയിച്ചത്. ഈ സമ്പ്രദായം സാമുദായികരോഗങ്ങളെ നിരുപദ്രവമായി വിമർശിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനിടകൊടുത്തു. കൂടാതെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം തെറ്റുകളെ അലക്ഷ്യഭാവംകൊണ്ടു മൂടിപ്പൊതിയാനും ഇതുപകരിച്ചു. യഥാർത്ഥവൈൽഡിന്റെ ഒരു വെള്ളംചേർത്ത പകർപ്പാണ് അപ്പക്കട്ടമേനോൻ. വൈൽഡ് അന്നത്തെ സമുദായത്തിലെ ഭർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ കഴിഞ്ഞോളം മുങ്ങി. ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞിട്ടും അദ്ദേഹം ആ ഭർമ്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ സംരക്ഷകനായിത്തീർന്നില്ല. ഒരു കലാകാരന്റെ ആത്മാർത്ഥതയോടെ അദ്ദേഹം സമുദായത്തിൽ കണ്ട വേഴ്ത്തുഅമ്മമാരെ വിമർശിച്ചു. അപ്പക്കട്ടമേനോനാരെയും അദ്ദേഹം വെറുതേ വിട്ടില്ല. ഈ വിമർശനത്തിന് അദ്ദേഹം ഹാസ്യമാണ് ഉപകരണമായി സ്വീകരിച്ചത്. ഇതിന്റെ ഫലമാണ്, ലേഡി വിൻഡർ മീയർസ് ഫാൻ, എവുമൻ ഓഫ് നോ ഇംപോർട്ടൻസ്, ആൻ അയിഡിയൽ ഹസ്ബൻഡ്, മുതലായ നാടകങ്ങൾ.

ഈ നാടകങ്ങളെല്ലാം കോമഡികളാണ്. അവ അങ്ങിനെയായിരിക്കണമെന്ന് നിബ്ബന്ധവുമുണ്ട്. സാ

ധാരണഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ കോമഡിയും ട്രാജഡിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കഥാവസാനത്തിന്റെ സ്വഭാവമാണ് സൂചിപ്പിച്ചുവസായി നാടകങ്ങളെല്ലാം കോമഡി; ദുഃഖചിത്രവസായികളെല്ലാം ട്രാജഡി, എന്നാണ് വയ്പ്പ്. പക്ഷേ; കോമഡിയുടെ ലക്ഷണം ഒരു നാടകത്തിന്റെ അവസാനരംഗമല്ല. അതിൽ ഉടനീളം കാണുന്ന ഫലിതസ്വഭാവമാണ്. ഫലിതത്തിന്റെ ഉല്പത്തി സാമുദായികമയ്യുമാകട്ടെ നിന്നു വൃത്തിചിട്ടിച്ചു ചരിക്കുന്ന വൃക്കതിയെ സമുദായം പരിഹാസംകൊണ്ടു ശിക്ഷിക്കുന്നതാണെന്നു ബർഗ്സൺ പറയുന്നുണ്ട്. വേണ്ടുന്നമയ്യേയും, അപ്പുഷ്ടമേനോനേയും കാവുട്ടിനേച്ചാരേയും മറ്റും ഫസിക്കുകയാണ് വൈൽഡിന്റെ ലക്ഷ്യം. എന്നാൽ അവർ ജീവിക്കുന്ന സമുദായത്തിൽ അവർ പൂജനീയരാണ്. അതുകൊണ്ട് അവരെ, അവരുടേതിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഒരു സാമുദായികാന്തരീക്ഷത്തിൽ (സദസ്സർ) കൊണ്ടുവന്നു നിരത്തി ആക്ഷേപിക്കുകയാണ് വൈൽഡ് ചെയ്യുന്നത്. അങ്ങിനെയല്ലാതെ വരാനും നിവൃത്തിയില്ല. ഈ പാത്രങ്ങളൊന്നും കാര്യമായ വ്യക്തിത്വമുള്ളവരല്ല. കോമഡിയിലെ പാത്രങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ഓരോ പ്രത്യേകവർഗ്ഗത്തിന്റെ മാതൃകകൾ മാത്രമായിരിക്കണമെന്നു നിയമമുണ്ട്. അവരെല്ലാം നാടകകൃത്തിന്റെ അംഗലീലനമനുസരിച്ചു ഗുണം ചെയ്യുന്ന പാവകൾ മാത്രമാണ്. അവർ ഓരോ തെറ്റുകളുടെ പ്രാതിനിധ്യവും വഹിച്ചു രംഗത്തുവന്നു കൂത്താടി, ആ തെറ്റുകളെപ്പറ്റി കാണികളിൽ അവലംബമുണ്ടാക്കി മറയുകയാണ്

ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ പാത്രങ്ങൾ വിധിയുടെ അടിമകളാണെന്നോ കോമഡി വിധിവിലാസത്തോടു ബന്ധമുള്ളതാണെന്നോ വരുന്നില്ല. ട്രാജഡിയിൽ മാത്രമാണ് വിധിക്ക് സ്ഥാനമുള്ളത്. കോമഡിയിലെ പാത്രങ്ങൾക്ക് അവരുടെ തെറ്റുകൾക്ക് ഉത്തരവാദിത്തമുണ്ട്. പക്ഷേ, അവർ ഹാംലെറ്റിനെപ്പോലെ ഉയരുന്നില്ല. കോമഡിയിൽ നായികനായകന്മാരേ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. കുരുത്തംകെട്ട ഘട്ടങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച് അവിടെ തന്റെ പാവകളെ തലകുത്തി നിറുത്തി കാണികളെ ചിരിപ്പിക്കുകയാണ് കോമഡിയുടെ കർത്താവ് ചെയ്യുന്നത്. വേശ്വരനമ്മ ഗോപിയേനോന്റെ രഹസ്യധരണിയെടുത്തു കാണുമ്പോൾ വളരെ വേദനയനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, സദസ്യർ അപ്പോൾ അതുകണ്ടു രസിക്കുകയാണ് അപ്പകുട്ടമേനോന്റെ വീട്ടിൽ അകാരണമായി, അസമയത്തു കടന്നുകൂടി വിയർത്താലിക്കുന്ന വേശ്വരനമ്മയോടും സദസ്യക്കൊരു സഹതാപവുമില്ല. അവർ അപ്പോഴും 'ചിരിക്കുകയാണ്'. പക്ഷേ, ഇങ്ങിനെ ചിരിക്കാനുള്ള വകയുണ്ടാക്കിയതുകൊണ്ടു മാത്രം ഒരു നാടകം ഉത്തമകോമഡിയാകുന്നില്ല. സാധാരണ പ്രഹസനങ്ങളും ചിരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. എല്ലാ ഉത്തമകാവ്യങ്ങളിലേയുംപോലെ കോമഡിയിലും ഒരു സാർവ്വലൗകികസ്വഭാവം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഫലിതമയമായിട്ടാണെങ്കിലും, അതിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്ന പ്രശ്നം കുറെയൊക്കെ സ്ഥലകാലങ്ങൾക്കതീതമായിരിക്കണം. വേശ്വരനമ്മമാർ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ മാത്രമല്ല തൃശ്ശൂരും ഉണ്ട്. അപ്പകുട്ടമേ

നോന്നാർ ചിരംജീവികളുമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ യായിരിക്കണമല്ലോ അവതാരികാകാരൻ ഇപ്പസ്തകം പരിഭാഷയാണോ എന്നു ശങ്കിച്ചതും.

വൈൽഡിൻറെ മറു നാടകങ്ങളിലേതുപോലെ ഈ നാടകത്തിലും പാത്രസൃഷ്ടി ഉത്തമമായിട്ടുണ്ട്. ഭർത്താവിനെ പിടിശ്ശീട്ടാക്കണമെന്നും മറും വേശുഅമ്മയ്ക്കു നിർബ്ബന്ധമില്ല. അവർ ഗോപിമേനോനെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ അവരുടെ സ്നേഹം പകുതി മാമുലിനോടുള്ള അടിമത്തവും, ഉപരിപ്ലവമായ ഒരു വികാരവും സമംചേർത്തു സൃഷ്ടിച്ച ഒരു മധുരപലഹാരമാണ്. ആഴമോ അടിയറപ്പോ ഇല്ലാത്ത ആ സ്നേഹത്തിൻറെ ഉദാഹരണങ്ങളാണ് ധനികസമുദായത്തിലെ കൊച്ചമ്മമാരുടെ സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠ. ഒരു ചെറിയ കാര്യം വന്നാൽ മതി, അതു താഴെ വീണ് തരിപ്പണമാകും. പുരുഷൻ കടക്കാത്ത ഒരു മറത്തിനകത്തു ജീവനോടെ കഴിച്ചിട്ടില്ലെട്ടു സ്രീയുടെ സന്മാർഗ്ഗത്തിനുള്ള വിലയേ അതിനുള്ള. വേശുഅമ്മയുടെ ഭാവിയും ഭ്രൂതവും ചിത്രീകരിക്കുന്ന രണ്ടു പാത്രങ്ങളും നാടകത്തിലുണ്ട്. ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ വേശുഅമ്മയെ എന്താക്കിത്തീർക്കുമെന്ന് ഒരു രൂപം നമുക്കു നല്ലുനൂതു കാവുട്ടി നേത്യാരാണ്. തൊട്ടാൽ പൊട്ടിപ്പോവുന്ന മയ്യാദാഭാസ്യവുമായി നടന്ന വേശുഅമ്മയ്ക്ക് ഒരു രഹസ്യമുണ്ടായി. ഇനി അവരും നേത്യാരെപ്പോലെ എന്തു തെറ്റിനേയും വിഴുങ്ങാൻ (അതിൽ ധാന്വത്തികമായി വല്ല ലാഭവുമുണ്ടെങ്കിൽ) തയ്യാറാകും. കാവുട്ടിനേത്യാർ ആരെക്കണ്ടാലും 'വളരെ രഹസ്യമായി' കുറെ കെട്ടുകഥ

കൾ പുറയും. മാതോട്ടത്തിലെ പെൺകിടാങ്ങളെപ്പറ്റി അവസരത്തിന്നനുസരിച്ച് അഭിപ്രായഭേദവും സാഭവിക്കും. പെൺകുട്ടികൾ റോയൽ യുവാക്കന്മാരോടു സംസാരിച്ചു നില്ക്കുന്നതു കാവുട്ടിനേത്യാക്കത്ര ഇഷ്ടമല്ല. പിന്നെ ധനികനായ പരമുപിള്ളയുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകത അനുവദിക്കാമെന്നുമാത്രം. 'ഓ അമ്മ'ക്കാരിയായ അമ്മു വേണുഅമ്മയുടെ ഭൂതകാലത്തിന്റെ ചിത്രമാണ്. നടക്കുന്നതും ഇരിക്കുന്നതും, പടപുസ്തകം കാണുന്നതും, പ്രണയിക്കുന്നതും, എല്ലാം അമ്മയുടെ താളത്തിന്നനുസരിച്ചു നടത്തുന്ന ആ മാംസക്കഷണത്തിൽ മനുഷ്യരൂപത്തിന്റെ യാതൊരു ലക്ഷണവുമില്ല. ഒന്ന് ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കേണ്ടതുണ്ട്: പരമുപിള്ളയെ ചതിയനോ, ആൾമാറാട്ടക്കാരനോ ഒന്നും ആക്കാൻ വൈൽഡ് ശ്രമിക്കുന്നില്ല. അയാൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മാതൃകാപ്രഭുക്കുമാരനാണ്. ആ മരമണ്ടനും അമ്മുവെന്ന പാവയും തമ്മിലുള്ള ചേർച്ചയിൽ വൈൽഡിനു പരാതിയില്ല, അസൂയയുമില്ല. ചേരുംപടി ചേർത്തു എന്ന സമാധാനമാണ് കാണികൾക്കു തോന്നുന്നത്.

ചിന്തേരിട്ട പുറം, പൊള്ളയായ അകം, എന്നീ വിശേഷണങ്ങളുമായി സാരിയെന്നു പേരു പറയാവുന്ന എന്തിന്റെയും പുറകെ കൂടുന്ന ഒരു പുറം സുന്ദര വിഡ്ഢികളുണ്ട്. ഈ വർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്ഥാനപതിയാണു അപ്പക്കട്ടമോനോൻ. ഈ. വി. യുടെ കണ്ടയം കൃഷ്ണപിള്ളയും, ദേവിന്റെ പള്ളവനും, മറ്റും അപ്പക്കട്ടമോനോന്റെ സഹജാതരാണു്. അവരെയും വൈൽഡ്

വേണ്ടിടത്തോളം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്' സ്വന്തം ഭാര്യയോടു കാര്യങ്ങൾ തുറന്നു പറയാതെ അവളുടെ അമ്മയെ രക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഗോപിമേനോനെയും നാടകകൃത്തു വെറുതെ വിടുന്നില്ല. വൈൽഡ് ഉദ്ദേശിച്ചിടത്തോളം പാത്രസൃഷ്ടികൊണ്ടുതന്നെ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തീർച്ചയായും ഈ നാടകത്തിന്റെ പരിഭാഷ ഒരു തികഞ്ഞ വിജയമാണ്. 'പാവങ്ങൾ' കൊണ്ടു മലയാളതജ്ജിമപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കലഗുരുവായിത്തീർന്ന നാലപ്പാടനല്ലാതെ ഇങ്ങിനെയൊരു തർജ്ജിമ പുറത്തിറക്കാൻ കഴിയുമോ എന്നു സംശയമാണ്. വിഷയം കറെയൊക്കെ തർജ്ജിമയ്ക്കു സഹായകരമാണ്. വൈൽഡ് കണ്ട ഇംഗ്ലീഷ് സമുദായംവെച്ചു പുലർത്തിയിരുന്ന വങ്കുന്തങ്ങൾ ഏതാണ്ട് സാർവ്വലൗകികമായതുകൊണ്ട് അതിനു സമമായി കേരളത്തിലെ ധനിക വർഗ്ഗത്തെ സ്വീകരിക്കാം. എങ്കിലും വൈൽഡിന്റെ നാടകങ്ങൾ തർജ്ജിമചെയ്യുന്നതിന് ഒരു പ്രത്യേകപ്രതിബന്ധമുണ്ട്. വൈൽഡിന്റെ ഫലിതം വാച്യം (Verbal) ആണ്. മോളീയേയാണെങ്കിൽ സന്ദർഭങ്ങളാണ് ഫലിതത്തിന് അടിസ്ഥാനമാക്കുന്നത്. വൈൽഡാകട്ടെ, ബർനാഡ്ഷായെപ്പോലെ, അത്ഥംഗഭായസംഭാഷണംകൊണ്ടാണ് നമ്മെ ചിരിപ്പിക്കുന്നത് ഇതു സാധാരണയായി വാക്യകൾകൊണ്ടുള്ള ചെപ്പടി വിദ്യകളായിരിക്കും. ഇത്തരം ഭാഗങ്ങൾ കാര്യമായ കുറവൊന്നും കൂടാതെ വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കണമെന്നതാണ് ശ്രീ നാലപ്പാടന്റെ വിജയം. "ഇതാണ് ശുഭ

പ്രതീക്ഷാശീലത്തിനുള്ള തലതിരിപ്പൻ വകുരതം," "മനസ്സുമയക്കുന്ന ധർമ്മനിഷ്ഠക്കാരി", "ഓ അമ്മേ", ഇങ്ങിനെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും സാക്ഷാൽ വൈൽഡിനെ മലയാണമയിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹം പകർത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നു മറ്റൊരു കാര്യംകൂടി തെളിയുന്നുണ്ട്. വേഴ്സെ അമ്മയുടെ വിശറി ഒരു ഏകദേശാനുവാദമല്ല. വൈൽഡിന്റെ നാടകത്തെ ഉപജീവിച്ച് എഴുതിയതാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇത് ഒരു പദാനുപദതർജ്ജിമതന്നെയാണ്. അല്ലെന്നു വാദിക്കാൻ നാടകത്തിലെ പേരുകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടേയ്ക്കും. പക്ഷേ, ഈ പേരുമാറ്റം അത്ര കാര്യമായ ഒന്നല്ല. പേരുമാറ്റംകൊണ്ടു നാടകത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിന് അത്ര അതൃപ്തകരമായ മാറ്റമൊന്നും ഭവിച്ചിട്ടില്ല. "ഊശൂർ പട്ടണത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ പകുതിക്കുള്ളിൽവെച്ച് ഇക്കഴിഞ്ഞ പുരുഷാലത്തിൽ നടന്നതാണ് എന്നു തോന്നും" എന്ന് അവതാരികാകാരൻ പറയുന്നത് അല്പം കടന്നുപോയി. കാരണം, കൂടുതലായിട്ടൊന്നും അന്വേഷിക്കണ്ട. സ്റ്റേജിൽനിന്നു ഗൃതിവിടിച്ചുപോകുന്ന മിസ്സിസ് പണിക്കരോടൊന്നു നിലക്കാൻ പറഞ്ഞാൽ മതി. തറവാട്ടിൽ പിറന്ന ഈ നായർസ്രീകൈവിടെനിന്നുകിട്ടി, ഈ വിശറി. നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ട് വിശറി. പക്ഷേ, വൈൽഡ് അധിഷ്ഠിപ്പിക്കുന്ന പ്രകൃതത്തിന്റെ സിംബലായ ആ വിശറി അവർ പതിനായിരംമൈൽ അകലെനിന്നു മോഷ്ടിച്ചതാണ്. കേരളം വളരെ ഉഷ്ണമുള്ള നാടാണെങ്കിലും,

ഇവിടെ ഏറ്റവും പരിഷ്കാരമുള്ള ഒരു യുവതിയെങ്കിലും വിശറിയും ചുമന്നുകൊണ്ട് ഒരു വിരുന്നിനു വരുന്നതായി കാണാറുണ്ടോ? അബദ്ധത്തിൽ അങ്ങിനെയൊന്ന് സംഭവിച്ചുവെന്നിരിക്കട്ടെ: അങ്ങിനെയൊന്നിനെക്കുറിച്ചു അതന്നെ അവർക്ക് അധികേഷ്ചിക്കണമെന്ന് ഉദ്ദേശ്യമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയെ വിശറികൊണ്ടു മുഖത്തടിക്കുക എന്നൊരു സമ്പ്രദായം ഇവിടെ നടപ്പിലുണ്ടോ? പക്ഷേ, അത്രയൊക്കെയേ ഏതു തർജ്ജിമക്കാരനും കഴിയൂ.

മലബാറിലേക്ക്

നന്ദരാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്തു്, ഒരു പെൺകുട്ടി ക്ക് അല്പാല്പമായി വിഷം കൊടുത്തു് അവളുടെ ശരീരം മുഴുവനും വിഷപൂണ്ണമാക്കിത്തീർത്തുവെന്നു് ഐതിഹ്യം പറയുന്നു. വിഷത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു്, അവൾ ആരെയെങ്കിലും ആശ്ശേഷിച്ചാൽ അയാൾ വിഷബാധയേറു മരിച്ചുപോകുമത്രേ. ഇതു ചന്ദ്രഗുപ്തനെ വധിക്കുവാൻ കണ്ടുപിടിച്ച ഒരുപായവുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയൊരു വിഷകന്യകയാണു് ശ്രീ. പൊറോക്കാട്ടിന്റെ പുത്രിയ നോവലിലെ പ്രതിപാദ്യം. ഒരു പെണ്ണിന്റെ പടം പുറം ചട്ടയിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്, അകത്തുള്ള ഒരു മാധവിയുടെ പ്രതിബിംബമായിട്ടു്. അതല്ല പൊറോക്കാട്ടിന്റെ വിഷകന്യക. മാധവി ഒരു പ്രതീകമാത്രമാണു്. യഥാർത്ഥ വിഷകന്യക മാധവിയുടെ പുറകിൽ നിരന്നു നിവർന്നിടക്കുന്ന പശ്ചാത്തലമാണു്. വണ്ണാനാചാര്യരിയിൽ വിദഗ്ദ്ധമായ പൊറോക്കാട്ടിന്റെ തുലിക മലബാറിലെ തരിശുനിലങ്ങളെ സൂത്ര്യർമാർക്കു ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയുടെ സമ്പ്രദായമുള്ള അന്തരീക്ഷവുമ്പലഭൂയിഷ്ടമായ മണ്ണും എല്ലാം വിഷകന്യകയുടെ വശീകരണോപായങ്ങളാണു് ആ മാതൃശക്തി എങ്ങിനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നതാണു് നോവലിലെ കഥ. ആരാണ് ഈ വിഷകന്യകയുടെ ഇരകൾ. അതിനത്തര നല്ലേണ്ടതു മറ്റൊരു രാജ്യമാണു്.

തിരുവിതാംകൂർ ഇന്ത്യയിലെ ഒരു ചെറിയ നാട്ടുരാജ്യമാണ് ആകെ ഏഴായിരത്തിൽ ചിലപാനം ചതുരശ്രനാഴികയേ അതിനു വിസ്തീർണ്ണമുള്ളു. പക്ഷേ മണ്ണും കല്ലും എന്നതിൽ കവിഞ്ഞതൊരു തിരുവിതാംകൂറുണ്ട്—മനുഷ്യരുടെ ഒരു കൂട്ടം, അറുപത്തഞ്ചു ലക്ഷമെന്ന സംഖ്യ വലിയ സംഖ്യകളുള്ള ഇന്ത്യയിൽ അത്ര കാര്യമായി തോന്നുകയില്ല. എങ്കിലും തിരുവിതാംകൂറിലെ ജനസംഖ്യ ഫിൻലാൻറിന്റെ ഇരട്ടിയാണെന്നോ ആസ്ത്രേലിയായുടെ ജനസംഖ്യയാണെന്നോ എല്ലാം പറയുമ്പോൾ മനസ്സിലാകും ആ ജനസംഖ്യയുടെ ഭാരമിട്ടു കനം. ഇത്ര ചെറിയ ഒരു രാജ്യത്തു കൃഷിക്കു സ്ഥലമില്ലാതിരിക്കുക വളരെ സഹജമാണല്ലോ. മദ്ധ്യ തിരുവിതാംകൂറിലും വടക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലും ഉള്ള കൃഷിക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിനും കൃഷി ചെയ്യാൻ സ്ഥലമില്ല. രാജ്യത്തിന്റെ മൂന്നിലൊന്നു വരുന്ന വനമാണെങ്കിൽ ഗവൺമെന്റു ഭൂതം നിധി കാക്കുന്നതുപോലെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണ്! ഈ പരിതസ്ഥിതിയിലാണ് വടക്കു മലബാറെന്നൊരു സ്ഥലമുണ്ടെന്നും അവിടെ വളരെ ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു സ്ഥലം കിട്ടുമെന്നും ഉള്ള വാർത്ത അവിടെ ചെവിയിൽ എത്തുന്നു—ജോൺസ്റ്റീൻബെക്കിന്റെ ‘കോപത്തിന്റെ കനികൾ’ എന്ന നോവലിലെ ഓക്ലാഹോമയിൽ നിന്നുപോയിരുന്ന കഷ്ടകർ കാലിഫോർണിയയിൽ സ്ഥലമുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നതുപോലെ. ഓക്ലാഹോമക്കാർ കൂട്ടത്തോടെ കാലിഫോർണിയയിലേയ്ക്ക് പ്രയാണമാരംഭിച്ചു; തിരുവിതാംകൂർ കൃഷിക്കാർ മലബാ

റിലേയ്ക്കും. ഈ പ്രയാണമാണ് 'വിഷകന്യക'യിലെ ആദ്യഭാഗം. തിരുവിതാംകൂറിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നു കല്യാണിക്കല്യാണിവരുന്ന ഒരു വണ്ടിയുടെ കൂടെ ശ്രീ എസ്സ്. കെ. പുറപ്പെടുന്നു. വഴിയ്ക്കു മറ്റു യാത്രക്കാരുടെയും കൂട്ടി ആ സംഘം മലബാറിലെത്തുന്നു. അവരാരും വീരസാഹസകഥകൾതേടി പുറപ്പെടുന്നവരല്ല. വെറും ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം കൃഷിചെയ്യുവാൻ മണ്ണ് അന്വേഷിച്ചു ഇറങ്ങിത്തിരികുകയാണ്. ആ തീർത്ഥാടകരുടെ മാനസിക പശ്ചാത്തലത്തിലേയ്ക്കു ചുഴിഞ്ഞിറങ്ങാൻ ശ്രീ പൊറോക്കാട്ടിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവർക്ക് ആശങ്കകളുണ്ട്; ആശങ്കകളും. ഒരു പുതിയ സാമ്രാജ്യം വെട്ടിപ്പിടിക്കാൻ പോകുന്ന അവർ അജ്ഞാതമായ പല അപകടങ്ങളേയും ഭയപ്പെടുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും നെഞ്ഞുക്കുള്ള മറ്റേതു വസ്തുത്തിനുമെന്നപോലെ ആശങ്കകളാണ് അവരിൽ മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നത്. തലമുറകളായി കരിങ്കൽപാറകൾ ഇടിച്ചുനിരത്തി കൃഷിസ്ഥലങ്ങളാക്കിത്തീർത്ത പാരമ്പര്യം അവർക്ക് ആത്മദൈവ്യം നല്കുന്നുണ്ട്. ആ നീണ്ട യാത്രയിൽ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും അവർക്ക് അസുഖകരമായ അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ആദ്യവായ്ക്കുള്ള ബസ്സിലെ കണ്ടക്ടറുടെ പെരുമാറ്റവും, ചവുക്കയിലെ എക്സയിസുകാരുടെ കൈകൂലിയും, തീവണ്ടിയിലെ തിരക്കും 'എല്ലാം ചേർന്ന് ഒരു പ്രത്യേക മാനസികാവസ്ഥയിലാണ് അവർ മലബാറിലെത്തുന്നത്. അങ്ങിനെ കഥയുടെ രണ്ടാംഭാഗം ആരംഭിക്കുന്നു.

കടിയേറിപ്പൊറ്റുകാരുടെ ഗുണവും ദോഷവും ഒന്നും

ശ്രീ പൊറോക്കാട്ടു മറച്ചുവെയ്ക്കുന്നില്ല. അവർ പൊതുവേയുള്ള സ്വഭാവം ഭയവും സംശയവുമാണ്. മതത്തിലും, സംസ്കാരത്തിലും ആകപ്പാടെ ഭിന്നമായ ഒരു രാജ്യത്താണ് അവരെത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഉച്ചാരണരീതി തന്നെ ഭിന്നമായതുകൊണ്ട്, വന്നവരും നാട്ടുകാരും തമ്മിൽ അകൽച്ചയ്ക്കൊരു കാരണം ആദ്യമേ ഉണ്ടാകുന്നു. വന്നവർക്കൊന്നിൽ നാട്ടുകാരെപ്പറ്റി വളരെ പറ്റമാണ്. ഇത്ര നല്ല സ്ഥലം വെറുതേയിട്ടു പട്ടിണി കിടക്കുന്ന മറയന്മാർ എന്നാണവർ വിചാരിക്കുന്നത്. ഇതിനൊക്കെ പുറമേ മലബാറിലെ ജന്മിമാർ ക്രമസിലാഭമാണല്ലോ. ഇങ്ങിനെ സ്വാഗതരഹിതമായി വന്നുകയറിയ ആ അതിഥികളുടെ ജീവിതം 'വിഷകമ്പുക'യിൽ പ്രത്യംഗം വണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതൊരു സമരത്തിന്റെ ചരിത്രമാണ്—മനുഷ്യന്റെ മഹിമയേറിയ ഒരു ഐതിഹാസികസമരം. കാക്കിയം പെരുമ്പറയും കൊണ്ടല്ലാ, മനുഷ്യനെ കുത്തിക്കീറിയിട്ടല്ല; മനുഷ്യന്റെ നെഞ്ചുകൊണ്ടു കരിങ്കല്ലിടിച്ചുപൊടിച്ചു പ്രകൃതിയെ കയ്യടക്കിയിട്ട്. മലബാറിലെ തരിശുനിലങ്ങൾ ഓരോന്നായി തെളിയുന്നു; ഓണംകേറാമൂലകൾ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളായി മാറുന്നു. അതാ, ആ മറിയത്തിനെ നോക്കൂ: ഉദയംമുതൽ അസ്തമയംവരെ അവർ പണിയെടുക്കുകയാണ്. ഒരു പുതിയ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് മറിയത്തിന്റെ—മറിയം പ്രതനിധീകരിക്കുന്ന കഷ്ടകവർത്തിന്റെ—ദൈവം മണ്ണാണ്. അവർക്ക് വഴിയും സത്യവും ജീവനും മണ്ണാണ്; അതു കൊടുക്കുന്ന ഏന്തിന്റേയും അവർ സ്വീകരിക്കും. അതിനെ

അവരിൽ നിന്ന് എടുത്തുകളയുന്ന എന്തിനേയും, ചൈനീസ് ജനതയെപ്പോലെ, അവർ തുത്തുമാറും. അങ്ങിനെ സമരത്തിന്റെ ഒന്നാമങ്കം വിജയകരമായി നടന്നു. കറുപ്പും പള്ളവും വെട്ടിത്തെളിച്ചു, നരിയേയും പാമ്പിനേയും ഓടിച്ച് അവർ അധിവാസമുറപ്പിച്ചു. ക്രൂണപോലെ അവിടവിടെ കാണുന്ന കുടിലുകൾ ഒരു പുതിയതരം സൈന്യത്തിന്റെ കൂടാരങ്ങളാണ്. വിഷ കന്യക കടാക്ഷിച്ചു, കൈ മാടിവിളിച്ചു. വരേണ്ടവർ വന്നു. ആശ്ലേഷത്തിനു താമസമുണ്ടായില്ല.

മൂന്നു വഴിയായിട്ടാണ് വിഷം കയറിത്തുടങ്ങിയത്. ഒരു വശത്തുനിന്ന് പല്ലു പറിച്ച് സ്ഥലം വൃത്തിയാക്കുന്ന മറിയം കണ്ടത് മറുവശത്തുനിന്ന് പല്ലു പടൻപിടിച്ചുവരുന്നതാണ്. അർങ്ങിനെ ചാകാത്ത ഒരു തരം പുല്ലാണ്. അതിനെ മൻഷ്യന്റെ വിയപ്പിൽ മുക്കിക്കൊല്ലുകയല്ലാതെ ഗന്ധ്യന്തരമില്ല. വളരെ കഷ്ടിച്ചു എവിടെയെങ്കിലും അല്പം കൃഷിചെയ്താൽ അത് കാട്ടുപന്നിക്ക് ഒരുനായാട്ടുരംഗമായി തീരും. പന്നി ബാക്കി വെച്ചത് വിളവെടുക്കാറാകുമ്പോഴേയ്ക്കും മലമ്പനി വന്നു കൃഷിക്കാർ ചത്തു തുടങ്ങുകയായി. ഈ വിഷജപാലകളേറട് കുടിയേറക്കാർ ഒട്ടുമിക്കാലും ചാവുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. നാമാവശേഷമായിപ്പോയിട്ടുള്ള കുടുംബങ്ങളുടെ കണക്ക് ഒരു പട്ടികയിലും തെങ്ങുകയില്ല. ഈ രംഗം പ്രകൃതിയുടെ ചുടല റ്റത്തമാണ്. ഇതാണ് “വിഷകന്യക”യിൽ ഏററവും വിശദമായി കാണിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന കാര്യം. ഇതോടുകൂടി ശ്രീ പൊറോ

ക്കാട്ട് കഥ നിറഞ്ഞുകയാണ്. വിഷകന്യക അന്ത്യ വിജയം സമ്പാദിച്ചതായി നോവലിൽ കാണുകയില്ല. വിഷകന്യകയെ ഭയപ്പെട്ട് ഒന്നു അന്തോണിയുടെ ചെവിയിൽ വന്നലയ്ക്കുന്നത്, മരംവെട്ടുന്ന ശബ്ദമാണ് ആ സുമർമവസാനിച്ചിട്ടില്ല. മനുഷ്യരുടെ സംഖ്യാബലംകൊണ്ടോ ദുഃസ്ഥിതിയെ കൊണ്ടോ വിഷത്തിന്റെ ശക്തിയാണു കുറയുന്നത് പ്രകൃതിയാണു പരാജയപ്പെടുന്നത്. എങ്കിലും വിജയം പൂർണ്ണമായിട്ടില്ല. ഈ നോവലിന് ഒരു ഭാഗം കൂടിയുണ്ടാവാനുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ 'വിഷകന്യക'യിൽ കാണുന്നുണ്ട്.

ഐതിഹാസികമായ ഒരു വിഷയമുണ്ടെങ്കിലേ ഒരു നോവൽ നന്നാവൂ എന്ന് റാൽഫ് ഫോക്സ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ശതാബ്ദങ്ങളായി പൂജിക്കപ്പെടുന്ന അടിമത്വവും കന്യാവിലും കഴിയായ ഒരു മതവുമായിക്കഴിയുന്ന കേരളത്തിൽ ഐതിഹാസികസംഭവങ്ങൾ അധികമില്ല. കുറച്ചുള്ളതിൽ വളരെ നല്ല ഒന്നാണ് ശ്രീ. പൊറൊക്കാടു നോവലിനുവേണ്ടി തെരഞ്ഞെടുത്തത്. അതിൽ ശ്രീ. പൊറൊക്കാടിനെ അഭിനന്ദിക്കുകതന്നെ വേണം. പ്രത്യേകിച്ചൊരു നായകനും നായികയുമില്ലാതെ ഒരു ജനതയുടെ ജീവിതസമരംതന്നെ ഇതിവൃത്തമാക്കിയെടുത്ത നോവലുകൾ-വളരെ കുറവു. പേറ്റർബക്കിന്റെ "നല്ലമണ്ണ്" എന്ന നോവലിലും കൃഷിക്കാരുടെ മണ്ണിനെ ദൈവമാക്കുന്നത് കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അവിടെ ഒരു വ്യക്തിക്ക് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. കഥാഘടന പരിപൂർണ്ണമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാൻ നിവർത്തിയില്ല. അനാവശ്യമായ ഒരു അസൂപ്പുക

കഥയും, 'അറബി'കഥയും മറ്റും വലിച്ചുകൊണ്ടുവന്നതു കൊണ്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഏകാഗ്രതയ്ക്ക് വല്ലാത്ത കോട്ടം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട് കള്ളനോട്ടടിയും ശിക്കാരിയും ബാലിശമായ കഥകളാണെന്ന് ശ്രീ. പൊറൈക്കാട്ട് അറിയാഞ്ഞിട്ടല്ല. നാട്ടിലുള്ള അമേരിക്കക്കാർക്കുകൂടി എന്തെങ്കിലും ഇരിക്കട്ടെ എന്ന് ശ്രീ. പൊറൈക്കാട്ട് കരുതിയിട്ടായിരിക്കണം. വിഷകന്യകയായി പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന മാധവിക്ക് കഥയിൽ ഒരു പ്രധാന സ്ഥാനമുണ്ട്. വളരെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സന്മാർഗ്ഗമുറയുടെ പ്രതിനിധിയാണവൾ. മാധവിയുടെ സ്വഭാവ ചിത്രീകരണവും ഒന്നാംതരമായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, മാധവിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപകഥ മനസ്സാസ്രുപരമായി നന്നായിട്ടില്ല. മാധവി ഒരു വിഷകന്യകയല്ല. പുരുഷസ്വർഗമേൽക്കാൻ കൊതിക്കുന്ന ഒരു പെണ്ണുമാത്രം. പോരെങ്കിൽ അന്തോണിയുടെ ചിത്രം ശരിയായിട്ടുമില്ല. അന്തോണിയെപ്പോലുള്ള ആളുകൾ ഇല്ലെന്നല്ല. ഭീരുത്വവും, സ്രീ വിഭേഷവും, മതവൈരാഗ്യവും എല്ലാംകൂടിച്ചേർന്ന് ചില സത്വങ്ങൾ അങ്ങിനെയുണ്ട്. പക്ഷേ, അവർക്ക് ഒരിക്കലും മാധവിയുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെ ചെറുക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടാവില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും, അന്നത്തെ രാത്രിയിലെ ആ സംഭവം കഴിഞ്ഞു അവൻ അവളുടെ അടിമയായിത്തീരുകയേ ഉള്ളൂ. ഉള്ളിൽ വേണ്ടത്ര ബലമില്ലാത്തവരാണ് പുറത്തു അസഹ്യമായ സന്മാർഗ്ഗം ആചരിക്കുന്നത്. മാധവിയുടെ മുമ്പിൽ നിവ്വൻ നില്ക്കാൻതന്നെ അന്തോണിക്ക് കഴിയുന്നില്ല. അന്തോണിയുടെ സന്മാർഗ്ഗബോധം ആ

അവിടെ നിന്നു വരുന്ന ഒരു പ്രഭുവാദനമല്ല, നിത്യവും വായിക്കുന്ന ബൈബിളിൽ നിന്ന് കടം വാങ്ങിയതാണ്.

പ്രതിപാദനരീതിയിൽ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ട്. കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ജീവിതരീതികളും സംഭാഷണവും ശ്രീ. പൊറോക്കാടിന്റെ ഒരു വിജയമാണ്. ചുരുങ്ങിയ ഒരു പരിചയംമാത്രംവെ കൊണ്ട് മറ്റൊരു നാട്ടിൽ നിന്നുവരുന്ന ഇവരുടെ സംഭാഷണം ഏതാണ്ട് പരിപൂർണ്ണമായി പകർത്തുകയെന്നത് വളരെ വിചിത്രമായ ഒരു കാര്യമാണ്.

വിഷകന്യകയെഴുതിയതിൽ ശ്രീ പൊറോക്കാടിന് വ്യക്തമായ ഒരു സാമൂഹ്യലക്ഷ്യമുണ്ട്. പട്ടാളച്ചിട്ടയൊന്നും കൂടാതെ തന്നെ അദ്ദേഹമതു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുടിയേറ്റിപ്പാപ്പുകാരും നാട്ടുകാരും തമ്മിൽ ഉള്ള പരസ്പരവിദ്വേഷം മാറ്റുകയെന്നതാണ്. ഇരുകൂട്ടരുടേയും ചിന്താഗതി വ്യക്തമാക്കാനിച്ഛിച്ച് പരസ്പരം മനസ്സിലാക്കിയാണ് ശ്രീ പൊറോക്കാട് സൗഹാർദ്ദം സ്ഥാപിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിലെ ജനികളേയും, കുടിയേറ്റക്കാരെ ചതിക്കുന്ന വഞ്ചകന്മാരെയും നിർദ്ദയമായി പൊറോക്കാട് വിമർശിക്കുന്നു. കുടിയേറ്റിപ്പാപ്പുകാരുടെ ഭയത്തിന്റെ ഫലമാണ് അവരുടെ കലഹവാസനയെന്നു നോവലിൽ വ്യക്തമായിട്ടുണ്ട് അവർ ചത്ത പശുവിന്റെ ഇറച്ചി തിന്നുന്നതു മാത്രം കാണുന്ന നാട്ടുകാർക്ക്, അവരുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെമാഹാത്മ്യം ഗ്രന്ഥകാരൻ ചു

ളിക്കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. അവയുടെ പ്രയത്നം നേതാക്കന്മാരുടെ സഞ്ചാരവും കമ്മറീമീറ്റിംഗും പോലെ നിഷ്പലമല്ല. നേതാക്കന്മാരുടെ അന്ധമായ കണ്ണുകൾക്കു മുന്തിൽത്തന്നെ അവർ ദൈവകൃപകളും കെട്ടിപ്പിടിക്കുകയാണ് അതിന്റെ പ്രചരണമാണ് എസ്. കെ. നടത്തുന്നതും.

വിഡ്ഢികളുടെ സ്വർഗ്ഗം

ഓരോന്നിനും ഓരോ ഉപന്യാസം അർഹിക്കുന്ന ആറു ചെറുകഥകൾ ഒരുമിച്ചുചേർത്തതാണ് 'വിഡ്ഢികളുടെ സ്വർഗ്ഗം.' വിവിധവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് അവപ്രതിപാദിക്കുന്നത്. എങ്കിലും അവയെല്ലാം പൊതുവായി ഒരു സവിശേഷതയുണ്ട്. അതു ശ്രീ ബഷീറിന്റെ സ്വന്തമായ വീക്ഷണഗതിയാണ്. 'സ്വന്തമായ' എന്നു പറയാൻ കാരണമുണ്ട്. ഇന്നുവരെ അന്വേഷകർ പേർ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിട്ടുണ്ട്: ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ പലരും പലതും എഴുതുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ കുറെയൊക്കെ ശ്രീ ബഷീർ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും, അതിൽ ഏതിന്റെയെങ്കിലും ഒരു കാർബൺപതിപ്പ് വിഴുങ്ങുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുന്ന ഒരു സ്വഭാവമല്ല ബഷീറിനുള്ളത്. ശരിയോ തെറ്റോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ; സ്വന്തം അനുഭവങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരുടെ ചിന്താഗതിയോടു തട്ടിച്ചുനോക്കിയിട്ടു ലഭിക്കുന്ന ഒരു അനുമാനം മാത്രമേ ബഷീറിന് സഹിക്കാൻ പറ്റൂ. അതൊന്നും ഒരു പുതിയ തത്വശാസ്ത്രമാണെന്നു ബഷീറിനു ഭാവമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് വീക്ഷണഗതി എന്നും പറയാനിടയായത്. ഈ ചിന്താഗതിയുടെ അടിസ്ഥാനക്കല്ലു വ്യക്തികൾക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഉത്തരവാദബോ

ധമാണ്' വ്യക്തി എന്ന വാക്കു കേൾക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും വീരളി-പിടിക്കുന്നവർ ഇപ്പോൾ ബഷീറിന്റെ നേരേ വിരൽ ചൂണ്ടും. 'കണ്ടോ ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ?' എന്ന് സർവ്വജ്ഞഭാവത്തിൽ ചോദിക്കുകയും ചെയ്യും. ആ ബഹുജ്ഞിന്റെറയെല്ലാം സംഗ്രഹം ഇതാണ്; ബഷീർ സമുദായഘടനയെക്കൊണ്ടാത്ത ഒരു ഇൻഡിവിഡ്വലിസ്റ്റാണ്. സാമൂഹ്യഘടനയ്ക്കു വ്യക്തികളുടെ സ്വഭാവരൂപീകരണത്തിൽ ഉള്ള പങ്ക് അദ്ദേഹം അറിയാത്തുയല്ല; അംഗീകരിക്കാത്തുയല്ല. എന്നാൽ സ്വന്തമായി വ്യക്തിയായ മനുഷ്യൻ കാണിച്ചുകൂട്ടുന്ന തെറ്റുകൾക്കെല്ലാം സാമൂഹ്യഘടനയുടെ മേൽ ഉത്തരവാദിത്വം വെച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഏപ്പാക് അദ്ദേഹം വെറുക്കുന്നുവെന്നുമാത്രം. സാമൂഹ്യഘടന മാറാതെതന്നെ, ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ കുറേക്കൂടി ഹൃദയാലുതപത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിച്ചാൽ, ലോകം കുറേക്കൂടി സഹനീയമായിത്തീരും എന്നു ബഷീർ വിശ്വസിക്കുന്നു. അനേകമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ 'അതാണ് പഠിപ്പിച്ചത്.' 1931-ലെ നിയമലംഘനപ്രസ്ഥാനവും, രക്തലേഖനക്കേസും, തിരുവിതാംകൂർ സമരവും എല്ലാം കഴിഞ്ഞു; അധികാരത്തിൽ കയറിയ കോൺഗ്രസ്സുകാരനേയും മാക്സിം ഗോർക്കിയെ പിടിച്ചാണയിട്ട് കേശവദേവിനെ വഞ്ചകൻ എന്നു വിളിക്കുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിനേയും കാണുമ്പോൾ ബഷീറിനു തോന്നിപ്പോകയാണ്, മനുഷ്യൻ വ്യക്തിയായിട്ടുകൂടി അല്ലെങ്കിലും നന്നായേ തീരൂ എന്ന് ഈ വീക്ഷണമാണ് 'വിസ്റ്റി

കളുടെ സ്വപ്നത്തിന്റെ പുറകിൽ ഉള്ളതു്. നിങ്ങൾ അതിനെ ഒരു മതഭ്രാന്തെന്നു വേണമെങ്കിൽ വിളിച്ചുകൊള്ളൂ. ബഷീർ അത്തരം പദക്കസന്തുക്കളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. വിവരമില്ലാത്തവൻ അഭിപ്രായം പറയുന്നതു കേട്ടാൽ ക്ഷോഭിക്കാതിരിക്കാൻമാത്രം ബഷീർ പാകം വന്നിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ ചുറ്റുമുള്ളവരിൽ ഒരു നല്ല പങ്കു വിധിക്കളുടെ സ്വപ്നത്തിലാണു് ജീവിക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹത്തിനഭിപ്രായമുണ്ടു്. വിധിക്കളുടെ സ്വപ്നമെന്ന ആ കഥയിലെ സ്നേഹിതന്മാരെ നോക്കുക. അവിവാഹിതന്മാരുടെ ഏതു ലോഡ്ജിലും കാണാൻ കഴിയും അത്തരം തത്തു വളത്തുകാരെ. അവർ സൃഷ്ടിക്കാത്തതോ അവർ വിശ്വസിക്കാത്തതോ ആയ ഒരു സദാചാരസ്വപ്നത്തിലാണവർ ജീവിക്കുന്നതു്. ആഗ്രഹങ്ങളെ ഒരുക്കി കപടവേഷവുമണിഞ്ഞു് അങ്ങിനെ ആചാരപാവകളായി കഴിയുകയാണവർ. മറുവശവും ബഷീറിനെ ആകർഷിക്കുന്നില്ല. ബഷീറിന്റെ നായ്കൻ ആ പാഴ്ക്കടിലിൽനിന്നു് ഓടുകയാണു്. ശ്രീപൊൻകുന്നത്തിന്റെ കഥാപാത്രത്തെപ്പോലെ രോഗം ഭയപ്പെട്ടല്ല; ആ വിളറിയ പിഞ്ചുപൈതളങ്ങളുടെ കാഴ്ച കണ്ടു ഹൃദയം നൊന്തിട്ടു്. ഈ രണ്ടു അനുഭവങ്ങൾകൊണ്ടു ബഷീറിനു ഒന്നു പറയാനുണ്ടു്. ഇന്നു ലൈംഗികസദാചാരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള രണ്ടു ചിന്താഗതികളും അതിനെ പ്രേതത്തെപ്പോലെ ഭയപ്പെട്ടു വികാരങ്ങൾ അമർത്തുന്ന മഠത്തിലെ ഏല്പാടും, അതിനെ വെറും മൃഗീയഭോഗലോലുപതയായി തരംതാഴ്ത്തു

നാനും തെറ്റാണെന്ന് അഥവാ ഈ വിഷയത്തിൽ നാനും ഒരു വിസ്തൃതികളുടെ സ്വർഗ്ഗത്തിലാണ് കഴിയുന്ന തെന്ന്.

രണ്ടാമത്തെ കഥയായ “പൂവമ്പഴം” ശക്തിയാ യ ആക്ഷേപത്തെ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തുന്ന ഒന്നാണ്. ബഷീറിനെ ‘പിന്തിരിപ്പൻ’ മുദ്രയടിച്ചു അടങ്ങി എ ന്ന് പ്രതമെടുത്തിട്ടുള്ളവരുടെയിൽ ഇതാ ഒരു കരുക്രൂ ടി. ബഷീർ സ്രീയെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നു. അബ്ദുൽ കാദർ സാഹിബ് അല്പം ബലപ്രയോഗം ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ ജമീലബീബി ചാപല്യങ്ങൾ കളഞ്ഞു് ഒരു ഭാ യ്യയായിത്തീരുന്നുള്ളൂ. മാസോക്കിസത്തിന്റെ ഒരുദാ ഫരണമായിട്ടും മറുപടി ശ്രീ ബഷീർ ഈ കഥ ഉദ്ദേശി ച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് എനിക്കു് തോന്നുന്നില്ല. സ്രീയും പുരു ഷനും സമമായിരിക്കുന്നതിൽ ബഷീറിനു് വിരോധ മില്ല. പക്ഷേ, യാഥാർത്ഥ്യം അങ്ങിനെയല്ല. ഒരുകാ ലത്തു് അങ്ങിനെവരാം. പക്ഷേ, ഇന്ന്, യുഗയുഗാന്ത രങ്ങളായിട്ടുള്ള പുരുഷമേധാവിത്വത്തിന്റെ ഫലമാ യി സ്രീയുടെ തലയിൽ നിലാവു് മാത്രമാണു് ഉള്ളതു്. ജമീലബീബി ഒരു ‘സൊസൈറ്റിലേഡി’യാണു്. മറു സൊസൈറ്റി ലേഡികളെപ്പോലെ അവരും ഒരു ചിത്ര ശല്ഭമാണു്. അവർക്കു് ഒരു പരിവർത്തനം വരുത്തുവാനു ള്ള കഷായമാണു് ബഷീറും അബ്ദുൽകാദർ സാഹി ബുംകൂടി കൊടുക്കുന്നതു്. അതിൽ നാനും തലയിടേണ്ട. ഏതു വിവാഹത്തിലും അത്തരമൊരു ചെറിയ സമരം ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ടു്. രണ്ടു വ്യക്തികളുടെ വ്യക്തിത്വം

തമ്മിൽ അലിഞ്ഞു ചേരുന്നതിനുമുമ്പായി നടക്കേണ്ട ഒരു സംഘട്ടമാണിത്. അതു കഴിഞ്ഞു അവർ വിവാഹമോചനം നടത്തിയെന്നോ ആരെങ്കിലും മറ്റേയാളിന്റെ അടിമയായിത്തീർന്നുവെന്നോ അല്ല ബഷീർ പറയുന്നത്; ജമീലാബീബി അഞ്ചെട്ടു പെറ്റുവെന്നാണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അവളുടെ പണത്തിലും യത്തത്തിലും ഭരിച്ച ഒരു 'തുപ്പലു വിഴുങ്ങി'യെയായിരുന്നു നീല്ല് ജമീലാബീബിക്കാവശ്യം. അവളെ പിടിച്ചടക്കാൻ കഴിയാതെ, തന്റേടമുള്ള ഒരു ഭർത്താവിനെയാണിരുന്നത്. അങ്ങിനെ അവർ രണ്ടുപേരുടേയും വ്യക്തിത്വം പൂർണ്ണ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ അവർ യോജിച്ചു. അങ്ങിനെ 'ശുഭ'മെഴുതുകയും ചെയ്തു.

ഈ ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടിത്തന്നെയാണ് "ആദ്യത്തെ ചുംബന"മെന്ന കഥയും എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. ജീവിതം സുഖകരമാകണമെങ്കിൽ ചില വിശ്വാസങ്ങളെല്ലാം വേണം. പല വാല്യപോയ കുറുക്കന്മാരും ലോകത്തുള്ള പെണ്ണുങ്ങളെല്ലാം വേശ്യകളാണെന്ന് (സ്വന്തം ഭാഗ്യയൊഴിച്ചു) സ്ഥാപിക്കാൻ ഫ്രോയിഡിനെയോ മറ്റോ തേടിപ്പോകുന്നത് കാണാം. ഫിസിക്സ്, കെമിസ്ട്രി മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നോക്കിയാൽ ഒരു ചുംബനത്തിലെന്താണുള്ളത്. ഇതു നിരത്ഥകമായിട്ടും കോടാനുകോടി മനുഷ്യർ അതിനുവേണ്ടി എന്തപമാനവും സഹിക്കാൻ തയ്യാറാകുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ അതിലെന്തോ ഒരു സുഖമുണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങിനെ, ലഭിച്ച ഒന്ന് പ്രഥമമല്ല,

ദപിതീയമാണ് എന്ന് സ്ഥാപിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അയാൾക്കോ ലോകത്തിനോ എന്തു പ്രയോജനമാണെന്നോ കുന്നതും. അപവാദം “മുഴുവൻ സമയപ്രവർത്തന”മാക്കിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നവരെ ഒന്ന് മുഖത്തു തൊഴിച്ചുവിടുകയാണ് ശ്രീ ബഷീർ ഈ കഥകൊണ്ട് ചെയ്യുന്നത്.

താനും രക്തലേഖനക്കേസിലെ പ്രതിയാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചു രണ്ടേക്കർ വന്നു യാതനയ്ക്കു് പ്രതിഫലമായി പററാൻവേണ്ടിയല്ല ബഷീർ ആ കടൽ പുറത്തെ കഥ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. പ്രേതകഥകളോടുള്ള മമതകൊണ്ടുമാല്ല. അതിവിരുദ്ധമെന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന രണ്ടു വികാരങ്ങൾ കാര്യം രാഷ്ട്രീയബോധവും, ഒരേ ഹൃദയത്തിന്റെ കോളിളക്കത്തിൽനിന്ന് ഒരു സമയത്തു് കൂട്ടിക്കഴിഞ്ഞു് പുറത്തു വരുന്നതാണെന്ന് ആ കഥയിൽനിന്ന് കാണാം. മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ഗ്രൂഢപ്രവർത്തനങ്ങളിലേയ്ക്കു് ഒന്നെത്തിച്ചു നോക്കാനുള്ള ഒരു പരിശ്രമമാണ് ഈ കഥയിൽ കാണുന്നത് ആ സമുദ്രത്തിൽനിന്നു കയറിവന്ന സ്രീരൂപത്തെപ്പോലെ ഒരു വ്യാമോഹമാണ് രാഷ്ട്രീയപരിപാടികൾ എന്ന് ബഷീറിനു് തോന്നിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അത്തുളതപ്പെടേണ്ട. അനുഭവങ്ങൾ അത്രയധികം വേദനാകരമായിരുന്നിട്ടുണ്ടു്.

അവസാനത്തെ രണ്ടു കഥകളും വ്യക്തികളുടെ ചിത്രീകരണങ്ങളാണ് ഓരോന്നിലും ഈരണ്ടു വ്യക്തികളുണ്ടു്. ധീരനും സത്യസന്ധനുമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകന്റെ കാല്പാടു് ബഷീറിന്റെ മുഖിൽ

ത്തെളിഞ്ഞു മിന്നുകയാണ് ആ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകൻ രാഷ്ട്രീയകാര്യം ഒരു ചാനക്യസൂത്രമല്ല, ഒരു ആദർശമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണവാർത്ത കേട്ടപ്പോൾ ബഷീർ ആ കാല്പാടിനു രൂപംകൊടുത്തുവെന്നുമാത്രം. ഒഴിഞ്ഞ വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്ന ആ അസ്ഥിപഞ്ചരം ബഷീറാണെന്നു തോന്നുന്നു. ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തു് അരികുവേണ്ടി പുസ്തകക്കച്ചവടക്കാരനായിത്തീരുന്ന കലാകാരൻ മരണാനന്തരം ലഭിക്കുന്ന സ്മാരകങ്ങളെപ്പറ്റി ബഷീറിനു ബഹുമാനമില്ല. പച്ചച്ചിരിക്കാരായ 'ആരാധകന്മാ'രേയും അദ്ദേഹത്തിനു പൊരത്തുകൂടാ. അവർക്കുവേണ്ടിയാണ് ആ ചുവന്ന അക്ഷരങ്ങളിൽ അപേക്ഷ എഴുതിവെച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആ കലാകാരൻ മനുഷ്യരെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ, വളരെ അധികനേരം അവരെ കണ്ടുകൂടാ. ആ കാവ്യവും, ക്രൂരതയും, വഷത്തവും എല്ലാം 'അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കും. ഉടനെ അദ്ദേഹം ഓടുകയായി, ഏകാന്തതയന്വേഷിച്ചു് അങ്ങിനെ കുറെനേരം കഴിയുമ്പോൾ പിന്നീടു് ക്ഷമാശക്തിയുണ്ടാവും. അല്ലെങ്കിൽ, മനുഷ്യവിദ്വേഷിയായിത്തീരും. ആ അസ്ഥിപഞ്ചരം ബഷീറിനുവേണ്ടി നിങ്ങളോടു് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയാണ്, 'എന്റെ കഴിവനുസരിച്ചു് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാം, ഞാൻ നിങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കുകയില്ല; എന്നെ വെറുതേ ഉപദ്രവിക്കരുതേ.' ഒരു കലാകാരൻ സ്വന്തം മേൽവിലാസമുണ്ടായിക്കൂടാ എന്നു ഹിഡിക്കുന്നവർ ഇതിനോടും പ്രതിഷേധിച്ചേക്കാം.

അതുകൊണ്ടെന്തു? പട്ടി കുറച്ചാലും യാത്രാസംഘം കടന്നു പോകും.

വായിച്ചേ തീരൂ എന്നു തീർത്തുപറയേണ്ട ഒരു കമാസമാഹാരമാണ് വിസ്തൃതികളുടെ സ്വപ്നം, അതു ബഷീറിനെ വിമർശിക്കാനാണെങ്കിൽകൂടി. പറയുന്നതെന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിട്ട് കുറവും പറയുകയാണല്ലോ സൗകര്യം.

യുക്തിവാദത്തിന്റെ ഗതി

കേരളത്തിലെ യുക്തിവാദപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ നായകനെന്ന് നിസ്സന്ദേഹം പറയാവുന്ന ശ്രീ. എം. സി. ജോസഫിന്റെ ലേഖനങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണ് “പുരോഗതി”. ലോകപുരോഗതിയുടെ അനിവാര്യമായ ഒരു ഘടകമാണ് യുക്തിവാദം. പുരോഗതിയുടെ ചരിത്രം അന്വേഷണത്തിന്റെ കഥയാണ്. എന്തിനേയും ചോദ്യം ചെയ്യുക, എപ്പോഴും അറിവിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുക ഇതാണ് യഥാർത്ഥമായ മാനസിക പുരോഗതിയുടെ അടിസ്ഥാനം. എണ്ണമില്ലാത്ത അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടേയും ആചാരങ്ങളുടേയും അടിമയായിരുന്നു മനുഷ്യവർഗ്ഗം. കുറെയൊക്കെ ഇന്നും അങ്ങിനെതന്നെയാണ്. ഈ ശൃംഖലകളെ പൊട്ടിക്കുന്നതിന് ശ്രീ. എം. സി. ജോസഫ് ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമങ്ങളെ കേരളീയർ ഒരുകാലത്തും മറക്കുകയില്ല. ഈ പുസ്തകത്തിൽതന്നെ, ജ്യോതിഷം, ആത്മപീഡ, മതത്തിന്റെ മറവിൽ നടക്കുന്ന പാതകങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ പല വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും പ്രദിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം നിശ്ചിതമായ ഒരു പ്രയോജനമുണ്ട്. പക്ഷേ “പുരോഗതി” എന്ന തലക്കെട്ടിന് ഈ പുസ്തകത്തിന് അവകാശമുണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണ്

അറിവ് ആരംഭിക്കുന്നതു് സംശയത്തിലാണ്; പ

ക്ഷേമ അവസാനിക്കുന്നത് സംശയത്തിലല്ല. ശ്രീ. എം. സി. ജോസഫ് സംശയത്തിലാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം മതത്തെയും, ഇന്നത്തെ സമ്പാദ്യനീതിയെയും മറ്റും മറ്റും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. യുക്തിപരമായ ചിന്തകൊണ്ട് പല അന്ധവിശ്വാസ ഭൂതങ്ങളേയും അദ്ദേഹം ആട്ടിപ്പായിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ചിന്താമണ്ഡലം ശുദ്ധമാക്കി, ചവറും ചപ്പും എല്ലാം തുത്തു തുടച്ചു കളഞ്ഞു. പക്ഷേ തൽസ്ഥാനത്തു് എന്തെങ്കിലും അദ്ദേഹം പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം സംശയത്തിൽ ആരംഭിച്ചു. അത്രമാത്രം നല്ലതു് പക്ഷേ അദ്ദേഹം യാതൊരു നിശ്ചയത്തിലും എത്തിച്ചേർന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു തത്വസംഹിതയുടെ അടിമത്വം സ്വീകരിക്കാൻ തയാറില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഒരു നിശ്ചിത ചിന്താസരണിയിലെത്തിച്ചേരാത്തതെന്നദ്ദേഹം സമാധാനപരമായി കരുതുകയും കാരണമെന്തുമായിക്കൊള്ളട്ടെ “പുരോഗതി”യുടെ ഉള്ളടക്കം വസ്തുതാബാധിതമാണെന്നതാൽതന്നെ അതു് പുരോഗമന സ്വഭാവത്തെ വെട്ടിയുടയ്ക്കും ചെയ്യുന്നു. ആശയവാദത്തിന്റെ കാലത്തോടു് തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ യുക്തിവാദം പുരോഗമനമാണ് പക്ഷേ ശാസ്ത്രയുഗത്തിൽ വെറും യുക്തിവാദം ഗതിരഹിതമാണ്, നിഷ്ഠിരമാണ് അല്ലെങ്കിൽ ശാസ്ത്രവും യുക്തിവാദവും തമ്മിൽ എന്താണ് വ്യത്യാസം എന്നല്ലേ? അതിന്റെ കഥ തത്വചിന്തയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തീർന്നതിന്റെ കഥയാണ്

മനുഷ്യൻ തന്റെ ചുറ്റും കാണുന്നതിനെക്കുറിച്ചും നോക്കിക്കണ്ടു. ഇവയെല്ലാം എന്താണെന്ന് അ

തുടരപ്പെട്ടു. കാഴ്ചയുടെ ആദ്യ നിമിഷങ്ങളിൽ സഹജമായ തിമിരബാധ ആദിമ മനഃശ്യാനെയും ബാധിച്ചിരിക്കണം. അവൻ ഇടിവെട്ടുന്നതു കണ്ടു; ചെടികൾ വളരുന്നതു കണ്ടു. പശുവിൻ കിടാവുണ്ടാവുന്നതും, ഇതെല്ലാം അവനെ അമ്പരപ്പിച്ചു. ശാന്തതയോടുകൂടി നോക്കിയിരുന്ന ഇവയുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ ക്ഷമയില്ലാതെ പോയവർ ഇവയുടെയെല്ലാം അസ്തിത്വത്തെത്തന്നെ നിഷേധിച്ചു. ഇല്ലാത്തതിനെപ്പറ്റി അറിയുക സാധ്യമല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട്, അടുത്ത പടിയായി അറിവുതന്നെ അസാധ്യമെന്നും അവർ തീരുമാനിച്ചു. എന്തെങ്കിലും ഉണ്ട് എന്ന അഭിപ്രായം ഒരു വ്യാമോഹമാണെന്നായി അവരുടെ വാദം. പക്ഷേ ഇവിടെ ഒരു ബുദ്ധിമുട്ട് നേരിട്ടു. അഭിപ്രായമായാലും, വ്യാമോഹമായാലും, അതുകൊണ്ടുതന്നെയെങ്കിലും ഉണ്ടെന്ന് സമ്മതിക്കണമല്ലോ. അതുകൊണ്ട്, ചിന്തയുണ്ട്, മനസ്സുണ്ട് എന്ന അനുമാനത്തിലാണവർ എത്തിച്ചേർന്നത്. ഇങ്ങിനെയാണു് ഇന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങൾകൊണ്ട് അറിയാൻ കഴിയുന്ന വസ്തുക്കളുടെ അസ്തിത്വത്തെ നിഷേധിക്കുകയും, മനസ്സ്, ആത്മാവ് മുതലായവ ഉണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന വിരോധാഭാസത്തിൽ ചില ചിന്തകന്മാർ ഏത്തിച്ചേർന്നത്. ഇവരാണ് ആശയവാദികൾ അഥവാ മായാവാദക്കാർ. ഇടിവെട്ടേറാൻ ആളിക്കത്തുന്ന കരിമ്പന അവർക്ക് മായയാണ് പക്ഷേ ആ ഇടിയുടെ പുറകിലുള്ള ഇന്ദ്രനും; കരിമ്പനയുടെ മുകളിൽ വസിക്കുന്ന യക്ഷിയും, അവളുടെ ജാരനായ ഗന്ധർവ്വനും എല്ലാം യഥാർത്ഥങ്ങളാണ്. ഇങ്ങനെയാണ് ദൈ

വങ്ങളും, അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും മതങ്ങളും എല്ലാം ഉണ്ടായിത്തീരുന്നത്. കാരണമെന്താണെന്ന് വിശ്വസിച്ചുകൂടാതെയാണ് കാനാൻ മാത്രമേ വിശ്വസിക്കാവൂ എന്നും വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു തലതിരിഞ്ഞ നിലയിലെത്തിയ മനുഷ്യനെ പിന്നെ എന്തും ചെയ്യിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. പൗരാണിക കാലം മുതൽ മന്ത്രവാദിയും, ജുതിഷിയും, പുരോഹിതനും ഇതുകൊണ്ട്, മുതലെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

ഇതിൽനിന്ന് മനുഷ്യരെ രക്ഷിക്കാൻ ഒരു മാർഗ്ഗം മാത്രമേയുള്ളൂ. അത് ഭൗതികലോകത്തിന്റെ അസ്തിത്വം സ്ഥാപിക്കുക എന്നതു മാത്രമാണ് ഇതിന് ഒന്നാമതായി അറിവ് സാധ്യമാണ് എന്ന് സ്ഥാപിക്കണം. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷരൂപങ്ങളെ സശ്രദ്ധം നോക്കിയിരുന്ന പഠിക്കുവാൻ ക്ഷമയില്ലാതെ പോയവനാണ് ആശയവാദി. ഭൗതികവാദി ക്ഷമയോടെ രൂപങ്ങൾ വ്യക്തമായി കാണുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കുന്നു. ഇടിയുടെ പിറകിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിയുണ്ടെന്ന് നിരീക്ഷണംകൊണ്ട് എടുക്കുകയും, പരീക്ഷണംകൊണ്ട് തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ് ഭൗതികവാദി. അവൻ അറിവ് സാധ്യമാണെന്ന് പ്രായോഗികമായി തെളിയിക്കുന്നു. രണ്ടാമതായി സ്ഥാപിക്കേണ്ടതു് എന്തെങ്കിലുമൊരു കാര്യം തെളിയിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗമാണ്. ഈ മാർഗ്ഗമാണ് യുക്തിവാദം. യുക്തിക്കനുസരണമായി തോന്നുന്നത് അവൻ സ്വീകരിക്കുന്നു. അല്ലാത്തതിനെ തള്ളുന്നു. ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയാണ് ഹെറാക്ലിറ്റസ് തുടങ്ങിയുള്ള

ഭൗതികവാദികളും, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, വോൾട്ടയർ തുടങ്ങിയ താക്കീകന്മാരും സാധിച്ചത്. മത്തിന്റെയും മാമൂലിന്റെയും ചവറുകൊട്ടകളെ ശുചിയാക്കാൻ ഇതുപകരിച്ചു. ഈ പ്രവർത്തിയാണ് ശ്രീ. രാമവർമ്മത്തമ്പാനം, ശ്രീ. അയ്യപ്പനും, ശ്രീ. എം. സി. ജോസഫും കേരളത്തിൽ ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കേരളീയരുടെ ചിന്താഗതിക്ക് യുക്തിയുക്തവും ശാസ്ത്രീയവുമായ ഒരുടിസ്ഥാനമിട്ടതും അവരാണെന്ന് പറയാം.

എന്നാൽ അടിസ്ഥാനം മന്ദിരമല്ല; യുക്തിവാദം ഫിലോസഫിയല്ല. ലോകം യഥാർത്ഥമാണെന്ന് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല. ലോകത്തിലെ നാനാപ്രത്യക്ഷരൂപങ്ങളുടെ സ്പോർട്സിംഗ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. സാധാരണ ഭൗതികവാദി പ്രപഞ്ചത്തെ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഒരു കൂമ്പാരമായി കണക്കാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവൻ സംരൂപ്തമാകുന്നു. മുന്യാരു ഘട്ടത്തിൽ ആശയവാദമുപേക്ഷിച്ചു പോയതുപോലെ “കിട്ടിപ്പോയി” എന്ന ഭാവത്തോടെ ഈ ഘട്ടത്തിൽ കുറെ അനേകന്മാർ പിരിഞ്ഞുപോകും. ആശയവാദിയുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ തച്ചുടയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അവൻ ചരിതാർത്ഥനായി. “ഒന്നും അറിയാൻ കഴിയുകയില്ല” എന്ന വാദത്തിന് അവൻ കൊടുക്കുന്ന മറുപടി; എല്ലാം അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു” എന്നായിരിക്കും. ഇവർ ലോകത്തെ കണക്കാക്കുന്നത് ഒരു യന്ത്രമായിട്ടാണ്. യന്ത്രത്തിന് ചലനമുണ്ടെങ്കിലും മാററില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഇവർ യാന്ത്രികവാദികൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നു;

നിശ്ചിതമായ ഒരു ഫിലോസഫിയിൽ എത്താത്ത യുക്തിവാദം ഇവിടെയാണ് എത്തിച്ചേരുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന് വിധിയെപ്പറ്റി ശ്രീ. എം. സി. ജോസഫിന്റെ അഭിപ്രായം നോക്കുക. മനുഷ്യന്റെ ശക്തികൾ കീഴടങ്ങാത്തതും, ഇന്ന് അറിവിൽ പെടാത്തതുമായ പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ ഇല്ലെന്നു പറയുന്നത് ആശയവാദത്തിന്റെ മറ്റൊരു പകർപ്പാണ്. വിധിയെ നയിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയും ഇല്ല, കർമ്മവും ഇല്ല. പക്ഷേ വിധിയെന്ന് ഇന്നത്തെ രീതിയിൽ ഗണിക്കുന്നത് യാദൃശ്ചിക സംഭവങ്ങളെയാണ്. ഇതിനെപ്പറ്റി യാദൃശ്ചികത (Chance) എന്നൊരു പ്രതിപാദ്യവിഷയം തന്നെ തത്പരചിന്തയിലുണ്ട്. അതിനും നിയമങ്ങളുണ്ടായിരുന്നോ? പക്ഷേ അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്ന വ്യക്തിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ സംഭവം വിധിമാത്രമാണ്. ഇങ്ങിനെ ആപേക്ഷികമായ അർത്ഥത്തിൽ വിധിയുണ്ടെന്ന് പറയുന്നത് തെറ്റല്ല. സ്വന്തം ശക്തികളെക്കുറിച്ചായാ എന്തോ ഒന്ന് എന്നു മാത്രമേ അതിനർത്ഥമുള്ളൂ. ഇനി ഈ യാദൃശ്ചിക സംഭവങ്ങളെയെല്ലാം ബന്ധിച്ചു നിറുത്തുന്ന ഒരു നിയമമുണ്ടെന്നു വന്നാൽ ആ നിയമം പ്രയോഗിച്ചു പ്രവചനം സാധ്യമാക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിയുന്നതാണല്ലോ. അങ്ങിനെയെങ്കിൽ ജോതിഷത്തെ അടച്ചു നിഷേധിക്കുന്നതും ശരിയാണോ? യുക്തിവാദം ഇങ്ങിനെയുള്ള പുരസ്സര വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിൽ ചെന്ന് ചാടുന്നതിന് കാരണമുണ്ട്. സാധാരണ യുക്തിവാദത്തിന്, അഥവാ യാദൃശ്ചികങ്ങളെ തികവാദത്തിന് പ്രവഞ്ചത്തിലെ പ്രത്യക്ഷ രൂപങ്ങളെ

ളെയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വിശ്വാസ പ്രമാണമില്ല. ഒരു വിശ്വാസ പ്രമാണത്തിലെങ്കിലുമെത്തിച്ചേരാതെ മനുഷ്യൻ സമുദ്രപ്പുനാവുകയില്ല. പ്രകൃതിവാസ്തുവശങ്ങളെ വേർവെടുത്ത് ചിന്തിക്കുന്ന രീതി. ആപലൂരമാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രേതബാധയുടെ രഹസ്യം ഒരു യുക്തിവാദിക്ക് കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അയാൾ ക്രമേണ ആത്മീയതപത്തിലേക്ക് പോയിരുന്നുവരാം. ചുരുക്കത്തിൽ, എല്ലാം അറിയാമെന്നും ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ എന്നുമുള്ള വാദഗതികൾ ഒരു ചിന്താഗതിയുടെ രണ്ടു രൂപങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ഇതിനെല്ലാം കാരണം പുരോഗമനപരമായ ഒരു ഫിലോസഫിയിൽ ചിന്ത എത്തിച്ചേർന്നിട്ടില്ല എന്നതാണ്.

ആദ്യത്തെ ഉപമതന്നെ നമുക്കു തുടരാം. നിരീക്ഷകൻ പ്രപഞ്ചരൂപങ്ങളെ കാണുന്നു. അവയുടെ അസ്തിത്വത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെയും ക്ഷമയോടുകൂടി നോക്കിയിരുന്നാൽ മൂന്ന് സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ഒന്ന്, പ്രകൃതിയുടെ ഓരോ ഭാഗവും നിരന്തരം ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. രണ്ടു, ഈ ചലനത്തിൽകൂടി, അവ തമ്മിൽ സുസ്ഥിരമായ ഒരു പരസ്പരബന്ധം പരിപാലിച്ചു പോരുന്നുണ്ട്. മൂന്ന്, ഈ ചലനം വെറും യാന്ത്രികചലനമല്ല, വിപ്ലവപരമായ മാറ്റമാണ്. ഈ മാറ്റത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം വിരുദ്ധശക്തികളുടെ സംഘട്ടനമാണ് ഇത് നിശ്ചിതമായ ഒരു ഫിലോസഫിയാണ് ഇങ്ങിനെയൊരു നിലപാടിൽ എത്തുന്നതുവ

റെ സത്യാന്വേഷണം, അവസാനിക്കുന്നില്ല; അവസാനിക്കാൻ പാടുമില്ല. അത് ചിന്തയുടെ അടിമതമാണെന്ന് ഗണിക്കുന്നത് ഒരു വെറും അരാജക മനുഷ്യമിതിയാണ്. വെറും യുക്തിവാദം മനുഷ്യന്റെ ചങ്ങലകളെ പൊട്ടിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്നു. പക്ഷേ അവൻ മുന്നോട്ട് ഓടണമെങ്കിൽ വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതമായ ഭൗതികസിദ്ധാന്തം കൂടിയേ കഴിയൂ.

ഈ കുറവ് ശ്രീ. എം. സി. ജോസഫിന്റെ പ്രതിപാദനരീതിയിലും, ചില അഭിപ്രായങ്ങളിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. കുറെ ഉപമകൾ പറഞ്ഞ് അവയിൽനിന്ന് ചില അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ വിസ്ഫുലിതം വ്യക്തമാക്കുക എന്നതാണ് ശ്രീ. ജോസഫ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള രീതി. പലപ്പോഴും ഈ കഥകൾ ബാലിശമായിത്തീരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളത് പോകട്ടെ. കഥകൾക്ക് സമയം മുഴുവനും ചെലവാക്കി, തത്പത്തുപറ്റി കാര്യമായിട്ടൊന്നും പറയാതെ വിട്ടുകളയുന്നു എന്നാണെന്റെ പരാതി. എന്തെങ്കിലും ഒരു ചിന്താഗതിയെ ഉദാഹരിക്കുവാൻ കഥകൾ ഉപയോഗിക്കുകയല്ലാതെ, കഥകൾ കോത്തിട്ടുവാൻ ഒരു ആശയം ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതി അത്ര ഉൽകൃഷ്ടമല്ല. “ഓങ്കാരം”, “കാലികൾ കത്തോലിക്കരാനോ”, “ഗോരക്ഷ” മുതലായി പലതും വളരെ ശക്തിയേറിയ ലേഖനങ്ങളാണ്. അവയെല്ലാംതന്നെ ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ മാതൃലിന്റെ സംരക്ഷകന്മാരെ വളരെ വെകളിപിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ശ്രീ. ജോസഫ് അന്ധവിശ്വാസത്തെയും സംഘടിത മതത്തെയും പറ്റി പറയ

നാതെല്ലാത്തന്നെ വാസ്തവങ്ങളാണ്. സംഘടിത മതത്തിന്റെ പിന്നിരിപ്പൻ സ്വഭാവം രാഷ്ട്രീയരംഗത്താണ് തെളിഞ്ഞുകാണുന്നത്. സി. പി. രാമസ്വാമിഅയ്യർ സ്വപ്നത്തികിടിൽ മംഗളപത്രം കൊടുത്ത പുരോഹിതവർഗ്ഗം ഇന്ന് തിരുവിതാംകൂറിൽ സ്റ്റേറ്റ് കോൺഗ്രസ്സിന്റെ രക്ഷാധികാരികളായി തെളിയുകയാണ് അവർ കോൺഗ്രസ്സിനെ കമ്മ്യൂണിസത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കാനാണത്രേ പരിശ്രമിക്കുന്നത്. അതെ, ഏതെങ്കിലും ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ കാണുന്നതിൽ ഏറ്റവും പിൻതിരിപ്പൻ ശക്തികളെ താലോലിച്ചു അതിന്റെ തണലിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ് സംഘടിത മതങ്ങൾ ഇന്നുവരെ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഇന്ന് തിരുവിതാംകൂറിൽ കള്ളം തെറിയുംകൊണ്ട് പൊതുയോഗങ്ങൾ പിരിച്ചുവിടുന്ന രീതി ഉരുവിച്ചിരിക്കുന്നതും. ഇത്തരമൊരു പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ശ്രീ. ജോസഫിന്റെ സേവനം വിലയേറിയതാണ്. മാമൂലത്തിന്റെ അടിമത്വത്തിൽ കിടന്ന് സാമ്പാദ്യിക ബോധവും നീതിനിയുയും നശിച്ചു ഒരു ജനത മൃഗപ്രായമായിതീരാതിരിക്കുവാൻ അത്യാവശ്യമായ ഒന്നാണ് സ്വതന്ത്ര ചിന്ത. ശ്രീ. കുറുപ്പയ്യുടെ “വിചാരവിപ്ലവം”, യശസ്വരീരനായ കെ. എസ്. മണിയുടെ “സ്വതന്ത്രചിന്ത” എന്നിങ്ങനെ ചുരുക്കം ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളേ മലയാളഭാഷയിൽ ഈ വിഷയത്തെ പുരസ്കരിച്ചെഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് “പുരോഗതി”യെയും ഭാഷയിലേയ്ക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം ചെയ്യുവാൻ സന്തോഷമുണ്ട്. ഒരു കുറുപ്പ് ഈ പുസ്തകത്തിനുള്ളത് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകഴിഞ്ഞു. നിശ്ചിതമായ

ര ഫിലോസഫി ഗ്രന്ഥകാരനാണായിട്ടില്ല. ഒരു കലാകാരൻ വേണമെങ്കിൽ അങ്ങിനെയാണിട്ടല്ലാതെ രണ്ടാംതരം കലാസൃഷ്ടിയെങ്കിലും നടത്താം. പക്ഷേ ഒരു ചിന്തകൻ വ്യക്തമായ ഒരു പന്ഥവിട്ടല്ലാതെ ചിന്തിക്കുക സാധ്യമല്ല.

“പുരോഗതി”,യുടെ അവതാരികയിൽ ശ്രീ. എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ട് അഭിപ്രായങ്ങളും വിമർശനം അർഹിക്കുന്നവയാണ് ഒന്നാമതായി ലൈംഗിക വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു വിടുന്ന അഭിപ്രായമാണ്. ലൈംഗികമായ അരാജകത്വം യുക്തിയുക്തമാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. വർഗ്ഗത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തിനും, സാമൂഹിക സൗഹൃദത്തിനും ആവശ്യമായ ഒരു സന്തോഷനിയമാവലി കൂടിയേ തീരൂ എന്ന് തോന്നുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും സ്ത്രീപുരുഷ സംയോഗത്തിൽ (അഥവാ വിവാഹത്തിൽ) വെറും ശാരീരികാനുഭൂതി മാത്രമേ ഉള്ളുവെന്ന് വാദിക്കുന്ന രീതി യുക്തിവാദത്തിന്റെ തലമുടി, മതത്തിന്റെ തലമുടി അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ജനൻ നിയന്ത്രണത്തെ എതിർക്കുന്ന മതം തന്നെ ബ്രഹ്മചാരിത്വത്തെ പൂജിക്കുന്നതും. ഇന്നത്തെ സാമ്പാർത്ഥിക നീതിയിൽ അധികപങ്കും ഭോഷ്ടാണെന്നതുകൊണ്ട് ഏക ഭായ്യാവൃതം നിഷിദ്ധമാണെന്ന് തെളിയുന്നില്ല. രണ്ടാമത്, റഷ്യ ടോട്ടലിറ്റേറിയൻ സ്റ്റേറ്റാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. തർച്ചനസരിച്ചാണെങ്കിൽ റഷ്യയെപറ്റി അങ്ങിനെ പറയുന്നത് തെറ്റാണ് എല്ലാം രാഷ്ട്രത്തിനു വേണ്ടി എന്നും, എല്ലാം സമുദായത്തിനുവേണ്ടി എന്നും ഉള്ള മുദ്രവാക്യങ്ങൾ തമ്മിൽ രാഷ്ട്രീയരംഗത്ത് വലിയ വൈരുദ്ധ്യമുണ്ട്.

പരിപാവനമായ സേവനം

ശ്രീ. ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ “പ്രൊഫസർ” എന്ന കൊച്ചുനോവൽ രണ്ടാംപതിപ്പിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. മലയാള സാഹിത്യത്തിന് അഭിമാനിക്കാവുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണിത്.

വിമർശകന്മാർ കലാസൃഷ്ടി ചെയ്യാൻ വിഷമമാണെന്നാണ് വെച്ചിരിക്കുന്നത്.—മമ്മം പഠിച്ചവൻ തല്ലാൻ നിവർത്തിയില്ലാത്തതുപോലെ. പക്ഷെ “പ്രൊഫസർ” എന്ന കൊച്ചുനോവൽ എഴുതിയപ്പോൾ ശ്രീ. ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ കൈകൾക്ക് അങ്ങിനെയൊരു വിലങ്ങുണ്ടായിരുന്നതായി വായനക്കാർക്കു വേപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നു. എന്നല്ല, “പ്രൊഫസർ”ലെ കലയുടെ ലാളിത്യവും ഷട്കം കണ്ടാൽ സാഹിത്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഗന്ധം പോലുമില്ലാത്ത ഒരു സാധാരണക്കാരൻ എഴുതിയതാണാകുമെന്ന് തോന്നിപ്പോകും. ഈ നോവലിൽ പ്രധാനമായി രണ്ടു പാത്രങ്ങളേ ഉള്ളൂ. ഒരു പ്രിൻസിപ്പാളും ഒരു പ്രൊഫസ്സറും. കഥാവസ്തു പ്രൊഫസറുടെ മരണമാണ്. ആ മരണം എത്ര ഹൃദയസ്पर्ശിയായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് വിവരിയ്ക്കുക സാധ്യമല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം അപ്രതീക്ഷിത സംഭവമല്ല. എന്നാണയാൾ മരിച്ചതെന്ന് തിട്ടമായി പറയുക സാധ്യമല്ല. ആവശ്യത്തിന് തികയാത്ത ശമ്പളവും അലുപട്ടിണിയുമായി കഴിയുന്ന ലോപ്പസിന്റെ മര

ണത്തിയതി, ജനനമരണ രജിസ്ട്രിക്സ് മാത്രം താല്പര്യമുണ്ടാകേണ്ട ഒരു കാര്യമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ലോപ്പസു മരിച്ചിട്ടില്ല. ജീവിക്കാത്ത മനുഷ്യൻ മരിക്കുക സാധ്യമല്ല. അയാൾ എങ്ങിനെയോ ജനിച്ചുവെന്നത് സത്യമാണ്. പക്ഷെ ഉദ്യോഗജീവിതത്തിൽ മനസ്സിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും ഭാഗങ്ങൾ അല്ലാത്തതായി അനന്തതയിലേക്ക് അലിഞ്ഞു ചേന്ന് അവസാനം അപ്രത്യക്ഷനായ ആ സാധു എന്നു മരിച്ചുവെന്നുണ്ടെന്നു പറയും. “പ്രൊഫസർ” ഒരു നീണ്ട മരണത്തിന്റെ കഥയാണ്—പത്തിരൂപതു വർഷക്കാലം നീണ്ട ഒരു മരണം.

ഭയനീയമായ ഈ പദ്യവസാനത്തിന് ആ പ്രിൻസിപ്പാൾ ഉത്തരവാദിയാണെന്നു ധരിക്കേണ്ട. ആ മനുഷ്യൻ നാടകഭാഷയിൽ ഒരു വില്ലനല്ല. ലോപ്പസിന്റെ ആവർത്തിച്ചുവർത്തിച്ചുള്ള അപേക്ഷകളെ അദ്ദേഹം അവഗണിക്കുന്നു. ലോപ്പസിന്റെ ആരോഗ്യ ക്ലിപ്തകളുടെ വിശപ്പിനേക്കാൾ മഹത്തായി ആ മനുഷ്യൻ കാണുന്നത് ‘പ്ലേഗ്രണ്ടാ’ണ്. അതൊക്കെ ശരിതന്നെ. എങ്കിലും അയാൾ മൃഗമല്ല. ചില മനുഷ്യർ അവരറിയാതെ തന്നെ അങ്ങിനെയായി പോകുന്നുവെന്നു മാത്രം. ഗൃഹസ്ഥാനുമാത്തിന്റെ ഭാരങ്ങൾ അറിയാതെ, എന്തെങ്കിലും ഒരു സ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി ദീർഘകാലം ആത്മാർത്ഥമായി ജോലിചെയ്യുന്ന പലമനുഷ്യരും കാലക്രമത്തിൽ അങ്ങിനെ ഹൃദയസ്തുന്ധരായ യന്ത്രങ്ങളായിത്തീരാറുണ്ട് അവർക്കു ആദർശമുണ്ടായിരിക്കും. പക്ഷെ, അവ ജീവന്റില്ലാത്ത കെട്ടിടങ്ങളായിരി

കുടമനമാത്രം. അവർക്ക് മതമുണ്ട്. കച്ചവടക്കാർന്റെ മതം. ഒന്നുമാത്രമേ അവർക്കില്ലാതുള്ളൂ. മനുഷ്യത്വം. സ്വന്തമായ ഒരിക്കലും വിശപ്പറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഇവർക്ക് മറ്റുള്ളവർക്ക് വിശക്കുന്നു എന്നു കേൾക്കുന്നത് ഒരു വിരോധാഭാസമായിട്ടേ തോന്നുകയുള്ളൂ. പ്രിൻസിപ്പാളിന് ലോപ്പസിന്റെമേൽ യാതൊരു കാരണവും തോന്നുന്നില്ല. ഈ സമയമെല്ലാം ലോപ്പസിന്റെ കടുംബത്തിലെ ജനസംഖ്യ വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. “ആകാശത്തിലെ പറവകളെപ്പോലെ വലിച്ചുപെടുകുവിൻ” എന്ന വേദവാക്യം അവിടെ നടപ്പിലായി കൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്. അന്ത്യോകൃതികളുടെ ആവിർഭാവവും ഭാരിദ്രുത്തിനിടയ്ക്ക് തുടങ്ങിവെച്ച സമ്പാദ്യപദ്ധതിയും പരസ്പരം ഉരസി രണ്ടും നശിച്ചു. അവസാനം ലോപ്പസ് വിമുക്തനായി. ആ ദൃസ്സഹമായ ജീവിതത്തിന് ആശ്വാസകരമായ ഒരു മോചനമാണ് ആ മരണം.

ഇത്രയും കഥ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത് വെറും നൂറ് പേജ് കൊണ്ടാണ്. ഇത്രയധികം ഏകാഗ്രതയുള്ള കഥകൾ മലയാളത്തിൽ കുറവാണ്. കഥാരംഭത്തിൽത്തന്നെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ലോപ്പസിന്റെ ജീവിതഭാരം ഓരോന്നിമിഷവും വലിച്ചു വരികയാണ്. ലോപ്പസും മറിയാമയ്യുമായുള്ള സർഭാഷണങ്ങളിലെല്ലാം അവരുടെ ജീവിതഭാരം തെളിഞ്ഞുകാണാം. പ്രേമരംഗങ്ങളിൽപോലും അത് ഒരു കരിനിഴൽപോലെ അവരുടെ തലയ്ക്ക് മീതെ തുങ്ങിനില്ക്കുന്നുണ്ട്. അത് ആ ദമ്പതികൾ കണ്ടില്ലെങ്കിലെന്തു്?

വായനക്കാരൻ അനന്തര സംഭവങ്ങളുമായി മുൻപരിചയം സിദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ലോപ്പസ്യം സ്നേഹിതന്മാരും തമ്മിലുള്ള സംസാരം ഈ കഥതന്നെയാണാവർത്തിയെന്നു് ഒരു സ്നേഹിതനെ സ്വന്തം വീട്ടിലേയ്ക്കു് ക്ഷണിയ്ക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത ഉദ്യോഗത്തിനും “പ്രൊഫസർ” എന്ന പ്രൗഢിയേറിയ പേരു് തന്നെ കൊടുക്കണം! ലോപ്പസിന്റെ മകൾ സുന്ദര സ്വപ്നങ്ങൾ കാണുമ്പോഴും വായനക്കാരൻ ചിന്തിക്കുന്നതു് ആ, കുടുംബത്തിലെ ദാരിദ്ര്യത്തെപ്പറ്റിയാണു് പ്രേമത്തിലും, ഫലിതത്തിലും എന്നുവേണ്ട പറയുന്നതിലെല്ലാം. വേദനയുടെ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിയ്ക്കുന്ന ഈ നോവൽ കലുപരമായി ഒരു വിജയംതന്നെയാണു്. പ്രമേയാവതരണവും പാത്രസൃഷ്ടിയും ഉപസംഹാരവുമെല്ലാം വളരെ നിഷ്കർഷിച്ചതന്നെയാണു് ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ശാസ്ത്രീയനിയമങ്ങൾ പരിപാലിച്ചതു് അത്രയധികം കൃത്യമായിട്ടായതു് കൊണ്ടു ഗ്രന്ഥകാരനു് അത്തരം നിയമങ്ങളെപ്പറ്റി ഒന്നുമറിഞ്ഞുകൂടെന്നു തോന്നിച്ചേക്കും. വണ്ണനയുടെ കാര്യത്തിലും ശ്രീ. മുണ്ടശ്ശേരി വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ലോപ്പസിന്റെ ശവസംസ്കാരയാത്ര വികാരംകൊണ്ടു് തുടിയ്ക്കുകയാണു്. വെറും അക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ടു പുസ്തകത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയിരിയ്ക്കുന്ന ആ നിശ്ശബ്ദത ഏതുവായനക്കാരനെയും സ്വാധീനപ്പെടുത്തും.

രണ്ടുകാര്യങ്ങൾ “പ്രൊഫസരിൽ” പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഒന്നു്, ആ ചിത്രപ്രശ്നഭാവു്. മൂന്നാമതെ കബളിപ്പിക്കുവാൻ ഇന്നു അധികം പററിയ

മരണവുമായ ബന്ധം ആരും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല. മൂണ്ടു പോലെ നീട്ടിക്കാണിയ്ക്കുന്ന പതിനേഴായിരത്തിന്റെ പുറകേപോയിനശിച്ച മനുഷ്യരുടെ എണ്ണം കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ഇത്തരം ഏറ്റെടുക്കൽ കൂടുതലായി വശീകരിക്കുന്നത് പരാജിതരെയടവ്: അവർ പ്രശ്നപ്പെടുത്തുന്നു. ഭാഗ്യക്കുറിയേറും. ചിത്രപ്രശ്നത്തിന് പണവുമായ യുദ്ധം. ഈ നോവലിൽ കാണുന്നതുപോലെ “M A D” എന്ന ഉത്തരം ചിത്രപ്രശ്നഭേദക്കാർക്ക് പാറിയതാണ്. രണ്ടാമതൊന്നുള്ളത് “പ്രൊഫസർ”ലെ ഭാഷയാണ്. പലയിടങ്ങളിലും. ഇംഗ്ലീഷ് വാചകങ്ങളും, ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങൾ മലയാളത്തിലും കാണാം. അവയൊന്നും തന്നെ പരിഭാഷപ്പെടുത്താൻ കഴിയാത്തവയാണ് കോളജ് ജീവിതത്തിൽ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന മണിപ്രവാളഭാഷ അതേപടി പ്രയോഗിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവയുടെ സ്വാഭാവിക ലഭിയ്ക്കുകയില്ല. ഒരു ഭാഷാപ്രാപകൻ അങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോൾ അത് കഴിവുകേടുകൊണ്ടാണെന്നാൽ ആക്ഷേപിക്കുകയുണ്ടാകില്ല. എഴുതുന്നതിന്റെ അർത്ഥത്തിന് പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ഈ മണിപ്രവാളഭാഷയ്ക്ക് മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരിക്കും. ഈ ഭൂമികത്തിലെ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ ആ ഭാഷാപ്രാപകൻ അനല്പമായ പങ്കുണ്ട്.

പ്രൊഫസർ ഒരു ചെറിയ വിഭാഗം മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തെ മാത്രം പരാമർശിക്കുന്നുള്ളവെന്ന് ഒരു കുറുമ്പല്ല. കോളജിലെ അദ്ധ്യാപകന്റെ സ്ഥിതിയിൽ താഴെപ്പറഞ്ഞ അതിന് താഴോട്ടുള്ളവരുടെ സ്ഥിതിയെ

നാണന്മാർ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതല്ലാതെ ഭേദം. ഇവയെല്ലാം ശാന്തരായ അടിമകളായി വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാനുള്ള മുദ്രാവാക്യമാണ് അല്പയന്വൃത്തി പരിപാവനമായ സേവനമാണെന്നത് പക്ഷെ ശ്രീ. മുണ്ടശ്ശേരിക്ക് ഈ സേവനത്തിന്റെ പരിപാവനത്വത്തോടുകൂടിയൊരു ഉള്ളിൽ തട്ടിയത് മറ്റൊരതോ ആണ്. സ്വന്തം ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ആ ചിന്താഗതിയിലെത്തിച്ചു. അദ്ദേഹം ദാരിദ്ര്യത്തെ കോശികാട്ടിക്കൊണ്ടു; അതിനെ മറയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടി മുന്തിരി കത്തിയിരിക്കുന്ന മാന്യമായ പരസ്യപ്പലകയാണ് 'പ്രൊഫസർ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേര് ഉൾപരിമാസം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആ നാമകരണംകൊണ്ടുതന്നെ ഈ നോവലിന്റെ നിറം വെളിവാകുന്നുണ്ട്.

മനുഷ്യൻ ശാബതിനുവേണ്ടിയല്ല

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിനുശേഷം മനുഷ്യൻ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയെന്നത് അടിയന്തിർ പ്രാധാന്യമില്ലാത്ത ഒരു കാര്യമാണെന്നും അത് ചിന്തിരിപ്പന്മാരായ ഭീരുക്കൾ മാത്രം അംഗീകരിക്കുകയുള്ളുവെന്നും ഒരുഭിപ്രായഗതി ഉപരിപ്പവബുദ്ധികളായ വിപ്ലവകാരികളിൽ പരക്കെ പ്രചരിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഈ ചിന്താഗതി ബുദ്ധിശൂന്യമാണെന്നു മാത്രമല്ല ആ പലരും വെറും കൂടിയാണ്.

നരകത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴി സദുദ്ദേശങ്ങൾകൊണ്ടുപാകിയതാണെന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ചൊല്ലുണ്ട് 'ലോകത്തിലെ സകല മതങ്ങളും സദുദ്ദേശത്തോടെ സുമാരംഭിക്കപ്പെട്ടവയാണ്'. കാലക്രമത്തിൽ അവ പഴഞ്ചനായതോടുകൂടി ഏതാനും പുരോഹിതന്മാർക്ക് അവയെ കോട്ടി വെച്ചു തങ്ങളുടെ സ്വകാര്യലാഭത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഉപാധിയായി മാറിത്തീർന്നു സാധിച്ചു. വിശ്വാസികൾ വിശ്വാസത്തേക്കാളധികം സംഘടനയേയും ലക്ഷ്യത്തേക്കാളധികം പുരോഹിതന്മാരേയും മാനിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ രൂപഭേദം സാധ്യമായിത്തീർന്നത്. ഓരോ മതവും അന്നന്നത്തെ സാമൂഹ്യസ്ഥിതികൾക്കനുസൃതമായും സാംസ്കാരികമാനദണ്ഡത്തിനനുയോജ്യമായാണ് രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടുക. ഈ അടിസ്ഥാന

ഞാൻ മാറുന്നതോടുകൂടി അനന്മാനങ്ങളും മാറാതെ ഗ
 ത്വന്തരമില്ലല്ലോ. അതിനടുത്ത പടിയായി വരുന്ന
 നിയമങ്ങളുടേയും കഥ അതുതന്നെ. ജീവനുള്ള മൃഗങ്ങളെ
 വെട്ടിക്കൊന്നു യാഗം കഴിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നില
 വിലിരുന്ന കാലത്തു വെറും അപ്പവും വീഞ്ഞുംകൊണ്ടു
 യാഗം നടത്താമെന്നുപദേശിച്ചുതു് ഒരു വലിയ പുരോ
 ഗതിയായിരുന്നു. അവിടെ ക്രൂരതയിൽനിന്നു് കരുണ
 യിലേയ്ക്കുള്ള പരിവർത്തനത്തുകൊണ്ടു കൂടുതലായി ഗോ,
 തമ്പപ്പത്തിലും വീഞ്ഞിലും പ്രാധാന്യംകാണുന്നവർആ
 മതത്തെതന്നെ നൂശിപ്പിക്കുന്നവരാണു്. അപ്പം പുളിച്ച
 തുവേണോ, പുളിക്കാത്തതുവേണോ എന്നു തർക്കത്തിനു
 വേണ്ടി അനേകായിരംമനുഷ്യർ കൊല്ലപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അ
 പ്പത്തിന്റെ പുളിപ്പിനുവേണ്ടി മനുഷ്യന്റെരക്തംതറ
 ക്കുന്ന പുരോഹിതൻ നരബലിയിൽനിന്നു സമ്പ്രദോ
 മത്തിലേയ്ക്കുള്ള മാറ്റത്തിന്റെ അർത്ഥമെങ്ങിനെ മന
 സ്സിലാകും? പക്ഷേ ലോകം അതിലുമപ്പറം കടന്നുപോ
 യിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യനായിത്തീന്നു് മനുഷ്യൻ ജന്തുബലി
 ഉപേക്ഷിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല മദ്യസേവയെ വെറുക്കാ
 ന്നതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിൻറെതിൽനിന്നു് കുറേ
 കൂട്ടിയെന്ന് ഒരുലക്ഷ്യമാണിതു് പക്ഷേ അപ്പത്തിലും
 വീഞ്ഞിലും മാത്രം പ്രാധാന്യം കാണുന്ന പുരോഹിതൻ
 എങ്ങനെ അതു സപീകരിക്കും? ദിവ്യപുജയുടെ മറുപി
 ടിച്ചുകൊണ്ടു് മദ്യനിരോധനനിയമം ലംഘിക്കുവാനേ
 അയാൾക്കു് ഔത്സുക്യമുണ്ടാകയുള്ളു. ഇതൊരുദാഹ
 രണം മാത്രം. മതങ്ങളുടെ എല്ലാ -ആദർശങ്ങളുടേയും
 അവയെ പൊതിഞ്ഞുവയ്ക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന

നിയമക്കടലാസുകളുടേയും ഗതി ഇതുതന്നെയാണു്. ശ്രീ: കേശവദേവിന്റെ “ആർക്കുവേണ്ടി”? എന്ന ചെറുകഥയിൽ വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഇക്കാര്യമാണു്. കമ്മ്യൂണിസവും ഒരു കണക്കിൽ ഒരു മതംതന്നെ. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടു് ഒരു ശതാബ്ദം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ശതാബ്ദമാകട്ടെ സാമൂഹ്യമാറ്റത്തിലും ശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധിയിലും ലോകചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വേഗത കൂടിയ യുഗവുമാണു്. വളരെ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ അതിന്റെ അനമാനങ്ങൾ പലപ്പോഴും പഴഞ്ചരക്കായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടാവണം. അന്തിമലക്ഷ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പറയത്തക്ക മാറ്റമുണ്ടാകണമെന്നല്ല, ആ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു് താൻ വേണ്ട മാർഗ്ഗദർശനവും ആ മതാനുയായികൾ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട കർമ്മപദ്ധതികളും മൗലികമായിത്തന്നെ മാറിയിട്ടുണ്ടാകണം. ഇങ്ങനെയൊരു മാറ്റം മാർക്സിസിസ്റ്റ് തത്വശാസ്ത്രത്തിനു് ഉണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ മാർക്സിസം എന്ന വാക്കിന്റെ പുറകെ ലനിനിസം സ്റ്റാലിനിസം എന്ന വാക്കുകൾ വച്ചുകെട്ടേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. മാവോയുടെ “പുതിയ ജനാധിപത്യം” എന്ന വാദവും ഈ പരമാർത്ഥത്തിനു് തെളിവാണ്. ഇങ്ങനെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട പാർട്ടികളിൽ കാണുന്ന ചില പ്രവർത്തനങ്ങൾ മേല്പറഞ്ഞ മാറ്റത്തെ പാടെ നിഷേധിക്കുന്നവയാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്മിനു് സമരതന്ത്രത്തിലേയ്ക്കും തത്വ

കൊണ്ടും അവസരസേവകത്വം കൊണ്ടും മറുമല്ല. കുറേക്കാലത്തേയ്ക്ക് അവർ കമ്മ്യൂണിസത്തിൽ വിശ്വസിച്ചു. പക്ഷേ ചില അനുഭവങ്ങൾ അന്ധമായ ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഇളക്കിക്കളഞ്ഞു. ആ അനുഭവങ്ങൾക്കു പൊതുവേയുള്ള സ്വഭാവം ഇതായിരുന്നു. ആദർശശാലികളെന്ന് സ്വയം വിശ്വസിക്കുന്ന മനുഷ്യർ മനുഷ്യത്വത്തെ തുണവൽഗണിക്കുന്ന ആ വേദനാകരമായ കാഴ്ച അവിടവിടെയായി നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളായ രക്തച്ചൊരിച്ചിലുകൾ, പരാജയത്തിന്റെ പക തീർപ്പാൻ ബന്ധുക്കളുടേയും സുഹൃത്തുക്കളുടേയും നേർക്കുള്ള കതിരകയററം, മുദ്രാവാക്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മഹിമയേറിയ സൗഹാർദ്ദബന്ധങ്ങളെ അടിച്ചുടയ്ക്കുക, ന്യായവും നീതിയും ഒന്നുമില്ലാത്ത നടപടികളെ അച്ചടക്കത്തിന്റെ പേരിൽ നീതീകരിക്കുക, അധികാരഭ്രാന്തിനുവേണ്ടി നിശ്ശങ്കത പ്രയോജനപ്പെടുത്തുക; മാർഗ്ഗമെന്നായാലും ലക്ഷ്യം നന്നായിരുന്നാൽ മതിയെന്ന വാദത്തിന്റെ മററനേകം വിഷഫലങ്ങൾ, ഇതെല്ലാം കണ്ടപ്പോൾ കലാകാരന്മാർ അറിയാതെ ചോദിച്ചുപോയി, ഇതൊക്കെ എന്തിനുവേണ്ടിയാണെന്ന്. ശ്രീ. കേശവദേവം ചോദിച്ചു, “ആർക്കുവേണ്ടി”? എന്ന്. മനുഷ്യനെ യന്ത്രമോ പിശാചോ ആക്കിത്തീർക്കുന്ന പരിപാടികൾക്കു പുറകിൽ ഉത്തമമായ ഒരു മതമാണ് ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്ന് എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും? അർക്കൻ മുത്തനരച്ച ഒരു വിപ്ലവകാരിയാണ്. പാർട്ടി നേതൃത്വത്തിന്റെ നയത്തോടു് അയാൾക്കു യോജിക്കാൻ കഴിയാതെ പൂർണ്ണ, അതിന് ശിക്ഷയായി അർക്കൻ

ലിക്പിഡേററു ചെയ്യപ്പെടുന്നു. അതും, അയാളുടെ പ്രിയ സഹോദരിയുടെ കൈയ്യകളാൽ തന്നെ. ഇതാണ് ശ്രീ. ദേവിന്റെ കഥ. ഇതിൽ പറയത്തക്ക അതിശയോക്തിയുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. ഇതൊക്കെ സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. മതഭ്രാന്തിനു അത്രയധികം ശക്തിയുണ്ട്.

ഭീകരപ്രവർത്തനം വിപ്ലവത്തിന്റെ മാർഗ്ഗമല്ലെന്ന് ഇന്നു സമ്മതിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അക്കാശ്വത്തിൽ അധികം തക്കിക്കേണ്ടിവരികയില്ല. എങ്കിലും ഇതൊരുക അതിശയോക്തിയാണെന്നൊരു ചാഞ്ച് ദേവിന്റെമേൽ കൊണ്ടുവരപ്പെടും. വിപ്ലവകാരികളുടെ മനസ്സിലേയ്ക്ക് കഥാകൃത്തു് അധികം മുഴിഞ്ഞുനോക്കിയിട്ടില്ല. എങ്കിലും ഒന്നു പറയാൻ കഴിയും. സംഘടനാഭ്രാന്തന്മാർ മനുഷ്യത്വത്തെ മാനിക്കാതെ യന്ത്രങ്ങളായിത്തീരുന്നതിനെ ദേവ്യ് ചിത്രീകരിച്ചതിൽ യാതൊരതിശയോക്തിയുമില്ല. ഇവിടെ ശുദ്ധീകരണവും ലിക്പിഡേഷനും കുറഞ്ഞതോതിലേ നടന്നിട്ടുള്ളവെങ്കിൽ അതിനു കാരണം ചിലരുടെയെല്ലാം ജീവകാരുണ്യമല്ല, ശക്തിക്കുറവു മാത്രമാണ്.

ഇഴയിടയായി ദേവ്യ് എഴുതാനുള്ള കൃതികളോടു് തട്ടിച്ചു നോക്കിയാൽ “ആക്ഷേപേണ്ടി”? മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു ചെറുകഥയാണ്. താൻ അർത്ഥരീക്ഷിക്കുന്ന പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരമൊന്നും ദേവ്യ് നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ലെന്നു പരാതിക്കാരുണ്ട്. ഒരു സാഹിത്യകാരൻ ആ

യുവ്വേദവൈദ്യന്റെ വകഭേദമാണെന്ന് ധരിച്ചിരിക്കുന്നവർ സാഹിത്യവിമർശനം നിറുത്താത്തതാണ് കഷ്ടം. ഒരു പ്രശ്നത്തെ ആദ്യമായി ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുക. അപ്പോൾതന്നെ പരിഹാരം ആരംഭിച്ചുകഴിയും. അതാണ് ഒരു കലാകാർന്റെ കടമ. ടോൾസ്റ്റോയി കൃതികൾക്ക് പത്തുകല്പനകളടങ്ങിയ ഒരനുബന്ധമില്ല. ദേവിനും അതു കൂടിയേ തീരൂ എന്നില്ല.
